TANDREȚE 3

GWENDOLINE TAVARE

MIREASA MĂRII

Gwendoline Tavare

MIREASA MĂRII

V.1.0

Cuprins

1.....

2.....

3.....

4.....

5.....

6.....

7.....

8.....

9.....

1

HATTY DESCHISE OCHII şi se întinse ca o pisică mulţumită, O trezise soarele matinal care bătea în geamuri.

Ce bine că astăzi este sâmbătă, gândi Hatty. Nu tu birou, nu tu scrisori plictisitoare de dactilografiat. Putea rămâne în pat cât avea poftă…

Căscă fără jenă. Aşa nu se mai poate, Harriet Haines, îşi făcu ea singură observaţie. Scoală-te din pat, leneşo, şi pune o dată la foc apa de ceai! Cu siguranţă că mătuşa Matilda s-a sculat deja şi…

Realitatea o ajunse din urmă, prăvălindu-se ca un bolovan peste ea, strivind-o sub imensa povară. Mătuşa Matilda nu mai trăia! Murise de patru zile în urma unei comoţii cerebrale!

Dimineaţa care se anunţase atât de veselă pentru Hatty deveni dintr-o dată tristă şi ternă. Îi era imposibil să înţeleagă că acea femeie, care de la frageda vârstă de opt ani îi fusese ca o mamă, nu mai era printre cei vii.

Şi ce se va face ea acum fără mătuşa ei? Rămăsese singură de tot pe lume. Nu, nu era cinstit! De ce toţi ceilalţi erau vii, doar mătuşa ei Matilda nu? Hatty simţi din nou cum o cuprinde dorinţa de a se lua la harţă cu soarta. Soarele strălucea, păsările ciripeau… Viaţa îşi urma cursul.

Prietena ei Susan şi logodnicul ei Derek se mutaseră între timp la ea, pentru ca să nu stea singură.

Fără niciun chef, Hatty îşi trase pe ea nişte blugi vechi, îmbrăcă un pulovăr larg, îşi trecu cu peria prin păr şi se spălă pe dinţi. Apoi coborî să pună la foc apă pentru ceai. Dar Susan i-o luase deja înainte.

— Bună Susan, îşi salută Hatty prietena izbucnind în următoarea clipă în hohote de plâns.

Zăgazul se rupsese în sfârşit. Umerii lui Hatty erau

scuturaţi de suspine.

Susan se bucura de aceste lacrimi. Plânsul avea să-i facă bine lui Hatty. Îşi făcuse griji, întrucât până atunci Hatty nu vărsase nici măcar o singură lacrimă, îşi luă prietena în braţe.

— Lasă, ai să vezi că o să treacă. Plângi, draga mea. Asta o să te uşureze.

Aşteptă până când Hatty se opri din plâns

— M… mulţumesc, Susan. Nici nu ştiu ce m-as face fără tine, spuse Hatty cu un zâmbet chinuit.

— Întâi şi-ntâi, aşează-te şi bea o ceaşcă de ceai. Şi nicio ţigară nu ţi-ar strica de loc.

Susan îi aprinse ţigara şi i-o întinse peste masă. Hatty o luă recunoscătoare. Nu fuma decât foarte rar.

— Eşti o adevărată comoară. Mă simt stoarsă de orice vlagă, continuă ea începând să se liniştească. Abia acum îmi pot da seama la adevărata dimensiune ce înseamnă acest lucru.

Hatty îşi stinse ţigara şi se ridică.

— Mă duc să mă spăl pe faţă şi pe urmă am să-mi fac de lucru prin grădină.

— Bună idee. Dar înainte-de asta vei lua un mic dejun ca lumea, zău aşa, Hatty. Nu poţi să-ţi permiţi să slăbeşti mai mult de-atât. Spre deosebire de mine.

Susan îşi privi trupul cu tristeţe. Deşi nu era chiar grasă, avea formele bine rotunjite.

— Norocul meu că îi plac lui Derek aşa cum sunt. Spune mereu că aşa are pe ce pune mâna.

O expresie visătoare i se citi în priviri.

Hatty zâmbi şi ieşi din bucătărie, alergând sus în camera ei. Susan clătină din cap şi se pregăti să pună masa.

Gândurile îi zăboveau însă la Hatty. Niciodată în viaţă nu-i fusese prea uşor. La opt ani îşi pierduse părinţii şi acum, la douăzeci şi trei de ani, pe iubita ei mătuşă Matilda.

Susan aşeză omleta pe feliile de pâine prăjită şi puse farfuriile pe masă. Apoi se duse la uşă pentru a o chema pe

Hatty să coboare.

— Vin imediat, îi răspunse Hatty, în timp ce adăuga cu rujul un ultim retuş la conturul buzelor.

Îşi cântări imaginea din oglindă şi se strâmbă. Pielea ei, atât de frumoasă de obicei, avea acum pete roşiatice iar ochii îi erau umflaţi de plâns.

Ce-i drept, nu era o frumuseţe în adevăratul sens al cuvântului nici în condiţii normale. Avea faţa prea plină pentru aşa ceva. Dar părul roşcat închis, pielea delicată şi curată şi ochii ei mari şi verzi îi confereau o apariţie destul de acceptabilă.

Până acum Hatty nu dusese niciodată lipsă de admiratori şi trăise chiar şi câteva experienţe de dragoste, Dar încă nu întâlnise bărbatul în faţa căruia, numai văzându-l, să simtă că i se taie picioarele,

— Acest bărbat există pe undeva, îi spusese ea o dată lui Susan. Şi voi rămâne singură până când îl voi întâlni. Pentru mine nu intră în discuţie o căsătorie din interes sau din alte motive similare.

— Bărbaţii, aşa cum ţi-i închipui tu, nu există decât în romane sau pe ecrane, o prevenise Susan. Dacă aştepţi să-ţi iasă în cale vreun prinţ din poveşti vei rămâne cu siguranţă fată bătrână.

— Şi cu Derek al tău cum rămâne?

— Ştiu că este bărbatul potrivit pentru mine, îi zâmbi Susan. Chiar dacă vederea lui nu mă aduce în pragul leşinului.

După ce a aruncat o ultimă privire în oglindă, Hatty a coborât în fugă scările spre bucătărie.

Şi-a mâncat toată porţia din farfurie, de dragul lui Susan. Apoi au strâns împreună masa şi au spălat vasele.

După aceea, Susan plecă la Derek, luând maşina pe care i-o împrumutase Hatty.

Între timp, Hatty ieşi în grădina, ce-i drept mică, dar foarte bine îngrijită, cu motanul ei Lover[1] ţinându-se scai de

1 Lover înseamnă iubit, amant, în limba engleză (n.t.)

ea.

Lover purta pe bună dreptate acest nume. Îi plăcea mult să vagabondeze prin vecini şi avea o mare slăbiciune pentru pisici. Ca urmare a aventurilor sale amoroase întreaga vecinătate era invadată de o armată de pui de pisică.

Lover îşi adora stăpâna. În cursul ultimelor zile, contrar obiceiurilor sale, nu s-a îndepărtat de lângă stăpâna sa. Simţea şi el că ceva nu era aşa cum trebuia.

Acum. Când Hatty îngenunchie pentru a plivi buruienile, se făcu ghem lângă ea şi-şi frecă uşor capul, torcând lângă piciorul ei.

Hatty îşi scoase mănuşile de grădinărit şi-l scărpină sub bărbie.

— Ia zi, craiule. Şi tu îi simţi lipsa, nu-i aşa? Fără mătuşa Matilda nu mai este nimic aşa cum a fost.

Dar Lover părea destul de mulţumit, continuând să toarcă liniştit.

Astfel îi găsi Susan când se întoarse.

Hatty ridică încet, capul. Soarele se reflecta în părul ei roşu, făcând să joace în el unde aurii. Pielea îi era din nou curată şi netedă iar în ochi îi juca strălucirea obişnuită.

Susan constată pentru a nu ştiu câta oară cât de drăguţă era prietena ei.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult, Hatty. Dar a trebuit să rezolv unele lucruri pentru Derek. Mi s-au lungit urechile de foame: Ţie cum îţi mai este? sporovăi ea, continuând însă fără să aştepte răspunsul, Nu vrei să mergi să mâncăm de prânz în localul cel nou? A trecut o veşnicie de când tot vreau să mă duc să văd cum e. Fac cinste, bine?

În fond, Hatty nu avea chef să iasă să ia masa în oraş. Însemna să fie obligată să se spele şi să se schimbe. Dar Susan se îngrijise cu atât devotament de ea în săptămâna care trecuse încât era pur şi simplu datoare să accepte invitaţia.

— Voi fi gata într-un sfert de oră,

O oră şi jumătate mai târziu ajunseseră la cafea, după ce dăduseră gata friptura rece de pui şi câte o porţie mare de îngheţată. Susan îşi aprinsese ţigara nelipsită şi îşi cântărea prietena din ochi, prin vălătucii de fum.

— La ce te gândeşti atât de concentrată? o întrebă Hatty amuzată. Arăţi, ca şi cum ai pune ceva la cale.

— Ştii, îmi făceam probleme în ceea ce te priveşte. De fapt, ce ai de gând acum?

Hatty se juca cu furculiţa, oftând uşor.

— Încă nu ştiu, Susan. Încă nu m-am gândit. Este încă prea devreme,

— Nu sunt de loc de aceeaşi părere. Îmi cer scuze, dacă ţi se va părea ireverenţios, dar cred că mă cunoşti de fapt suficient de bine. Derek şi cu mine am discutat despre situaţia ta şi suntem amândoi de părere că cel mai bine ar fi dacă ai pleca pentru un timp oarecare, pentru a te distanţa de evenimentele prin care ai trecut.

— Uşor de zis, dar ce mă fac cu serviciul? Este abia sfârşitul lui aprilie şi concediul îl voi avea tocmai în iunie. Şi apoi, ce fac cu Lover? Trebuie să-l las în grija cuiva. Nici nu mă gândesc să-l dau la un azil pentru animale!

— Dumnezeule, Hatty! Dar astea nu sunt probleme de nerezolvat. Trebuie doar să vrei, îi replică nerăbdătoare Susan.

— După cum vorbeşti, s-ar părea că ai pus deja totul la cale, constată Hatty cu o uşoară iritare în glas.

Susan nu se arăta de loc afectată de proasta dispoziţie a lui Hatty. Considera că era mai degrabă un semn bun, că prietena ei era pe calea cea bună de a reveni la o viaţă normală.

— Da, aşa este, recunoscu ea-impasibilă.

Hatty ridică sprâncenele într-un gest ironic, dar curiozitatea îi fusese trezită.

— Şi?

— Îmi promiţi că mă laşi să vorbesc până la capăt fără să mă întrerupi? Poţi să mă întrebi după aceea tot ce vrei. Bine?

Hatty dădu din cap, Era nerăbdătoare să afle propunerea lui Susan.

— Perfect. Îţi prezinţi demisia. Doar ai spus mereu că munca aceasta nu-ţi face cine ştie ce plăcere. Şi cu calităţile tale nu vei avea vreo problemă să găseşti oricând o slujbă interesantă. Pleci în vacanţă în Caraibe... Aşa cum ţi-o doreai dintotdeauna. Şi dacă nu ai nimic împotrivă să locuiesc în continuare aici, voi avea eu grijă de casă şi de Lover Am să mă îngrijesc eu de toate.

Susan făcu o mică pauză în care îşi stinse ţigara. Apoi o privi pe Hatty.

— Ei, ce zici? Pleacă într-o călătorie! Doar acum ţi-o poţi permite. Mătuşa ţi-a lăsat destui bani şi sunt convinsă că şi ei i-ar fi surâs ideea.

Asta chiar că ar fi o treabă, gândi Hatty. Susan părea să se fi gândit la toate amănuntele. Aproape la toate. Mai rămâneau totuşi anumite probleme.

— Sună formidabil, dar am paşaportul expirat. Şi în afară de asta nici nu ştiu unde vreau să merg, de fapt. Şi nici de îmbrăcat nu am nimic, oftă Hatty adânc. Nu ştiu dacă sunt în stare să-mi adun energia necesară pentru toate pregătirile.

— Asta nu dovedeşte decât câtă dreptate am şi cât de urgentă nevoie ai de o schimbare de decor, declară Susan. Şi unde a rămas spiritul tău întreprinzător? Fii atentă la mine! Îmi iau liber vinerea viitoare. Dăm împreună o raită prin oraş. Întâi îţi faci pozele de paşaport. Apoi trecem pe la o agenţie de voiaj şi sâmbăta o dedicăm cumpărăturilor.

Aşteptă să vadă efectul pe care îl produseseră cuvintele ei şi constată cu plăcere, că Hatty părea să fie destul de receptivă.

— Şi dacă îţi dau o mână de ajutor, efortul va fi doar pe jumătate atât de mare şi, probabil, o să ne şi distrăm de minune.

Hatty nu i-a răspuns imediat. A mai cumpănit o dată în minte propunerile lui Susan. Dar cu cât cugeta mai îndelung, cu atât mai bun i se părea planul pe care aceasta

i-l propusese.

Dacă Susan se muta în casă, nu mai trebuia să aibă grija lui Lover. Şi că urma să renunţe la slujbă era lucrul care o afecta cel mai puţin. Dimpotrivă, chiar o bucura această perspectivă.

Activitatea de la birou o plictisea de mai multă vreme şi nu îi dădea nicio satisfacţie.

Nu, gândi ea, chiar că nu există niciun motiv pentru a respinge propunerea lui Susan. Împinse bărbia înainte iar ochii îi aruncau sclipiri întreprinzătoare.

— Bine, spuse ea. Am s-o fac.

— Minunat, se arătă Susan încântată. Când?

— Cât de repede posibil. O dată ce Hatty lua o hotărâre, nimic nu o mai putea întoarce. Susan îşi cunoştea bine prietena.

— Astăzi nu mai avem posibilitatea de a mai face ceva. Vom merge aşadar acasă şi ne vom mulţumi să făurim vise.

Susan o urmarea amuzată pe Hatty care o aştepta nerăbdătoare în dreptul uşii. În timp ce ea achita nota de plată.

Restul după-amiezii îl petrecută în grădină cu un carneţel de note, un Atlas şi o cană mare de ceai cu gheaţă, elaborând liste lungi.

Hatty se hotărî pentru Barbados. Demisia de la biroul de avocatură avea să şi-o prezinte chiar de luni.

Pentru ea începuse o perioadă de mare agitaţie. Şi totuşi, zilele care mai rămăseseră până la plecare au trecut aşa de repede, de parcă nici n-ar fi fost...

2.

TRECUSERĂ CÂTEVA ore de când Hatty se despărţise de Susan pe aeroportul Heathrow, însă ei i se părea că trecuse o veşnicie de atunci.

Peste numai două ore avea să aterizeze la New York.

Hatty mâncase numai puţin. Fusese mult prea agitată, îşi scoase cartea din buzunar şi privi pentru a nu ştiu câta oară fotografia autorului de pe copertă.

După ce terminase primele cumpărături se odihnise împreună cu Susan la o ceaşcă de ceai, făcând inventarul celor achiziţionate.

— Acum nu îţi mai trebuie decât nişte valize ca lumea, ca să poţi transporta cum se cuvine aceste rochii de vis, opină Susan.

— Dar şi de citit trebuie să cumpăr ceva. Crezi că mai reuşim să ajungem la „Hatchards”? Am citit în ziar că a fost publicat un nou *thriller*[2] de Arnold Vickers.

După ce şi-a cumpărat nişte valize foarte uşoare, speciale pentru călătoriile cu avionul, cele două prietene au pornit spre renumita librărie londoneză, unde Hatty avu surpriza să găsească chiar mai mult decât cartea pe care o căuta. Întâmplarea a făcut să fie de faţă chiar autorul care dădea autografe.

Nu a ridicat capul când Hatty i-a împins cartea cumpărată în faţă. Dar când ea i-a mulţumit politicoasă, el a privit-o pe neaşteptate.

Ce ochi fascinanţi are, gândi Hatty. Erau reci şi de un gri metalic, încadraţi de gene negre şi lungi după care s-ar fi dat în vânt orice femeie.

Pentru câteva clipe ea a avut impresia că în întregul magazin s-ar afla numai ei doi. Apoi el i-a restituit cartea cu un zâmbet şi i-a atins, totodată, în treacăt, mâna… A fost doar o atingere scurtă, abia perceptibilă, dar Hatty a simţit

2 Thriller *roman sau film de groază* (n.t.)

că se înfioară şi că se înroşeşte ca un rac.

Acum, când privea fotografia, se gândi din nou la atracţia fascinantă pe care o exercitase asupra ei acest bărbat. Nu era frumos în sensul uzual al cuvântului, dar lăsa o puternică impresie de masculinitate şi, totodată, de senzualitate.

Păcat, gândi Hatty. Să fii obligată să pleci în călătorie tocmai în momentul în care dai peste cel mai atrăgător bărbat pe care l-ai întâlnit vreodată.

Oftă şi deschise din nou cartea. În curând era complet captivată de lectură. A tresărit doar când a auzit anunţul că urmau să aterizeze pe aeroportul Kennedy. Stewardesa ruga pasagerii să nu mai fumeze şi să-şi fixeze centurile.

Aproape în aceiaşi clipă urechile începură să-i ţiuie, şi avionul începu manevra de aterizare.

Avea senzaţia că nici nu aterizase bine la New York că se şi trezi în avionul cu destinaţia Barbados. Îi era recunoscătoare funcţionarului de la agenţia londoneză de voiaj, care o sfătuise să-şi ia în bagajele de mână îmbrăcăminte uşoară pentru a se adapta mai uşor temperaturilor tropicale care domneau pe meleagurile unde urma să-şi petreacă concediul.

Cu o jumătate de oră înainte de aterizare, Hatty se duse la toaletă şi îşi schimbă taiorul cu o rochiţă uşoară fără mâneci, din bumbac. Şi-a mai aranjat puţin machiajul şi şi-a trecut pieptenele prin păr, înainte de a se reîntoarce la locul ei.

Şi totuşi, aerul fierbinte şi umed i-a produs un şoc, luând-o pe neaşteptate, în timp ce cobora scara avionului şi traversa pista de aterizare. Hatty şi-a pus ochelarii de soare pentru a-şi feri ochii de soarele orbitor.

A rezolvat rapid controlul de vamă şi de paşapoarte. Un domn făcu semn unui taxi, îi încărcă valizele în portbagaj şi o întrebă la ce hotel stătea, după care dădu adresa şoferului. Totul se întâmplă atât de repede, încât Hatty nici nu apucă să-i mulţumească cum trebuie acelui domn amabil.

Sunt aici, gândi ea. Sunt într-adevăr aici, în Barbados! În drum spre hotel privi pe geamul maşinii, avidă să nu piardă ceva din peisaj. Taxiul se strecura, deseori doar la un lat de palmă, pe lângă alte maşini sau căruţe cu roţi imense. Cel puţin aşa i se părea lui Hatty, pe când treceau prin dreptul unor vaste câmpuri cultivate cu trestie de zahăr sau cu bananieri, încovoiaţi sub greutatea ciorchinilor de fructe coapte.

Mereu descoperea noi şi noi plante al căror nume nici nu-l cunoştea măcar. Hibiscul care creştea în toate nuanţele imaginabile şi bougainvillen-urile[3] cu multitudinea lor inimaginabilă de culori aproape că o năuceau, Hatty fiind de-a dreptul bucuroasă când taxiul opri într-un târziu în faţa hotelului.

S-a trecut în registrul hotelului şi a fost cazată într-o cameră foarte drăguţă, cu vedere la mare. Oceanul era calm. Valuri blânde scăldau nisipul alb al plajei, mărginit de palmieri şi alte plante exotice.

Hatty trase adânc aer în piept

— Ce minunat este! se adresă ea băiatului de la recepţie, care o condusese în cameră.

Îi dădu un bacşiş care îl făcu să plece cu un zâmbet larg. Hatty se uită în jur, în camera modern amenajată. Era sigură că se va simţi bine aici. Dar deocamdată nu rezistă ispitei de a ieşi pe-afară.

Doar un sfert de oră mai târziu era culcată în şezlongul din balconul camerei ei. Purta un bikini galben şi îşi unsese bine pielea. Ca măsură de prevedere îşi luase în balcon şi deşteptătorul de voiaj, pentru a nu se expune în prima zi prea mult razelor solare. Avusese o experienţă nefericită în această privinţă în Italia, unde o însoţise în călătorie pe mătuşa ei, când exagerase cu plaja în prima zi. Iar soarele de aici era mult mai puternic decât cel mediteranean.

Briza molcomă care aducea cu sine multitudinea de arome ale acestei insule exotice îi mângâia pielea. Pleoapele îi deveniră tot mai grele aşa că se hotărî să

3 Bougainvillen – specie tropicală de flori (n.t.)

meargă să facă o baie, înainte de a se lăsa toropită şi a adormi la soare. Îşi luă un prosop şi geanta de plajă, încălţă o pereche de sandale şi-şi trase peste cap o rochiţă de plajă. După ce se asigură că a încuiat bine camera, coborî scările şi trecu prin grădina hotelului, îndreptându-se spre plajă.

Hatty îşi luă ca punct de reper un palmier strâmb sub care spera să găsească suficientă umbră. Trecu pe lângă un grup de vilegiaturişti care făceau plajă culcaţi în şezlongurile lor. Femeile o priveau cu ochi critic în timp ce bărbaţii nu reuşeau să-şi ascundă admiraţia.

Unul dintre ei îi zâmbi, îndreptându-se spre ea.

— Bună! îi strigă el.

Probabil că este singur, gândi Hatty în timp ce-i răspundea la salut.

Îi simţea privirea plimbându-i-se pe spate, în timp ce îşi continua drumul spre palmierul sub care îşi întinse prosopul. Îşi aranja geanta, îşi descălţă sandalele şi-şi dezbrăcă rochiţa de plajă, după care alergă la apă şi se aruncă în valuri.

Înotă cu mişcări viguroase. Era o înotătoare iscusită. Apa era plăcut de caldă şi se simţea ca o mătase pe pielea încinsă.

Hatty se scufundă şi văzu peşti multicolori şi un arici de mare pe fundul apei. Se hotărî să cumpere un tub de respiraţie pentru scufundare. Într-un târziu se întoarse pe plajă.

Hatty îşi scutura tocmai părul de apa sărată când descoperi două picioare care stăteau în faţa ei. Privirea îi urcă de-a lungul picioarelor prelungi şi bine bronzate, peste un chilot de baie îngust, un tors de asemenea frumos bronzat şi umeri puternici, pentru a se opri în final asupra chipului. Era bărbatul care i se adresase adineauri.

— Dar sunteţi o adevărată nimfă, constată el. Începusem să-mi fac griji, aşa de mult aţi rămas sub apă.

— Nu era necesar. Sunt o bună înotătoare, îi explică Hatty.

El zâmbi în jos spre ea şi Hatty recunoscu în privirea sa acel licăr, pe care-l ştia deja de la ceilalţi admiratori pe care-i avusese..

— Mda, am cam băgat şi eu de seamă acest lucru. Apropo, pe mine mă cheamă Barry Sommers, se prezentă el privind-o întrebător.

— Harriet Haines, bună ziua, îi răspunse Hatty politicoasă.

El aruncă pe furiş o privire spre mâinile ei.

Sunteţi singură aici?

—Da.

— Nu aţi vrea să vă alăturaţi grupului nostru pentru cina din această seară? Vreau să spun, fireşte, dacă nu aveţi deja alt program. Cu siguranţă vă veţi distra mai bine decât dacă aţi sta singură.

Hatty observase foarte bine privirea pe care o aruncase spre inelarul ei. Dar avea dreptate. Era cu siguranţă mai agreabil să nu rămână singură la cină. Şi într-un grup se simţea oarecum şi la adăpost de eventuale insistente incomode. Aşa că de ce nu?

— Cu plăcere, mulţumesc. La ce oră luaţi masa?

— De obicei ne întâlnim pe la şapte cu toţii la bar, la un păhărel. Tot acolo hotărâm cum urmează să procedăm. De ce nu veniţi cu mine chiar acum, să vi-i prezint şi pe ceilalţi?

Hatty îl însoţi la prietenii săi şi Barry făcu prezentările. Glenda, o blondă atrăgătoare, era logodită cu un alt membru al grupului. Sean Fitzgerald purta mustaţă, avea părul blond şi părea un tip foarte cumsecade. Expresia deschisă a feţii şi ochii albaştri îi plăcură lui Hatty. Ceilalţi doi, Sara şi David Tempelton, erau căsătoriţi. David era un tip înalt în timp ce Sara era minionă.

— Aşezaţi-vă, Harriet, şi simţiţi-vă ca acasă, o invită Sara.

Încă din prima clipă Hatty se simţi bine în grupul lor şi doar după scurt timp avu senzaţia că se găseşte printre prieteni. Se considera norocoasă că a dat încă de la începutul concediului peste oameni atât de drăguţi şi care

pe deasupra mai erau şi de vârstă apropiată.

Glenda îşi privi ceasul şi căscă.

— Nu ştiu voi ce părere aveţi, dar eu trebuie neapărat să trag un pui de somn, dacă este să mă arunc diseară din nou în vâltoarea de noapte. Vă rog să mă scuzaţi. Se ridică şi începu să-şi strângă lucrurile. Vii şi tu, iubitule, sau mai vrei să rămâi? îl întrebă ea pe Sean.

— Te însoţesc ca să te apăr de lupii care mişună pe-aici, îi răspunse el cu bunăvoinţă făcând celorlalţi cu ochiul înainte de a lua mâna Glendei şi a pleca împreună cu ea spre hotel.

Hatty privi în urma lor. Se opreau în răstimpuri pentru a se săruta.

Ce frumos trebuie să fie să fii îndrăgostită, gândi ea, oftând involuntar în timp ce în faţa ochilor îi apăru dintr-o dată iarăşi chipul lui Arnold Vickers. Ce ciudat, îşi amintea foarte exact de privirea ochilor săi de culoarea oţelului, din clipa în care îi înapoiase cartea. Se roşi toată, amintindu-şi. Cât de nepricepută trebuie să se fi arătat. Oare ce şi-o fi închipuit despre ea?

— Hei, treziţi-vă, Harriet! Aţi luat-o razna cu gândurile, îi spuse Barry plesnind din degete în faţa ochilor ei pentru a o readuce la realitate.

— Scuzaţi-mă! Tocmai mă gândeam la altceva.

— La altceva sau la altcineva? o iscodi el. Pentru că v-aţi înroşit toată.

Hatty dădu din umeri cu o indiferenţă studiată după care se ridică.

— Cred că o să mă întind şi eu niţel. Mă tem că altfel am să adorm la cină. Am sosit abia astăzi şi am avut parte de un zbor destul de obositor.

Îşi strânse lucrurile şi era tocmai pe cale să pornească, când şi Barry se ridică.

— Vă conduc.

— Nu vă faceţi probleme din cauza mea, se apără ea.

— Aveam oricum de gând să mă întorc la hotel, o asigură

el.

— Atunci bine. Hatty zâmbi în sus spre el după care porniră fără grabă.

— Să aveţi grijă de dumneavoastră cu soarele ăsta, o avertiză Barry. Altminteri faceţi vreo insolaţie şi s-a dus dracu’ concediul!

— Am să fiu atentă. Hatty se despărţi de Barry şi era bucuroasă că a scăpat de privirile sale admirative.

Făcu repede un duş pentru a îndepărta de pe piele uleiul de plajă şi sarea şi se spălă pe cap. Apoi îmbrăcă un halat de baie. Puse deşteptătorul să sune la şase şi se întinse în pat. În următoarea clipă dormea buştean.

După ce ceasul o trezi, începu să se îmbrace pentru seară. Hatty era mulţumită de imaginea pe care o reflecta oglinda. Rochia care îi lăsa umerii goi şi care era menţinută doar de o bretea subţire trecută după gât îi venea foarte bine. Cele două fâşii care formau partea din faţă se încrucişau peste piept, iar partea de jos era cât se poate de simplă.

Când încercase rochia în magazin nu fusese foarte sigură dacă verdele marin era o culoarea care să i se potrivească într-adevăr. Însă Susan insistase să o cumpere.

Hatty trebuia să-i dea acum, ce-i drept tardiv, dreptate prietenei ei. Verdele îi scotea şi mai mult în evidenţă culoarea ochilor şi roşul întunecat al părului.

Hatty îşi perie părul până îl făcu să strălucească, după care îşi strecură picioarele în sandalele cu tocuri înalte. O brăţară latăr din aur, primită cadou de la mătuşa ei la a douăzeci şi una aniversare, era singura bijuterie pe care o purta.

Barry o salută cu un uşor fluierat admirativ. Era sprijinit de bar şi arăta destul de bine în costumul lui colonial de culoare deschisă şi cămaşa de mătase maron cu cravată asortată. Faţa îi era bronzată şi degaja într-adevăr o puternică impresie de masculinitate.

— Arătaţi foarte apetisantă, Harriet, constată el. Dar cred că va trebui să mă mulţumesc totuşi doar cu un homar, oftă

el, strâmbându-se în acelaşi timp într-un mod caraghios. Însă ochii îi râdeau.

— Şi eu mă tem că aşa se va întâmpla, se declară Hatty de acord. Unde mai pui că peştele este foarte sănătos.

Se strâmbă din nou.

— Ei, oricum, încercarea moarte n-are. Ce pot să vă ofer de băut, frumoasă fecioară a mării?

Hatty arătă spre paharul din care tocmai gusta un alt client.

— Asta ce e? Arată foarte bine.

— Se numeşte *pina colada,* îi explică Barry. Are un gust excelent. Vreţi să o încercaţi şi dumneavoastră?

— Da, vă rog, răspunse Hatty înclinând capul.

Este un amestec din rom alb din nucă de cocos, suc de ananas şi lapte de cocos. Ingredientele sunt mixate bine şi servite pe gheaţă zdrobită.

După ce le sosiră băuturile comandate Barry îşi ridică paharul.

— Închin pentru o prietenie îndelungată şi frumoasă, Harriet.

— Numele meu este Hatty, îl corectă ea. Doar că nu pot şti dacă prietenia noastră va fi într-adevăr de lungă durată.

— Ce vreţi să spuneţi?

— În primul rând, eu vin din Anglia iar dumneavoastră din Statele Unite. Iar în al doilea rând nu ştiu cât veţi mai sta aici.

Ştia din conversaţia de pe plajă că Barry îşi rezervase camera de hotel numai pentru două zile. Atât urma să dureze reparaţia generală la iahtul cu care ei şi grupul său de prieteni făceau o croazieră prin Caraibe,

— David a menţionat că veţi ridica ancora de îndată ce iahtul va fi repus în bună stare

Barry o cercetă gânditor din priviri,

— Spuneţi-mi, Hatty. Există vreun motiv pentru care trebuie să rămâneţi în Barbados?

Ea ridică privirile spre el iar ochii i se măriră, întrebători.

— Dar Barry, abia am sosit.

— Da, ştiu. Dar vă obligă ceva să rămâneţi aici?

— Fireşte, doar am plătit biletul de vacanţă. De ce?

Barry intenţiona să comande încă un rând de băutură, însă Hatty refuză. Ca urmare, îşi comandă doar lui o altă băutură şi îi spuse că iniţial, grupul lor fusese constituit din şase persoane. Una din fete s-a îmbolnăvit însă imediat după începerea călătoriei şi se reîntorsese în State.

— De ce nu aţi merge cu noi? o întrebă el. V-ar place cu siguranţă să cunoaşteţi Caraibele, cu toată puzderia ei de insuliţe.

Hatty nu prea ştia ce să-i răspundă. Oscila. Pe de o parte ar fi vrut tare mult să accepte oferta, pe de altă parte nu apucase să vadă aproape nimic din Barbados. Dacă pleca cu ei pe mare avea în schimb posibilitatea să cunoască cu mult mai mult despre această lume mirifică decât visase vreodată.

Pe deasupra nu ştia nici măcar dacă prietenii din grupul lui Barry o acceptau la bordul iahtului. Când îşi exprimă aceste îndoieli, Barry nici nu vru să audă. Înlătură orice obiecţii cu o mişcare largă a braţului.

— Nu văd ce ar putea obiecta. Şi în ceea ce priveşte Barbados şi obiectivele sale turistice de interes putem rămâne aici fără doar şi poate încă vreo două zile şi să organizăm un tur de vizitare.

Privi pe lângă Hatty spre intrarea în bar.

— Uite-i şi pe ceilalţi. Vom şti imediat ce părere au despre propunerea mea.

Două rânduri de băutură mai târziu, după o discuţie animată în care atât Barry cât şi cei patru prieteni ai săi prezentară o serie de argumente convingătoare, totul era de-acuma bătut în cuie. Înainte de a porni în larg urmau să mai petreacă trei zile în Barbados pentru a-i oferi lui Hatty ocazia să viziteze ce dorea.

A fost o seară veselă şi nu puţini dintre ceilalţi clienţi se întoarseră să privească zâmbind la grupul bine dispus. Mâncarea a fost excelentă şi după aceea au dansat.

— Acum trebuie să iau o gură de aer curat, declară Hatty după un timp şi se ridică,

— Te însoţesc, Hatty, i se alătură numaidecât Barry.

Între timp conveniseră să se tutuiască.

Barry nu-şi mai pierdu timpul cu întrebările. O luă pe Hatty pur şi simplu de braţ şi o conduse în grădină.

Ciudat, gândi Hatty, Barry este atât de drăguţ şi de fermecător. Îi plăcea. Însă apropierea lui nu-i accelera bătăile inimii şi nici nu îi producea vreun alt gen de emoţie, Şi totuşi, îşi dădea toată silinţa să nu rămână indiferentă, însă tot mereu îi reveneau în minte doi ochi de culoarea oţelului.

Barry şi Hatty hoinăreau în jos spre plajă. Fără să stea prea mult pe gânduri, Hatty îşi scoase sandalele cu tocuri înalte şi aşteptă până când se descălţă şi Barry.

— Dă-mi mie pantofii tăi. Hatty... vreau să spun, dacă chestiile astea pot fi numite aşa. Aranjă încălţămintea ei lângă a sa. O să le lăsăm pur şi simplu aici. Nu le va lua nimeni şi nu mai trebuie să le cărăm după noi.

Se plimbară de-a lungul ţărmului, lăsând urme de paşi în nisipul umed. Hatty nu se opuse când Barry îi luă mâna.

— Ce noapte minunată, spuse ea ridicând privirea spre cer. Priveşte stelele. Arată ca nişte diamante, nu crezi? Parcă am trăi într-un basm.

— Da, îi răspunse Barry cu voce înceată. Ca într-un basm minunat.

Dar nu privea stelele. Ceva nedesluşit din vocea lui o determină pe Hatty să-l privească.

Doamne, nu! gândi ea. Acum o să mă sărute.

Abia îşi terminase gândul că Barry îl şi transformă în realitate. O luă în braţe şi o sărută cu o pasiune care o sperie. Dar îi simţi opoziţia şi se purtă mai delicat cu ea. Era evident că avea multă experienţă. Până la urmă îi răspunse şi Hatty la sărut.

Barry slăbi îmbrăţişarea dar rămase cu mâinile pe umerii, ei.

— M-am îndrăgostit de tine, Hatty. Deşi nu eşti decât o persoană puţină la trup, acest puţin este dinamită curată.

Inima lui Hatty începu să bată mai repede, dar nu din cauza pasiunii. Barry era prea vijelios pentru gustul ei. Deşi îl găsea simpatic şi îl plăcea, ştia prea bine că nu el era bărbatul potrivit pentru ea. Îi răspunsese la sărut, fără a simţi însă nimic. Poate era totuşi mai bine să renunţe la croazieră.

— Cum poţi spune aşa ceva? Ne cunoaştem abia de câteva ore. Eu… eu ţin mult la tine, dar nu te iubesc. Până la urmă poate ar fi mai bine dacă totuşi nu voi pleca cu voi.

El păstră tăcerea cu un aer încurcat.

— Nu am chef de relaţii superficiale, Barry. Nu-mi stă în fire aşa ceva. Din acest punct de vedere sunt destul de demodată. Nu m-aş culca decât cu bărbatul pe care l-aş iubi cu adevărat. În timp ce vorbea Hatty se înfierbânta, devenind tot mai emoţionată.

— Scuză-mă, Hatty. Nu am vrut să te jignesc. Cred că am cam călcat în străchini, nu-i aşa? Poţi să mă ierţi?

Ea încuviinţă în tăcere din cap.

— Şi de unde ţi-a venit ideea că aş vrea să mă bag în patul tău? o iscodi jignit Barry.

Hatty ridică privirea spre el.

— Adică vrei să spui că nu asta voiai? Fără să vrea, în vocea ei se strecură o nuanţă ironică. Precis că ai crezut că până la urmă îţi voi ceda, o dată ce vom fi la bord. Chiar şi numai experienţa mea, destul de redusă de altfel, îmi este suficientă pentru a şti că bărbaţii doresc mereu unul şi acelaşi lucru atunci când fac cunoştinţă cu o fată care le place.

— Nu crezi că exagerezi puţin?

— Nu, replică ea ferm şi îi întoarse spatele pornind înapoi spre hotel.

— Îmi pare rău, Hatty, zău aşa! alergă Barry după ea. Dacă îţi dau cuvântul meu de onoare că nu te voi mai necăji vei mai chibzui dacă nu accepţi totuşi să mergi cu noi? Te rog!

Insistenţele lui o enervau şi îi dădeau o stare de neastâmpăr.

— Bine, acceptă ea împotriva voinţei. Dar numai dacă juri solemn să te porţi cum trebuie în viitor.

El ridică mâna dreaptă şi şi-o aşeză în dreptul inimii, în timp ce privirea îi era pierdută în largul oceanului întunecat.

— Jur pe tot ce am mai sfânt, spuse el în mod solemn, privind-o pe furiş, din colţul ochilor.

— Of, cât eşti… cât eşti de nesuferit! Hatty izbucni într-un hohot nestăpânit de râs şi se lăsă să alunece în nisip. Pur şi simplu nu se putea supăra pe Barry. El începu să râdă la rândul său, uşurat, aplecându-se şi ajutând-o să se ridice în picioare.

— Vino, fiinţă tulburătoare ce eşti. Este timpul să ne întoarcem la hotel. Mai ales dacă trebuie să rămân cuminte. Oftă cu autocompătimire, Şi pe deasupra s-a şi răcorit.

Îşi căutară pantofii şi Barry o ajută pe Hatty să se încalţe. Apoi plecară spre hotelul puternic iluminat.

3

ÎN PRIMELE DOUĂ ZILE Hatty şi Barry, uneori însoţiţi şi de ceilalţi membrii ai grupului, au vizitat insula în marş forţat, străbătând-o de-a lungul şi de-a latul.

Din prevedere au renunţat să înoate în Atlantic, pe coasta de est, din cauza valurilor uriaşe. Ar fi fost prea periculos. Deşi erau cu toţii înotători iscusiţi şi se dădeau în vânt după brizanţi au preferat să renunţe totuşi la această distracţie.

Hatty a apreciat în mod deosebit castelul lui Sam Lord unde au şi cinat. Se zvonea că în secolul al XIX-lea acest Sam Lord şi-ar fi finanţat construcţia elegantului său castel din averea pe care ar fi dobândit-o în urma jefuirii navelor eşuate pe plajă

A treia zi şi-au petrecut-o laolaltă, încărcând proviziile la bordul iahtului şi făcând ultimele pregătiri înaintea plecării. Spre norocul ei, Hatty nu a întâmpinat nicio dificultate când a renunţat la cazare. Toate hotelurile erau ocupate până la ultimul pat şi erau mai mulţi amatori care aşteptau eliberarea nesperată a vreunei camere.

Hatty îi scrise lui Susan, pentru a o informa de schimbarea de plan survenită şi-i promise să-i trimită câte o ilustrată din fiecare localitate unde urmau să acosteze. Totodată îşi informă prietena că nu va lipsi doar două săptămâni, cum planificase iniţial, ci eventual chiar şi trei luni.

Iahtul avea o lungime de cincisprezece metri iar pe prora sa era înscris cu litere roşii numele *Happy Day.*[4] Puntea nu era prea mare, însă spaţiul era împărţit foarte chibzuit, la fel ca şi spaţiile destinate cabinelor, construite pentru câte două persoane.

Asta însemna că Hatty şi Barry trebuiau să împartă o

4 Zi fericită în limba engleză (n.t.)

cabină. Problema a fost rezolvată cu ajutorul unei frânghii de rufe şi unei perdele. Cei doi au stabilit şi un orar care să le permită să se schimbe nederanjaţi.

Porniră în larg o dată cu briza de dimineaţă spre Insulele Grenadine. Hatty era bucuroasă că, datorită faptului că mai demult navigase frecvent pe ambarcaţiuni cu pânze, acum se putea face folositoare şi nu era condamnată la rolul de simplu spectator.

Era o zi splendidă. Oceanul era calm şi soarele ardea. Sufla o briză puternică aşa că în scurt timp au putut ridica întreaga velatură. În ziua respectivă era rândul lui Barry la cârmă iar Hatty îi ţinea de urât.

— Este dumnezeiesc, spuse ea cu un oftat adânc.

— Ai mai navigat cu ambarcaţiuni cu pânze? Stai aşa, mi-am amintit că parcă ne-ai povestit despre asta.

— Este pentru prima oară în acest an şi fireşte că nu am mai navigat niciodată în Caraibe, Pe aici există oare şi furtuni?

— Depinde de anotimp. Câteodată vremea se strică rău de tot. Oricând ne putem aştepta la o schimbare bruscă a vremii. Însă nu astăzi.

— Până unde vom ajunge astăzi?

— Dacă avem noroc, până la Santa Lucia. Depinde de cum va bate vântul. În caz contrar vom înnopta pe una din insule.

— Probabil că nu te afli la prima croazieră de acest fel.

— Am mai străbătut întinsurile de apă din această zonă de câteva ori cu David şi Sara. Glenda şi Sean sunt pentru prima oară pe mare cu noi. Dar şi ei sunt navigatori cu experienţă şi se descurcă bine.

Hatty trase adânc în piept aerul sărat, privind de-a lungul suprafeţei care lucea ca argintul topit.

— Priveşte, Barry! strigă ea dintr-o dată. Peşti zburători! Şi încă un banc întreg.

— Fantastic! Spune-le repede lui David şi Sean! Să întindă o undiţă. Poate avem noroc şi ne prindem singuri cina. Ei, hai, fără sentimentalisme, începu el să râdă când o

văzu pe Hatty că ezită. E drept, că sunt frumoşi dar sunt şi mai gustoşi. Ai să vezi. Ai să fii încântată!

Hatty se supuse. Atâta vreme cât nu era obligată să asiste cum erau prinşi şi curăţaţi putea să rămână indiferentă, îşi spuse ea. Mai târziu însă a trebuit să recunoască faptul că peştii aveau un gust într-adevăr formidabil, aşa cum îi prezisese Barry.

Multe au fost zilele fericite care, adunându-se, se făcură săptămâni. Vremea era de vis şi au navigat până la Trinidad-Tobago iar spre vest până la Isla de Margarita şi Caracas, în Venezuela, unde au făcut un popas pentru împrospătarea rezervelor de alimente şi apă potabilă. Fetele şi-au permis luxul unui coafor iar seara au luat cu toţii masa în oraş. Cu acest prilej au discutat care urma să fie următoarea ţintă a călătoriei. Până la urmă s-au hotărât pentru Curaçao şi Aruba, după care intenţionau să navigheze spre Insulele Leevard.

Din fiecare port Hatty i-a expediat ilustrata promisă lui Susan, şi câteodată şi d-lui Shawcross, comunicându-le unde puteau să-i scrie la post restant.

Când au sosit în Insulele Leevard se aflau pe mare deja de două luni şi jumătate. Hatty avea impresia că niciodată nu fusese atât de mulţumită, ca acum. Avea impresia că nu aprecia încă la justa valoare norocul pe care-l avusese datorită lui Barry şi prietenilor lui.

Barry îşi respectase cuvântul dat şi nu o mai supără cu insistenţele sale. Dar îl surprinsese privind-o frecvent visător şi plin de dor.

De când cu sărutul de pe plaja din Barbados nu mai avusese nicio iniţiativă de apropiere. Este adevărat că o lua deseori de după umeri şi o săruta din când în când frăţeşte pe obraz, ba chiar i se adresa cu „iubito” sau „inimioara mea”, dar în fond nu avea practic niciun motiv să se plângă de comportarea lui.

Am petrecut două zile în Guadeloupe şi au vizitat oraşul Pointe-à-Pitre. Multe din casele construite din lemn aveau

nevoie urgentă de o zugrăveală nouă. Magazinele vechi nu erau dotate cu instalaţii de aer condiţionat şi probabil că acesta era motivul pentru care marea majoritate a activităţilor comerciale se derulau în stradă.

Cel mai mult a încântat-o pe Hatty piaţa. Găseai acolo orice ţi-ai fi putut dori: de la pălăria din pai, găini vii, fructe şi zarzavaturi până la sculpturi în lemn.

Barry a insistat să-i dăruiască lui Hatty un lănţişor de aur cu un medalion înfăţişându-l pe St. Cristofor. Pe care îl descoperise într-un magazin de bijuterii scumpe, situat imediat lângă o dugheană pitorească unde se vindeau stofe viu colorate. Era un contrast fascinant.

Şi-au terminat cumpărăturile, achiziţionând în principal fructe şi zarzavaturi şi patru găini pe care vânzătorul le-a tăiat şi curăţat în faţa lor.

David a descoperit un local unde se serveau specialităţi culinare creole. S-au ghiftuit cu crabi regali cu garnitură de sos iute şi pui cu orez în sos picant. Şi pentru a stinge focul care le ardea gâtlejul au băut la bere cât au fost în stare.

Când s-au aflat din nou la bord, David, care preluase rolul de căpitan, a hotărât ca a doua zi să se îndrepte spre Puerto Rico.

Aveau un drum destul de lung de străbătut, aşa că erau nevoiţi să navigheze şi în timpul nopţii. Asta însemna că urmau să doarmă cu schimbul. Plecarea în larg a fost hotărâtă pentru a doua zi la şapte dimineaţa.

În localitatea San Juan din Puerto Rico, Hatty a avut surpriza să descopere la post restant o scrisoare de la Susan, pe care o citi pe loc.

„Dragă Hatty,

Ai o vacanţă de invidiat! Ieri m-am întâlnit cu domnul Shawcross şi l-am întrebat dacă are veşti de la tine. Mi-a confirmat oarecum. Îngrijorat, spunând că trebuie că ştii tu ce faci. Era de părere că mătuşa ta Matilda s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că străbaţi Marea Caraibelor alături de nişte necunoscuţi. A insistat să încerc să te conving să te

întorci o dată acasă.

Cât timp mai ai de gând să stai plecată? Te întreb pentru că Derek şi cu mine am fixat data căsătoriei. Ne-am hotărât pentru a treia săptămână a lui august şi bineînţeles că eu aş vrea să-mi fii domnişoară de onoare.

Mai sunt numai patru săptămâni până atunci. Anunţă-mă din vreme dacă te vei întoarce până atunci!

Scrie-mi care este următoarea adresă la care-ţi pot răspunde la post restant. Acum trebuie să închei. Lui Lover îi merge de minune.

A ta, Susan."

Hatty mai citi o dată scrisoarea înainte de a o împături şi introduce înapoi în plic. Rămase pe gânduri, muşcându-şi buza inferioară. Dacă Susan avea să se mărite peste patru săptămâni trebuia să înceapă să se gândească la întoarcerea acasă, îl va întreba pe David ce planuri avea. Poate reuşea să găsească pe vreuna din insule un avion care să decoleze spre New York sau Miami, de unde îşi va putea continua zborul spre Londra.

Hatty urcă pe punte unde toţi leneveau la soare

— Bună, Hatty, fetiţo! o salută Sean. Vino să bei o bere. Se aşeză lângă el şi luă recunoscătoare în mână cutia de la gheaţă. Bău cu poftă şi se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Mulţumesc, Sean. Este tocmai ce-mi doream, suspină ea privind în jur. Dar David unde este?

— Meştereşte ceva la motorul auxiliar, îi răspunse Barry.

— S-a stricat? ridică Hatty din sprâncene.

— Este tocmai ce încearcă să afle. Nu-ţi mai aminteşti? Când am ieşit din Pointe-à-Pitre ne-a făcut unele necazuri. Aşa că David s-a gândit, ca măsură de prevedere, să vadă din timp despre ce este vorba. Dar de ce? Aveai treabă cu el?

— Da. Am primit o scrisoare de la prietena mea. Urmează să se mărite în august şi vrea să-i fiu domnişoară de onoare. Voiam să ştiu ce a plănuit David, adică, de fapt ce aţi plănuit voi toţi.

— Vrei să spui, când ne întoarcem în State? întrebă Sean.

— Da, ai idee? confirmă Hatty dând din cap.

El îşi mângâie mustaţa cu o expresie gânditoare. Încă nu ne-am făcut planuri exacte. Dar intenţionăm să ne îndreptăm spre Bahamas şi apoi spre Miami.

În acest moment se ivi şi David, ştergându-şi mâinile murdare de ulei pe o cârpă. Sudoarea îi picura de pe frunte.

— A mai rămas vreuna? întrebă el privind spre cutiile de bere.

— Cum să nu, îi răspunse Barry. Prinde!

Îi aruncă lui David o cutie. Acesta o prinse şi trase de inelul capacului. Bău îndelung înainte de a lua cutia de la gură şi scoase un sunet de satisfacţie.

— Omule, să ştii că mi-ai salvat viaţa!

— Ce este cu motorul? se interesă Barry.

— Pare să funcţioneze. Dar aş prefera să nu fiu nevoit să mă bazez pe el. Nu prea îmi inspiră încredere. Însă pentru moment nu mai am ce-i face. Să sperăm că vremea nu se va schimba.

Hatty avea să-şi amintească mai târziu de aceste vorbe. Dar acum îi adresă lui David aceeaşi întrebare pe care adineauri i-o pusese Sean.

— Nu vreau să vă încurc. Poate reuşesc să găsesc un avion pentru Miami şi în acest caz…

— Când vrei să fii în Anglia, Hatty?

Ea îi spuse.

— Poţi să navighezi fără grijă cu noi până la Miami şi vei reuşi să ajungi la timp fără să trebuiască să te grăbeşti prea tare.

Hatty îşi privi pe rând tovarăşii de călătorie.

— Sper că nu v-aţi schimbat programul din cauza mea.

— Bineînţeles că nu, răspunseră toţi aproape în cor.

— Eu trebuie să fiu neapărat acasă până atunci, îi spuse David. Şi chiar mai degrabă, dacă este posibil. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Barry şi Sean. Aşa că se potriveşte de minune. Ai înţeles. Hatty?

— Minunat, vă sunt recunoscătoare, răspunse ea. Cred că este cel mai bine să-i scriu imediat lui Susan că poate conta pe mine pe la mijlocul lui august.

— Dacă termini scrisoare până într-o oră o punem noi la poştă când coborâm la ţărm pentru provizii.

Ceilalţi au fost puţin surprinşi de faptul că David intenţiona să ridice ancora de a doua zi şi-l întrebară care sunt motivele care-l determinau la o astfel de grabă.

— Se anunţă o furtună şi ar fi mai bine dacă am reuşi să o evităm.

Porniră în larg încă de la ivirea zorilor. Cerul avea culoarea albastru-închis şi doar pe alocuri se zăreau subţiri perdele de ceaţă. Nu se manifestau niciun fel de – semne prevestitoare ale furtunii anunţate, care de altfel era aşteptată peste aproximativ trei zile.

Însă numai la două ore de la plecare starea de spirit de la bord nu a mai fost la fel de veselă ca înainte. Cerul s-a acoperit dintr-o dată şi hula uşoară se transformase în valuri înalte şi grele.

— Afurisita asta de furtună pare să vină mai repede decât se prognozase, înjură David în timp ce le dădea celorlalţi indicaţii scurte şi precise.

Douăzeci de minute mai târziu, furtuna îi lovi cu toată violenţa sa. Hatty şi Glenda au pus la adăpost tot ce nu era fixat prin nituri sau şuruburi. În scurt timp erau ude până la piele.

Catargul se plie dintr-o dată şi se prăbuşi pe punte ca un copac retezat în două. Hatty şi Glenda rămaseră câteva secunde paralizate de spaimă, după care se năpustiră pe punte pentru a da eventual o mână de ajutor. Se pare că în cădere catargul îl lovise pe Barry, pentru că acesta zăcea fără cunoştinţă. Sara era îngenuncheată lângă el şi încerca să-l readucă în simţiri; în timp ce David lupta cu timona, încercând cu disperare să readucă iahtul sub control. Sean se repezise sub punte pentru a porni motorul auxiliar fără să reuşească însă.

— Vom muri cu toţii! gândi Hatty cuprinsă de panică.

— Vino, Hatty, o chemă Glenda, trebuie să pregătim bărcile de cauciuc şi vestele de salvare. Pentru orice eventualitate. Hatty se adună şi făcu ce i se spusese. Era bucuroasă să aibă ceva de făcut, astfel încât să nu-i rămână timp să se gândească.

Dar coşmarul abia de acum începu. Iahtul gemea şi pârâia şi începu să se rupă în bucăţi. Alergară spre bărcile de salvare. Hatty se trezi în aceiaşi barcă cu Glenda.

Niciodată nu vom supravieţui unei asemenea furtuni în chestiile astea minuscule, gândi ea disperată în timp ce îşi fixa frânghia de siguranţă.

Cele două fete avură impresia că oceanul asurzitor se juca cu ele de parcă erau un dop de plută. Dar ca şi cum s-ar fi înţeles, niciuna nu pomeni de pericolul iminent, temându-se ca prin aceasta să nu provoace destinul.

Ude până la piele, însetate şi flămânde au plutit în derivă toată ziua şi noaptea care urmă până au ajuns în pragul disperării.

A doua zi furtuna s-a mai potolit. Glenda a reuşit să deschidă cutia cu alimente din dotarea bărcii în care găsiră o mică canistră cu apă şi un pachet de biscuiţi. Şi-au împărţit raţiile.

Din cauza valurilor înalte şi înspumate nu au reuşit să prindă niciun peşte.

Apoi, pe parcursul zilei marea se mai linişti. Soarele ardea atât de dogoritor încât până la urmă, neavând încotro, fetele şi-au dezbrăcat tricourile făcându-şi apărătoare pentru cap.

Însă acum le-au rămas trupurile în bătaia razelor nemiloase. Hatty purta doar o pereche de blugi retezaţi dar Glenda avusese norocul ca naufragiul să o găsească îmbrăcată cu pantaloni lungi.

Şi din nou trecu o noapte. Pe cât de uşurate au fost la căderea întunericului de răcoarea care s-a lăsat, pe atât de tare au suferit apoi de frig.

A doua zi făcuseră amândouă febră. Foamea care le chinuia le paraliza capacitatea de gândire. Mica rezervă de

apă era pe terminate.

Glenda întreprinse o nouă încercare de a prinde un peşte şi, într-adevăr, după câtva timp simţi o smucitură în frânghie. Glenda începuse să strângă funia în culmea agitaţiei, când Hatty descoperi dintr-o dată aripioara întunecată şi ascuţită care urmărea barca la o anumită distantă.

— Glenda! strigă ea speriată. Grăbeşte-te! Suntem urmărite de un rechin. Repede, Glenda! Te rog!

— Acuşica îl am, Hatty! strigă Glenda stăpânită de febra vânătorii.

— Lasă naibii afurisitul ăla de peşte! o imploră Hatty cu vocea sugrumată de spaimă.

Se holba ca hipnotizată la primejdia care se apropia tot mai mult. Simţi o gheară care i se înfigea în stomac şi i se făcu rău. Tot spatele i se acoperi de piele de găină.

— Glenda, pentru Dumnezeu! Lasă peştele!

Dar în strădania de a scoate peştele din apă, Glenda se aplecase mult peste marginea bărcii şi nu dădu atenţie strigătului lui Hatty. Hatty a fost incapabilă să precizeze mai târziu cum se petrecuseră lucrurile. Totul s-a întâmplat atât de repede! Dintr-o dată Glenda dispăruse. Mica bărcuţă începu să se balanseze puternic în timp ce Hatty leşină de groază.

Nu ştia cât timp zăcuse aşa. Şi nici nu-i păsa. Era incapabilă să se gândească la altceva decât la Glenda în timp ce era purtată în derivă pe imensitatea oceanului, singură şi neajutorată.

Gândul că nu fusese capabilă să o ajute pe Glenda o chinuia cumplit. Avea impresia că îşi omorâse prietena cu propriile mâini. Gândurile îi deveniră din ce în ce mai confuze. Poate că şi eu sunt moartă, gândi ea. Dar nu era posibil. În acest caz nu ar fi suferit atât de crâncen de sete.

Hatty încercă să-şi umezească buzele crăpate şi sângerânde cu limba umflată, pentru a-şi uşura cât de cât suferinţa. Apoi totul se cufundă în beznă…

4

IAHTUL PENTRU PESCUIT oceanic trecu la o distanţă de aproximativ trei kilometri de insula Catalina.

David Tate privea prin pleoapele strânse, cercetând suprafaţa oceanului căutând să descopere indicii asupra deplasării bancurilor de peşti. Ieşiseră în larg cu patru ore în urmă şi încă nu prinseseră nimic. Pescuitul oceanic este un divertisment plăcut. Daniel aşteptase trei zile ca apele să se domolească pentru a-şi oferi acest pescuit recreativ pe care îl merita din plin după efortul susţinut pe care îl făcuse.

Îşi aprinse o ţigară subţire şi neagră. Păcat că nu pescuiseră nimic. Dar oricum îi făcea bine o ieşire pe mare, pentru ca briza să-i răcorească capul.

Dintr-o dată răsună strigătul lui Juan, unul din oamenii echipajului:

— *Señor,* acolo!... O barcă!

Daniel alergă lângă el şi privi în direcţia pe care o indica degetul lui Juan.

— Da... într-adevăr, şopti el.

Ridică binoclul la ochi şi reglă claritatea. Concomitent dădu ordinul de a schimba cursul în direcţia bărcii care părea să plutească goală în voia curenţilor.

Abia când aproape ajunseră la ea au văzut că se afla cineva în ea.

— Cu grijă! le atrase el atenţia oamenilor din echipaj care executau ordinul de a trage barca cu o cange.

Daniel împreună cui doi membri ai echipajului se aplecară peste balustradă privind uluiţi în barca de cauciuc.

— *Por el amor de Dios!,* icni el în timp ce restul echipajului îşi făcea la repezeală semnul crucii. Este o fată! Se află într-o stare jalnică. Juan, noi vom încerca să ţinem barca pe loc şi tu o ridici cu grijă la bord.

Juan îi aşeza străina lui Daniel în braţe. Acesta o purtă cu grijă în cabina lui unde o culcă cu multă atenţie pe bancheta îngustă. Pulsul abia i se mai simţea.

Daniel îi ordonă lui Juan să pornească cu toată – puterea motoarelor spre Punta Minitas şi să-i trimită un membru al echipajului cu trusa de prim ajutor. Înmuie un pansament şi tamponă buzele fetei cu multă grijă.

Sărmana de ea. Cât trebuie să fi suferit, gândi el cu compasiune. Buzele îi erau crăpate şi uscate iar pielea băşicată de soare. Respiraţia îi era abia perceptibilă.

Lui Daniel călătoria i se păru că durează o veşnicie.

Să tot aibă înjur de douăzeci de ani. Aprecie el vârsta fetii.

Oare ce să se fi întâmplat? Ea, poate şi încă alţii câţiva au fost probabil surprinşi de furtuna care se declanşase atât de neaşteptat.

Va trebui să informeze autorităţile despre modul în care a descoperit-o. Poate va afla în acest mod dacă cineva era dat dispărut.

O oră mai târziu iahtul acostă la cheiul din Punta Minitas. Miquel lăsă motorul în funcţiune pentru că trebuia să ducă vasul în portul din La Romana după ce Daniel şi fata aveau să coboare la ţărm.

Nu cântăreşte mai mult de cincizeci de kilograme, gândi Daniel în timp ce o luă pe Hatty în braţe,

— Tom! strigă el şi aşteptă până când musul se prezentă în faţa lui. Spune-i Mariei să-l sune pe doctor! îi ordonă el.

— *Si, Señor!* Băiatul o luă la fugă spre casă pentru a-i transmite menajerei ce avea de făcut.

Nu după multă vreme medicul José Gonzales, un prieten apropiat al lui Daniel păşi în camera de zi puternic luminată de razele soarelui. Daniel se întoarse spre el când îl auzi apropiindu-se.

— Care este diagnosticul?

— Trăieşte, dar ai găsit-o în ultimul moment. Va avea nevoie de multă îngrijire. Fie să o duci la spital, fie să îi angajezi o soră. Maria nu va putea face faţă singură.

— Rămâne aici! Te rog, José, să iei toate măsurile necesare, vrei?

José îl privi lung.

— Chiar vrei să te încarci cu această responsabilitate?

Ştia ce mare accent punea Daniel pe o viaţă netulburată de familie.

— Pare atât de neajutorată şi de gingaşă, José. Şi poate că nu are pe nimeni altul care să se îngrijească de ea. Daniel dădu din cap cu hotărâre. Câtă vreme nu ştim mai multe despre ea, va rămâne aici, hotărî el.

— Bine, fie cum vrei. Voi da toate dispoziţiile necesare. Ar fi bine dacă Maria ar putea rămâne lângă ea până vine sora, îi propuse el. Nu va dura mult. Am să mă duc personal la spital. La sfârşit de săptămână au întotdeauna unele probleme cu personalul disponibil şi probabil că va trebui să fac uz de întreaga mea putere de convingere.

— Nu ezita să dai la nevoie nişte bani, José. Dar aranjează ce trebuie. Dacă va fi nevoie am să stau eu însumi lângă ea. Fii pe pace. Nu o s-o lăsăm nesupravegheată nicio clipă măcar.

Datorită îngrijirilor date de Dr. Gonzales Hatty începu încet-încet să se întremeze. Câteodată îşi recăpăta cunoştinţa pentru scurt timp şi sesiza în mod neclar cum era îmbăiată şi i se ungea pielea cu un lichid. Câteodată mai simţea şi cum era purtată pe sus de nişte braţe puternice.

Zilele treceau şi Hatty începu să prindă iar puteri, începea să-şi amintească frânturi din evenimentele care o aduseseră în această stare iar amintirile se transformară în coşmaruri. Plânse şi se zbuciumă mult.

Într-una din obişnuitele vizite foarte matinale, Daniel o întrebă pe soră cum evolua starea lui Hatty.

— A avut o noapte proastă, Señor. A strigat mereu un nume: Glenda, Glenda! A fost foarte agitată.

Daniel rămase pe gânduri.

— Am să rămân eu alături de ea câtva timp. Duceţi-vă să

serviţi micul dejun!

— Gracias, Señor.

— Am să vă comunic eu când va fi din nou nevoie de dumneavoastră.

Daniel îşi trase un scaun lângă pat şi-şi întinse picioarele sale lungi. Apoi cercetă faţa lui Hatty şi constată cu uşurare că pielea era pe cale să se vindece aproape complet.

Aşa cum zace culcată pare un copil, gândi el. Gura îi era moale şi trandafirie. Crăpăturile se vindecaseră. Era o gură oarecum deosebită şi senzuală.

Oare ce culoare or avea ochii ei? Nu reuşise să-i vadă până atunci. Genele întunecate şi lungi se sprijineau ca două semilune pe obrajii ei palizi şi delicaţi. Având în vederea culoarea părului ochii îi sunt probabil căprui sau verzi, gândi el. Îi veni să râdă când îşi dădu seama că era cât pe-aci să facă pariu cu el însuşi. În timp ce rămăsese dus pe gânduri Hatty deschise dintr-o dată ochii.

Percepea totul cu claritate. Era pentru prima oară pe deplin conştientă de când leşinase în barca de salvare. Se simţea de parcă ar fi fost înghiţită de un vârtej de apă şi apoi târâtă printr-un tunel lung şi întunecos. Totul era atât de confuz. Şi acum se trezea dintr-o dată într-o cameră luminoasă, însorită iar lângă patul ei şedea un bărbat chipeş cu părul negru care îi zâmbea. Avea ochii cenuşii, ce i se păreau ciudat de familiari.

— Într-adevăr, spuse Daniel vorbind mai degrabă cu sine însuşi, sunt verzi. Apoi i se adresă lui Hatty. Ei, tânără doamnă? S-ar părea că până la urmă v-aţi hotărât să rămâneţi totuşi printre cei vii.

O luă de mână pentru a-i palpa pulsul.

— Mda, pare şi el mai puternic. Doriţi ceva de băut?

— Da, cu plăcere, răspunse ea cu timiditate.

Daniel avu o uşoară tresărire în colţul buzelor. Turnă suc proaspăt de portocale într-un pahar, o sprijini pe Hatty cu un braţ şi-i duse paharul la buze.

După ce Hatty bău pe săturate o sprijini cu grijă pe perne. Hatty începu să se destindă treptat. Chiar sprijinită

de acest bărbat se simţea extrem de slăbită. Oare cine era şi cum ajunsese ea în acel loc? El părea să-i citească gândurile.

— Vă găsiţi în casa mea, în Punta Minitas. Ne aflăm în Republica Dominicană. Privirea ei trăda o uşoară teamă. Mă numesc Daniel Tate, continuă el, şi v-am pescuit din ocean cu ajutorul echipajului iahtului meu.

Însă Hatty trebuia să facă eforturi să înţeleagă.

— Când… când s-au întâmplat acestea, Mister Tate?

— Cu zece zile în urmă.

— Cu zece zile în urmă, repetă Hatty neîncrezătoare, îmi pare că a fost ieri când… când…

Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plângă în tăcere. Daniel se plecă asupra ei.

— Gata, îi spuse el cu o voce liniştitoare. Acum nu mai aveţi voie să vă gândiţi la aceste lucruri. Întâi trebuie să ne restabilim complet, micuţă domnişoară. Îi şterse lacrimile cu blândeţe. După ce vă veţi reveni complet vom vorbi despre toate. Însă nu acum.

Îi zâmbi încurajator. Ochii lui cenuşii erau calzi şi plini de înţelegere iar în voce îi vibra o undă de compasiune. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră pentru a-i lăsa timp să-şi revină.

După câtva timp se întoarse şi se aşeză din nou lângă patul ei de suferinţă.

— Nu vreţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Harriet Haines. Dar mi se spune Hatty.

— Hatty, repetă el dus pe gânduri. Pentru o fracţiune de secundă în ochi îi sclipi un licăr ciudat. Şi de unde veniţi, Hatty?

— Din Tenterden. Asta este în Kent, în Anglia.

Lui Hatty i se păru că el vorbeşte engleza cu un accent american sau canadian abia perceptibil.

Daniel se ridică.

— Am să chem sora. Pe urmă să vedem ce găsim de mâncare pentru dumneavoastră. Am să mai trec pe la

dumneavoastră. Medicul va veni către prânz. Îl cheamă Gonzales şi o să vă placă precis. Este un prieten bun de-al meu.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule Tate. Aţi făcut atâtea pentru mine.

— Nu vă faceţi probleme în această privinţă, Miss Haines. Despre aceste nimicuri avem tot timpul să discutăm după ce vă veţi simţi mai bine. Acum este important să vă înzdrăveniţi, să prindeţi puteri şi să mai puneţi puţină carne pe dumneavoastră. Aproape că nu sunteţi decât oase, îi spuse el aproape ca un reproş.

Nu observă fulgerul de o clipă din privirea lui Hatty.

Ca şi cum ar fi slăbit intenţionat! Nu e cinstit, gândi Hatty. Este drept că trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru multe lucruri. În fond a fost cel care m-a găsit şi m-a adus în casa sa unde s-a ocupat să fiu îngrijită cât mai bine. Dar de unde pretenţia să ştie cât de slabă era ea de fapt? Îşi aminti însă de braţele vânjoase care o purtaseră ca prin vis.

Ce bine arată, îşi spuse Hatty. Dar de ce îi păreau atât de familiari ochii lui? mai apucă ea să gândească înainte de a cădea într-un somn agitat...

José Gonzales se întoarse în camera lui Daniel după ce termină consultul pacientei.

— Micuţa noastră naufragiată este pe cale să se însănătoşească, din punct de vedere fizic cel puţin. În rest va mai dura un timp. A suferit un şoc puternic cu toate că este curajoasă şi îşi dă toată silinţa să nu se observe nimic.

Daniel îi întinse un pahar..

— Mulţumesc. Tânărul medic bău o înghiţitură. O cheamă Harriet Hanes.

— Ştiu, îi răspunse zâmbind Daniel. Dar i se spune Hatty.

Medicul ridică din sprâncene.

— Hatty? repetă el.

— I se potriveşte, după părerea mea, spuse Daniel, căruia îi venea să râdă de încurcătura prietenului său.

— A spus de unde vine? Sau altceva?

Daniel se aşeză şi-şi potrivi dunga pantalonilor săi impecabili de culoare albă.

Îl invită pe Juan printr-un gest să se aşeze lângă el şi se servi din cutia cu ţigări de foi care se găsea pe măsuţa joasă din faţa lui.

— Vine din Tenterden, din Kent, un ducat din Anglia, aşa mi-a spus.

Gura i se lărgi într-un zâmbet amuzat amintindu-şi de chipul micuţ şi grav al lui Hatty.

Aceste informaţii nu-i spuneau mare lucru lui José.

— Şi nu eşti de părere că ar trebui să luăm legătura cu cineva de pe-acolo?

— Nu am întrebat-o despre astfel de lucruri, José. Este pentru prima oară de zece zile că este perfect conştientă. Am considerat că nu ar fi potrivit să încep cu interogatoriul. Rămâne suficient timp şi mâine sau poimâine.

— Ei bine, înseamnă că autorităţile vor trebui să mai aibă puţină răbdare, se declară José de acord. În fond pacienta noastră primează. Am dat indicaţii sorei să-i dea o hrană uşoară şi să crească porţiile treptat, o dată cu revenirea poftei de mâncare. Am să mai trec peste trei zile. Între timp o ajuţi cel mai mult printr-o comportare amabilă şi prietenoasă. Succes, Daniel! Mai am şi alţi pacienţi de care trebuie să mă ocup.

Daniel îşi conduse prietenul la uşă.

— Nici nu ştiu cum să-ti mulţumesc. José. Mă tem că ţi-ai sacrificat o mare parte a timpului tău liber.

— Hai, încetează! protestă José. Sunt bucuros că fata şi-a revenit atât de bine. Merită să-ţi sacrifici timpul liber pentru un scop atât de nobil. Şi fii fără grijă, am să-ţi trimit o notă piperată.

Se îndreptă spre maşină făcând un semn amical de rămas bun. Daniel închise uşa clătinând din cap. Râdea. Era convins că nota va fi piperată.

Ei şi? În fond fusese salvată o viaţă, îşi spuse el.

Sora Conchita o trezi pe Hatty spre sfârşitul după-amiezii şi aşeză pe noptieră o tavă pe care adusese ceai, lapte şi

zahăr.

— Treziţi-vă, Señorita Hanes. Señor Tate a dat dispoziţie să beţi ceai. A spus că, întrucât sunteţi englezoaică, o să vă facă plăcere. *Bueno, si?*

Ce drăguţ din partea lui, gândi Hatty şi îi zâmbi Conchitei.

— *Si, muy bien. Muchas gracias…* ăăâ… soră.

Doar nu am să-i spun tot timpul soră. Trebuie s-o întreb cum o cheamă, gândi Hatty. Îşi inventarie bagajul de cunoştinţe de limba spaniolă şi a fost bucuroasă că a reuşit să se facă înţeleasă.

— Conchita, Señorita Hanes.

Hatty era de părere că descendenţa spaniolă era cât se poate de evidentă în cazul Conchitei. Avea pometii înalţi, o ţinută mândră şi ochi negri şi scăpărători.

Ce frumoasă este, gândi Hatty,. Şi cât de amabilă! O rugă pe Conchita să-şi aducă şi ea o ceaşcă şi să-i ţină companie la ceai. Invitaţia îi făcu mare plăcere Conchitei. O îndrăgise deja pe tânăra *inglesa* şi era bucuroasă că în curând avea să fie din nou sănătoasă.

Mai târziu stătu de vorbă despre Hatty cu stăpânul casei.

— Deşi este destul de slăbită şi palidă o să-şi revină în curând, îl asigură ea.

Trecuseră două săptămâni de când Daniel Tate o salvase pe Hatty şi îi mergea din zi în zi tot mai bine. În ziua respectivă i se permise pentru prima oară să se ridice din pat. Daniel făcuse un drum până la La Romana pentru a-i cumpăra câteva lucruri de îmbrăcat. Această situaţie nu-i convenea de loc lui Hatty. Se îndatora tot mai mult faţă de Daniel. Dar ce putea face?

Are într-adevăr mult bun gust, gândi Hatty în timp ce Conchita o ajuta să îmbrace rochia de bumbac, simplă dar foarte reuşită. Era o rochiţă fără mâneci şi destul de decoltată, strânsă în talie cu un cordon, de culoare verde-albăstrui.

Întrucât Daniel nu era sigur în privinţa numărului pe care îl purta la pantofi îi cumpărase sandale cu barete reglabile.

La toaleta ei se adăugau o pălărie din pai şi o pereche de ochelari de soare.

Dar asta nu era tot. Spre surprindere lui Hatty, Daniel o aproviziona şi cu o mare varietate de creme pentru ten şi alte cosmetice. Ospitalitatea sa părea să nu cunoască limite. Cum avea să se revanşeze pentru tot ce făcea pentru ea?

Hatty şedea în faţa oglinzii în timp ce Conchita îi perie buclele până începură să arunce reflexe strălucitoare. Tot Conchita o ajutase să facă baie şi să-şi spele părul, deşi la început Hatty încercase să se opună. Însă Conchita a insistat spunând că mai trebuie să strângă puteri înainte de a se putea descurca singură.

— Ce frumoasă sunteţi, Señorita Hatty. Acum încă puţin ruj şi apoi mergem la Señor, îi spuse ea zâmbind.

Deşi Hatty făcuse câteva exerciţii de mers în camera ei îşi simţea picioarele ca de cauciuc. Se sprijini de braţul Conchitei în timp ce se îndreptau încet spre camera de zi.

Daniel şedea în dreptul ferestrei şi ridică ochii din cartea pe care o citea când le auzi intrând. Se ridică, însă nu-i oferi niciun sprijin, aşteptând până când Conchita o conduse la un fotoliu. Abia atunci o sprijini cu multă băgare de seamă de braţ, ajutând-o să se aşeze.

Hatty era bucuroasă că putea din nou să şadă. Din cauza efortului cu care nu mai era obişnuită picioarele începuseră să-i tremure. Pentru o clipă închise ochii, epuizată. Daniel o urmărea cu îngrijorare.

— Nu vă simţiţi bine, Hatty?

Hatty ridică privirea spre el.

— Ba da, Mister Tate. Îi zâmbi stingherită. Ce prostie. Doar nu am mers cine ştie cât. Se arătă ea nemulţumită de propria-i slăbiciune. Pentru a-i abate atenţia de la persoana ei începu să privească în jur.

— Ce încăpere frumoasă şi ce răcoare plăcută.

— Asta datorită instalaţiei de climatizare. Dar vă veţi obişnui cu siguranţă cât de curând cu căldurile de aici.

Daniel Tate îi dădu Conchitei liber pentru două ore

spunându-i că se va îngriji personal de Hatty în acest răstimp.

— Doriţi un suc de fructe de la gheaţă. Miss Hanes?

— Cu plăcere, îi mulţumi Hatty. Dar aş prefera să-mi spuneţi pur şi simplu Hatty.

El o privi cu căldură..

— Ei, atunci şi eu insist să-mi spuneţi Daniel, îi zise el, întinzându-i paharul. Apoi îşi turnă în paharul său de suc de fructe un pic de vodcă.

— Pentru dumneavoastră este mai bine să nu beţi încă alcool... Mai ales dacă doriţi să vă păstraţi acest ten frumos.

Complimentul neaşteptat o făcu pe Hatty să roşească, aşa că preferă să schimbe repede subiectul.

— De unde veniţi? îl întrebă ea.

— Bunicul meu din partea mamei a fost irlandez, iar familia tatălui meu îşi are obârşia în Scoţia.

— Am observat eu că vorbiţi cu un uşor accent. Dar nu mi s-a părut a fi un accent scoţian, spuse Hatty

— Nu, este canadian. Bunicii mei au emigrat după primul război mondial în Canada iar eu m-am născut la Vancouver.

Tocmai când Hatty era pe cale să-i răspundă sună telefonul.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru câteva minute, îi spuse Daniel după ce ridică receptorul. Este o convorbire internaţională. Am să vorbesc din biroul meu, continuă el şi părăsi încăperea.

Hatty privi în jur. Podeaua era placată cu dale de ceramică roşie pe care erau întinse covoare din blănuri de animale. Mobilele aveau un design cât se poate de modern şi erau îmbrăcate în piele de culoare deschisă. Pe canapele şi fotolii erau împrăştiate perne de mătase. Încăperea era foarte înaltă iar din tavan atârnau plante agăţătoare.

Hatty era adâncită în contemplarea unor obiecte de artă de formă mai puţin obişnuită când avu dintr-o dată senzaţia că este urmărită. Se întoarse şi descoperi în cadrul uşii un băieţel care să tot fi avut cinci ani. Avea bucle mari şi

ciufulite şi ochi mari, cenuşii.

— Bună, îl salută Hatty surprinsă. Tu cine eşti?

— Toby, explică el cu voce limpede. Toby Tate. Apoi se apropie cu precauţie. Dumneavoastră sunteţi doamna care a fost bolnavă aşa rău?

— Da, dar acum îmi merge deja mai bine.

El o cercetă serios, apoi, dintr-o dată, îi zâmbi.

— Sunteţi foarte drăguţă, îi spuse el. Pot să mă aşez lângă dumneavoastră?

— Cu plăcere, Toby, îi răspunse Hatty întorcându-i zâmbetul.

— Tati mi-a povestit că aţi fost îngrozitor de bolnavă. Spunea că trebuie să stau liniştit şi că nu am voie să vă deranjez. Mă bucur că vă simţiţi mult mai bine pentru că acum nu mai trebuie să am chiar aşa grijă să nu fac zgomot.

„Tati”, aşa îl numise. Însemna că Danie! Tate trebuia să fie căsătorit. Deoarece Hatty nu auzise şi nici nu văzuse până acum vreo doamnă Tate, nici nu se gândise la eventualitatea că Daniel Tate ar putea să aibă o soţie. Vestea constituia o lovitură grea pentru ea. Şi nu-şi putea explica de ce se simţea dintr-o dată atât de nenorocită. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă curios băieţelul de lângă ea. Acum o să muriţi?

— Nu Toby, nu mor. Întâi m-a salvat tăticul tău din apele mării şi după aceea m-au ajutat atâţia oameni, încât nu ar fi prea drăguţ din partea mea dacă aş muri acum.

— Cine vorbeşte de moarte? întrebă o voce din spate. Daniel Tate îşi făcu din nou apariţia.

— Şi ce faci dumneata aici, tinere? Sper că nu o necăjeşti pe Hatty.

Toby scutură din cap şi o fixă pe Hatty cu privirea. Se părea că nu renunţase complet la speranţa de a asista la un deces.

— Aşa te cheamă, Hatty? o întrebă el.

— În ceea ce te priveşte o cheamă domnişoara Hanes, tinere, îi spuse tatăl său cu severitate.

— Nu, protestă Hatty. Prefer să-mi spună Hatty.

— Fie, cum doriţi…

În acel moment intră menajera care se afla în căutarea lui Toby.

— A, aici îmi erai! *Venga, chico.* Mâncarea este gata.

— Da’ nu mi-e foame…

Daniel îşi privi fiul cu asprime,

— Şi de ce mă rog nu vrei să mănânci, Toby? Iar ai devalizat frigiderul? Abia atunci observă privirea fixă pe care fiul său o aţintea asupra lui Hatty.

— Ai s-o revezi mâine pe Hatty. Acum ea trebuie să se întindă cât mai degrabă. Astăzi s-a ridicat pentru prima oară din pat şi nu are voie să se obosească prea tare. Şterge-o! Şi nu uita să spui înainte noapte bună.

Vocea îi era prietenoasă dar nu admitea nicio replică. Băieţelul se supuse. Îşi luă bună seara de la tatăl său şi de la Hatty şi plecă împreună cu menajera.

Daniel o privea pe Hatty cu îngrijorare.

— Cred că ar trebui să vă culcaţi la loc în pat. Nu este bine să exageraţi din prima zi.

Vorbea la fel de ferm cum o făcuse şi cu fiul său cu puţin înainte,

— Aveţi dreptate. Îi răspunse Hatty ridicându-se.

Se îndreptă cu paşi nesiguri spre uşă. Şi tocmai în clipa în care se gândea că drumul era totuşi mai lung decât îl apreciase se trezi cu Daniel lângă ea, care o luă în braţe.

— Dar nu este nevoie să mă purtaţi în braţe! se apără ea. Doar nu sunt un bebeluş.

Se strâmbă şi îl fulgeră furioasă cu privirea.

Daniel o aşeză pe marginea patului şi îi desfăcu fermoarul la spate, ca şi cum ar fi fost cel mai obişnuit dintre gesturi.

— Aşa. Şi acum fiţi cuminte şi îmbrăcaţi-vă cămaşa de noapte, îi ordonă el în timp ce se îndrepta spre uşă. Mă

întorc peste zece minute să verific dacă v-aţi culcat. În caz contrar, am să mă ocup de asta personal. Cu aceste cuvinte trase uşa în urma sa.

Hatty şedea buimacă pe marginea patului. Apoi însă făcu ce i se ceruse. Nu se îndoia nicio secundă că ar fi trecut de la ameninţare la fapte, Şi nu ar fi admis în niciun caz să o vadă în cămaşă de noapte.

Bine că nu avea habar de faptul că Daniel nu numai că o purtase de mai multe ori la pat în braţe, ci că dăduse şi o mână de ajutor la schimbatul lenjeriei de pat. Atunci o văzuse goală. Pielea îi era atât de arsă încât în prima perioadă nu putuse suporta nici măcar cămaşa de noapte.

Dar Hatty nu ştia nimic despre toate acestea.

5

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU Hatty se găsea în curtea interioară, întinsă confortabil pe o canapea.

Îi citea lui Toby un capitol din „Robinson Crusoe”. Băiatul se ghemuise pe jos lângă ea şi-şi sprijinise capul pe braţe. Se străduia din răsputeri să ţină ochii deschişi şi să nu adoarmă pentru ca să nu piardă nimic din poveste, dar nu prea reuşea.

Hatty puse cartea deoparte.

— Toby?

— Mmm? mormăi el pe jumătate adormit.

Hatty bătu cu palma pe perna de lângă ea.

— Vino lângă mine. Şi eu vreau să trag un pui de somn. Şi-apoi, aici este mai comod. Este destul loc pentru amândoi.

Petrecuseră o după-amiază liniştită. Aerul era încins şi nu se simţea nici cea mai mică adiere. Până şi păsările amuţiseră.

Hatty urmărea din priviri un cameleon care se căţărase pe unul din picioarele mesei şi, o dată ajuns sus, încremenise ca o statuie. Numai ochii i se mişcau. Câteodată limba îi zvâcnea ca un arc pentru a prinde câte o insectă.

Fără să vrea, gândurile lui Hatty se concentrară asupra răspunsurilor evazive pe care le primise de la Maria atunci când o întrebase despre mama lui Toby. Care era misterul referitor la soţia lui Daniel?

Până la urmă şi lui Hatty i se închiseră ochii. Dormeau unul lângă altul pe canapea. Toby se lipise cu totul de ea în timp ce Hatty ţinea braţul după el ca şi cum intenţiona să-l protejeze. Aceasta era poziţia în care Daniel îi descoperi pe cei doi. În ochii lui se citea o expresie ciudată. Se aplecă şi îl trezi cu blândeţe pe fiul său, atingându-i umărul.

— Toby? Dacă dormi atât de mult ce te vei face la

noapte? Fugi la Maria şi roag-o să ne aducă o limonadă. Pe urmă, dacă vrei, îţi dau voie să te duci să înoţi cu Tom. Vreau să discut ceva cu Hatty când se va trezi.

— Doriţi să vorbiţi cu mine? îl întrebă somnoroasă Hatty.

Daniel îşi trase un scaun mai aproape şi se făcu comod.

— Da. Acum că vă merge mai bine trebuie să punem câteva lucruri la punct.

Ea îi privea picioarele prelungi şi musculoase. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi din pânză de in şi o cămaşă roşie descheiată la piept. Dedesubt se vedea părul întunecat de pe pieptul ars de soare. Apropierea lui o făcu să-i bată inima mai repede. Apoi privirea lui Hatty trecu de la pieptul lui la ochii lui, care o cercetau cu luare-aminte.

Părea foarte conştient de efectul pe care îl producea asupra ei. Colţurile gurii i se ridicară uşor în momentul în care Hatty începu să roşească.

Ştie exact cât de nemaipomenit arată, gândi ea, şi ce impresie face asupra femeilor. Aprecie vârsta lui Daniel în jurul a treizeci şi cinci de ani.

— Ei bine? întrebă el ironic ridicând din sprâncene. Am trecut testul?

— *Buenas tardes, Señorita*, *Señor.* Maria îşi făcu apariţia şi aşeză pe măsuţă o cană mare cu limonadă răcită la gheaţă.

Daniel umplu un pahar pentru Hatty şi apoi îşi turnă şi lui. Se sprijini pe spătarul scaunului şi sorbi cu poftă din bătură.

— Ce bună este într-o zi caniculară ca aceasta.

Îşi goli paharul şi şi-l umplu din nou.

La privirea lui întrebătoare Hatty refuză, scuturând din cap…

— Mulţumesc, mai am.

— Bine. Ei, atunci să lămurim câteva probleme. De acord? Pentru început: aveţi rude sau prieteni pe care doriţi să-i înştiinţaţi?

— Doamne, Dumnezeule mare! Fireşte că am! exclamă

Hatty. Susan şi Mister Shawcross. Dânsul este avocatul meu.

— Dacă îmi daţi adresele lor am să le comunic că sunteţi în siguranţă. Mai târziu, când veţi aprecia că veţi fi în stare, puteţi să le scrieţi mai în amănunt. Dar ar trebui să ştiu ce s-a întâmplat, Hatty, pentru a putea informa autorităţile din Santo Domingo.

Hatty îl asculta cu o neplăcere crescândă. Bineînţeles că trebuia să-i povestească tot ce se întâmplase. Însă gândul de a mai retrăi o dată acel coşmar înfiorător o făcea să se cutremure.

Daniel îşi dădu seama ce se petrecea în sufletul ei.

— Şi pentru dumneavoastră ar fi mai bine dacă v-aţi descărca sufletul, îi spuse el cu blândeţe.

Hatty oftă adânc. În fond avea dreptate.

Aşa că începu cu începutul, şi anume cu moartea mătuşii. Îşi întrerupea însă adesea povestirea. Cel mai greu îi veni să relateze momentul morţii Glendei. Se simţea vinovată că nu fusese capabilă să-şi ajute prietena.

Când termină de povestit avea chipul împietrit şi-şi ţinea pumnii strânşi. Unghiile i se înfigeau dureros în palme dar se stăpâni să nu plângă.

— Dumnezeule, săraca de dumneavoastră, spuse Daniel expirând zgomotos. Ce aventură groaznică. Se ridică şi turnă un pahar de coniac. Beţi asta, Hatty! O să vă ajute.

Îi ţinu paharul la buze şi Hatty bău supusă. Tuşi şi se înecă dar se simţi într-adevăr mai bine după aceea.

Pentru Hatty fusese într-adevăr o alinare să vorbească despre nenorocitul naufragiu. Dar sentimentul de vinovăţie nu se diminuă nici în următoarele zile. Majoritatea timpului şi-l petrecea pe canapeaua din curtea interioară sau însoţindu-l pe Toby la înot.

După înot, Hatty se întindea pe plajă pe prosop. Era atât de minunat încât îşi imagina cu plăcere cum ar fi dacă şi-ar petrece restul vieţii acolo.

Dar încet-încet sosea timpul să se gândească la

întoarcerea în Anglia. Nu putea să abuzeze atât de ospitalitatea lui Daniel. De îndată ce avea să intre în posesia noului paşaport şi când îi vor sosi banii va fi nevoită să-şi ia rămas bun.

Perspectiva de a se despărţi de micuţul Toby o durea încă de pe acum. În puţinele zile petrecute împreună deveniseră foarte buni prieteni. Şi pe urmă mai era, desigur, şi tatăl său.

Hatty nu-şi putea explica foarte exact ce simţea pentru Daniel şi nici nu îl înţelegea în totalitate. Câteodată era amabil şi prietenos cu ea, pentru ca imediat după aceea să fie rece şi distant.

Hatty îşi frecă nasul simţind că o gâdilă ceva. Dar acel ceva nu se lăsa alungat. Deschise ochii şi îi miji în soare. Obiectul gândurilor ei şedea în apropierea ei imediată. Daniel ţinea în mână un fir de iarbă cu care o trezise din visare.

— A, dumneavoastră eraţi? Credeam că este vreo muscă, spuse Hatty.

— Stau şi vă observ de mai multă vreme. Tare aş fi curios să ştiu la ce vă gândeaţi adineauri. Pentru că nu dormeaţi. Mi-am dat seama de asta după mişcarea genelor.

Apropierea lui o făcea să se simtă nesigură şi buimacă. Deveni conştientă că nu era îmbrăcată decât în minusculul bikini pe care i-l cumpărase el. Daniel o cercetă cu o privire critică din cap până în picioare. Privirile îi colindară peste picioarele ei suple şi bronzate, coapsele uşor rotunjite şi sânii mici şi fermi care erau mai mult dezgoliţi decât acoperiţi de bucăţica de material. Îşi trecu uşor degetul peste abdomenul, ei, făcu un cerc înconjurându-i buricul, pentru a-şi lăsa apoi mâna să se odihnească pe talia ei.

— Aţi început să vă mai împliniţi, constată el cu satisfacţie. Începeţi să aveţi nişte rotunjimi cât se poate de atrăgătoare.

Atingerea sa o scutură pe Hatty ca un curent electric şi un fior îi străbătu şira spinării până în degetele picioarelor. Daniel se sprijini în cot lângă ea în nisip împiedicând-o să se

ridice.

Cealaltă mână i se plimba pe obraji, atingându-i gura. Apoi începu să încline capul.

Hatty zăcea ca paralizată văzând faţa lui apropiindu-se. Buzele sale erau calde. O sărută uşor, aproape în joacă. Un sărut care nu dură mai mult de câteva clipe. Dar Hatty îşi dorea mai mult. Mult mai mult.

— Ai sărutat-o pe Hatty, tati? întrebă Toby.

Apoi se întoarse spre ea:

— Lui tati îi place să sărute femeile. Mai ales pe cele drăguţe ca tine sau ca mătuşa Marion.

Hatty îşi revenise între timp.

Marion? Cine putea fi mătuşa Marion? Dar ar fi preferat să-şi muşte limba decât să pună această întrebare cu voce tare iar după câte se părea, Daniel considera inutil să-i dea vreo explicaţie. În schimb se ridică şi o trase şi pe Hatty în picioare.

— Vino, Toby. Este timpul să mergem la masă. Mai am de făcut un drum şi până la Santo Domingo.

Maria îi întâmpină cu un torent de vorbe pe care Hatty nu-l putu înţelege cu cunoştinţele ei precare de limba spaniolă. Nu înţelese decât cuvintele „Señora Forbes”. Numele se repetă de câteva ori.

— La dracu! scrâşni Daniel în surdină.

Îi vorbi Mariei, dându-i probabil unele indicaţii întrucât aceasta dădu în mod repetat din cap, în semn că a înţeles. Apoi se întoarse spre Hatty.

— Aţi avea chef să mă însoţiţi la San Diego, Hatty?

— O da, desigur. Mulţumesc pentru invitaţie, Daniel.

El râse.

— Aveţi o faţă la fel de strălucitoare ca a unui copil în faţa bradului de Crăciun. Dacă este atât de simplu să vă facă cineva fericită am să vă iau mai des cu mine,

— Mă bucur să am ocazia să cunosc cât mai mult din insulă. Nu că aici nu ar fi frumos, se grăbi ea să adauge, însă...

— Nu trebuie să vă justificaţi. Doar aţi trăit mai mult sau mai puţin ca o prizonieră. Dar după ce îmi voi termina cartea voi avea din nou mai mult timp liber. Atunci vom face şi câteva excursii, vă promit. Însă acum am face mai bine să ne grăbim să luăm masa şi apoi vom porni la drum. Daniel îşi privi ceasul. Să zicem că plecăm într-o oră?

Viteza nici nu se simţea în limuzina spaţioasă a lui Daniel. În timpul călătoriei o distră pe Hatty povestindu-i câteva ceva din istoria insulei.

— Treaba pe care o am de rezolvat nu durează mult, o informă el. După aceea putem merge să vizităm puţin oraşul, dacă doriţi. Precis că o să vă placă.

Îi aruncă o privire rapidă, apoi se concentră din nou asupra şoselei. Conducea repede dar cu multă siguranţă, păstrând permanent controlul deplin asupra maşinii.

În Santo Domingo Daniel îşi scoase portofelul şi-i înmână lui Hatty câteva bancnote.

— Fără nicio discuţie! Aveţi nevoie de ceva de îmbrăcat, se grăbi el să o ia înaintea protestelor ei. Luaţi banii aceştia. Am să vă arăt câteva prăvălioare unde veţi găsi cu siguranţă câte ceva, Vedeţi ce puteţi găsi. Am să vin şi eu să vă ajut să alegeţi peste cel mult douăzeci de minute.

— Accept banii numai cu condiţia să îmi permiteţi să vi-i restitui de îndată ce îi voi primi pe ai mei. Declară ea.

— Ce rost are să facem atâta caz, făcu el un gest nerăbdător cu mâna.

— Nu sunt obişnuită să-mi cumpere bărbaţii îmbrăcămintea. Mă face să mă simt ca şi cum… ca şi cum… începu ea să se bâlbâie.

— Ca şi cum aţi fi o întreţinută? duse el la capăt propoziţia începută de Hatty. Cele mai multe femei ar fi mai mult decât fericite dacă îi s-ar face această ofertă.

— Nu însă şi eu, îi replică Hatty cu vehemenţă, scuturând violent din cap.

Daniel o prinse de sub bărbie, i-o ridică şi o sărută în fugă pe colţul gurii.

Apoi îi dădu un bobârnac drăgăstos peste nas.

— Ce nas comic aveţi, constată el împingând-o pe Hatty în primul magazin. Mă întorc peste douăzeci de minute, îi spuse el cu un ton de parcă i-ar fi adus la cunoştinţă o ameninţare. Apoi se îndepărtă repede.

Se ţinu de cuvânt, Hatty tocmai proba un costum de vară de culoare deschisă când îl zări pe Daniel în oglindă. Se sprijinea nonşalant de unul din stâlpi şi fuma una din nelipsitele sale ţigări de foi negre, îi făcu un semn din cap.

— Costumul îmi place.. Ce altceva aţi mai găsit?

Hatty nu mai probase niciodată până acum îmbrăcăminte în prezenţa vreunui bărbat aşa că se simţea stingheritä. Faţa i se îmbujoră puternic, lucru care o nemulţumi profund.

— Deocamdată nimic altceva.

Daniel se întoarse spre vânzătoare rugând-o să aducă la probă şi câteva rochii de seară.

Doamne, ce tupeu, gândi Hatty. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să-i comande într-o asemenea măsură pe cei din jur. Probabil că sentimentele pe care le încerca i se citeau cu uşurinţă pe chip, întrucât Daniel îi ghici gândurile.

— Am de gând să vă invit diseară să luăm masa în oraş, îi explică el cu amabilitate. Deci aveţi nevoie de o îmbrăcăminte adecvată. Nu credeţi?

Hatty îşi plimbă privirile peste îmbrăcămintea lui destul de lejeră şi el le interpretă corect semnificaţia:

— – Am o cameră închiriată permanent la *Hotel Europa,* Acolo păstrez tot ce îmi este necesar. Uneori sunt nevoit să-i invit pe neaşteptate pe unii oameni la masă şi această soluţie s-a dovedit a fi cea mai practică.

Hatty simţea cum îi vâjâie capul. Vânzătoarea aduse un braţ întreg de rochii de seară şi Hatty o urmă în cabina de probă. Încercă două rochii pe care i le arătă şi lui Daniel.

— Drăguţe, constată el. Dar nu sunt tocmai ceea ce gândeam. Îmbrăcaţi încă una, îi comandă el.

Hatty era în cabină doar în chiloţei şi sutien când el intră

peste ea fără multă vorbă şi-i întinse o rochie,

— Îmbrăcaţi-o pe aceasta şi apoi veniţi să vă văd.

Hatty îmbrăcă rochia. Aceasta se mula pe corp şi îi sublinia silueta datorită croielii simple. Baretele extrem de subţiri îi lăsau umerii şi braţele goale iar materialul subţire şi mătăsos făcea ca pielea ei să pară strălucitoare.

Vânzătoarea îi aduse o pereche de pantofi asortaţi, cu tocuri înalte, care o făceau să pară mai înaltă..

Ar fi trebuit să-mi închipui că Daniel va găsi exact ce trebuie, cu gustul său infailibil, gândi Hatty.

— Ei? exclamă el. Lăsaţi-mă să văd şi eu, Hatty!

Ea ieşi din cabină.

— Excelent! constată el. Poftim şi încă două rochii de vară. Probaţi-le şi pe acestea. Apoi, după ce vom avea ceea ce ne trebuie, vom merge să vizităm puţin oraşul.

Trei ore mai târziu Hatty şedea epuizată dar fericită lângă Daniel pe terasa unei cafenele, gustând dintr-o băutură rece ca gheaţa. Capul îi vâjâia de multitudinea de lucruri fascinante pe care le văzuse.

Daniel privea chipul ei care strălucea de bucurie în timp ce discutau despre obiectivele turistice pe care le vizitaseră. În ochii lui se desluşea o expresie stranie. Apoi păru că a luat o anumită hotărâre.

— Veniţi, mergem la hotel. Veţi putea astfel să vă odihniţi puţin înainte de a merge să luăm masa. Mai târziu aş dori să discut ceva cu dumneavoastră.

Hatty îl privi curioasă. Oare avea de gând să-i pună în vedere că se făcuse timpul să se gândească la întoarcerea acasă, acum că era din nou sănătoasă? Dar el nu se arătă de loc dispus să-i satisfacă curiozitatea ci se mulţumi să-i facă semn chelnerului pentru a-i prezenta nota.

Hotelul avea un restaurant amplasat într-o grădină acoperită. Cerul era de un negru mătăsos iar stelele străluceau pe el aidoma unor diamante. În aer plutea un intens parfum de iasomie amestecat cu alte arome exotice. Orchestra, care în timpul cât au servit masa asigurase un fond muzical în surdină, începu o melodie de dans.

— Veniţi, Hatty. Haideţi să încercăm şi noi, îi spuse Daniel în timp ce-i întindea mâna.

Ea îl privi disperată.

— Nu ştiu dacă voi putea dansa. Nu am dansat încă niciodată rumba sau cum i s-o fi zicând.

— Oricine are cât de cât simţul ritmului ştie să-l danseze, îşi dădu el cu părerea. Dumneavoastră cu siguranţă nu veţi avea niciun fel de probleme.

Cu aceste cuvinte o conduse pe ringul de dans. Chiar după primii paşi Hatty îşi dădu seama că era un dansator neobişnuit de bun şi nu-i trebui mult timp pentru a se adapta paşilor săi.

Când se întoarseră la masă Hatty respira cu dificultate iar faţa îi ardea ca para focului.

Daniel comandă şampanie şi îşi aprinse una din ţigările sale lungi de foi.

— Apropo, am ridicat paşaportul dumneavoastră, în timp ce eraţi după cumpărături.

— Vai ce bine. Vă mulţumesc mult pentru osteneala pe care v-o daţi din cauza mea, Daniel.

În sinea ei Hatty era însă tare nenorocită. Fireşte că se bucura că avea din nou un paşaport, dar asta însemna totodată că de acum nu mai avea nicio scuză să mai rămână aici.

Probabil că prezenţa ei îl călca deja pe nervi de mai multă vreme pe Daniel. Ştia de la Maria că el preţuia mai mult decât orice liniştea şi intimitatea vieţii de familie.

Hatty oftă încetişor şi se pregătea tocmai să spună ceva când Daniel i-o luă înainte.

— Hatty, aveţi în Anglia un logodnic sau vreun prieten apropiat?

Ea ridică surprinsă privirea şi clătină din cap.

— Nu. Dar de ce?

— Aş vrea să vă fac o propunere. Vă împăcaţi bine cu Toby, nu-i aşa?

Ea confirmă din cap şi presupuse că probabil voia să-i

ceară să rămână ca bonă a lui Toby.

— Ştiu că Toby vă iubeşte mult. Daniel făcu o mică pauză. Are urgentă nevoie de o mamă iar eu am nevoie de cineva care să-mi fie alături când fac faţă obligaţiilor sociale. Ceea ce vreau să spun prin aceasta… vreţi să vă căsătoriţi cu mine, Hatty?

Inima îi sări din loc. Parcă o lovise cineva în moalele capului. În niciun caz nu se aşteptase la o cerere în căsătorie. Se simţea atrasă de Daniel, mai mult decât de toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse până atunci. Dar nu-i adresase niciodată un cuvânt de dragoste.

Hatty era o fată romantică. Întotdeauna considerase ca un lucru de la sine înţeles că atunci când se va căsători va fi marea dragoste pentru amândouă părţile. Nu avea aproape nicio experienţă în ceea ce-i privea pe bărbaţi şi mai ales în cazul bărbaţilor ca Daniel. Dar ştia, că pentru un bărbat dragostea nu era neapărat o premisă atunci când era vorba de relaţii sexuale. La ea, în schimb, era cu totul altceva.

Şi încă o dată Daniel îi ghici gândurile.

— Fireşte, ar fi un lucru pur formal, asta cel puţin deocamdată. Cel mai important lucru este ca Toby să aibă din nou o mamă. Atât cât îmi dau eu seama vă place aici. Şi nici nu aveţi pe nimeni la care să fiţi obligată să vă întoarceţi. Fiind soţia mea aţi dispune de tot ce v-aţi putea dori. Care este răspunsul dumneavoastră?

Hatty era complet zăpăcită şi incapabilă să-şi pună ordine în gânduri. Oferta sa era deosebit de tentantă, dacă făcea abstracţie de faptul că nu o iubea. Dar ea, ea ce simţea pentru el? Era vorba de dragoste?

Îl privi pe Daniel pe furiş. Într-adevăr, era nespus de chipeş, mai ales în costumul de seară şi cămaşa albă de mătase.

În timp ce Hatty era sfâşiată de sentimente contradictorii, Daniel urmărea cu atenţie expresia chipului ei aflat într-o permanentă schimbare şi atât de expresiv pentru el. De fapt nu era propriu-zis frumoasă, dar avea

foarte mult farmec. Ochii îi străluceau în pâlpâirile aruncate de lumânări.

— Mai mergem să dansăm, Hatty? Şi îmi daţi răspunsul după aceea.

Ea se ridică ca într-un vis şi se lăsă condusă pe ringul de dans. Orchestra cânta o melodie lentă, romantică.

Pe ringul de dans era o înghesuială destul de mare şi Daniel o trase mai aproape de el, astfel încât corpurile li se atinseră. Hatty se simţi cuprinsă de sentimente noi, dulci şi tulburătoare. Oare să fi fost doar închipuire că buzele lui Daniel o mângâiau uşor pe păr?

Apoi îşi înclină capul şi o sărută pe gât. Hatty tremura în braţele sale. Putea ea oare să se întoarcă în Anglia şi să-i părăsească pe Daniel şi Toby pe această minunată insulă? Nu, nu se simţea în stare să o facă... chiar dacă el nu o iubea!

Indiferent cât ar fi ţinut la patria ei şi la tot ce o lega acolo, dintr-o dată ştiu ce avea să-i răspundă. Va rămâne! Astfel putea să fie măcar tot timpul în apropierea lui Daniel.

— Ei? o întrebă el şoptit la ureche. Te-ai gândit la propunerea mea?

Hatty confirmă din cap.

— Am să mă căsătoresc cu dumneavoastră, spuse ea exact în clipa în care se termina melodia. Vocea îi răsuna limpede şi clară în timp ce o roşeaţă intensă îi acoperi faţa. Daniel agravă totul în clipa în care începu să o sărute râzând.

— Mulţumesc, micuţă *dumneavoastră.*

O luă pe Hatty de mână şi o conduse înapoi la masă unde îi turnă încă o cupă de şampanie.

Ciocniră. Daniel o privea zâmbind în adâncul ochilor.

— Pentru viitorul nostru, spuse ea cu mult curaj. Îşi simţea gâtlejul uscat atât de strâns încât abia dacă reuşi să vorbească. Doamne, numai de n-ar face o greşeală cu această căsătorie! Şi din nou ochii lui Daniel îi părură atât de familiari, aidoma unei amintiri îndepărtate. Avea impresia că în clipa imediat următoare avea să-şi

amintească ce îi evocau aceşti ochi, dar senzaţia pieri pe neaşteptate.

— Nu văd practic niciun motiv pentru care am amâna mai mult decât necesar, fu de părere Daniel. Cel mai bine ar fi să ne căsătorim cât de repede se pot face aranjamentele necesare. Adică probabil peste trei zile. Vom rămâne în oraş şi mă voi ocupa de formalităţile necesare. Întrucât ţi-ai recuperat şi paşaportul şi certificatul de naştere, nu văd ce dificultăţi am putea întâmpina.

Hatty clătină ameţită din cap.

— N… nu… probabil că nu, se bâlbâi ea.

Daniel ridică mirat din sprâncene.

— Ce este? Nu-ţi convine ceva, Hatty?

— Nu. Doar că… totul este atât de rapid…

— Ei, dacă asta este tot… atunci propun să ne culcăm devreme. Mâine vom avea o groază de lucruri de rezolvat. S-ar părea că iarăşi vom fi obligaţi să facem cumpărături pentru tine, de această dată o rochie de mireasă. Vom avea numai o ceremonie simplă.

Daniel avea probabil relaţii multe pentru că totul era deja aranjat înainte ca Hatty să apuce să se dezmeticească complet. În ajunul importantului eveniment ieşiră împreună la cumpărături şi Daniel îi cumpără o garderobă completă, potrivită pentru orice situaţie imaginabilă.

Hatty îşi aminti de perioada pe care o petrecuse la Londra împreună cu Susan, De unde să fi bănuit pe atunci că numai după patru luni avea să-şi cumpere trusoul.

Îşi îmbrăcase una din noile ei rochii de seară şi era tocmai pe cale să-şi perie părul când cineva bătu la uşă şi intră.

— Pot să intru? întrebă Daniel. Ca de obicei arăta superb. În acea seara purta o haină albă de seară. Se apropie de Hatty care terminase cu ultimele retuşuri ale machiajului, scoţând din buzunarul interior al hainei o cutiuţă. Apoi îi ridică mâna, care, de mică ce era, aproape că dispărea într-a lui şi îi puse în deget un inel.

— Îţi place, Hatty?

— Este minunat de frumos. Mulţumesc. Daniel.

Era un smarald preţios, într-o montură de diamante. Hatty întinse mâna admirându-l îndelung. Când ridică din nou privirea la Daniel ochii îi străluceau, îl înlănţui cu braţele într-o pornire spontană şi îl sărută pe obraz.

— Cred că suntem în stare de mai mult de atât, îi spuse Daniel şi o trase spre el. Tu ce părere ai? continuă el cu voce joasă.

Buzele lui îi căutau gura şi Hatty întredeschise supusă buzele, complet ameţită de gingăşia sa. O sărută provocator şi Hatty simţi că i se înmoaie genunchii. Se simţi cuprinsă de slăbiciune şi îl strânse în braţe pe Daniel în căutarea unui sprijin. Prin rochia subţire simţea căldura trupului său.

Dar apoi Daniel îi dădu drumul pe neaşteptate şi o împinse departe de sine. Respira greu şi vocea îi era răguşită.

— Vom întârzia la masă, îi spuse el privindu-şi ceasul. Am comandat masa pentru ora opt. Băgă mâna în buzunarul interior al hainei. Mi-am uitat cutia cu ţigări. Mă întorc numaidecât.

Se purta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Hatty era frământată de sentimente contradictorii. Niciodată până atunci nu fusese sărutată în acest mod de un bărbat care să o respingă apoi, lăsând-o cu un astfel de sentiment de goliciune şi singurătate nesfârşită. Simţea în continuare braţele sale. Buzele sale.

Când se întoarse iarăşi spre oglindă constată că avea o strălucire necunoscută.. Stranie în priviri. Ezită cu rujul în mână. Buzele îi erau încă aprinse de sărutul lui sălbatic şi nu mai aveau nevoie de culoare în plus.

Daniel bătu în uşă şi ea se grăbi să pună rujul jos.

Se găseau pe drumul de întoarcere spre Punta Minitas. Hatty şedea lângă Daniel învârtindu-şi noul ei inel. Îl simţea străin pe deget. Devenise soţia lui Daniel.

Gândurile îi zburară înapoi, la ceremonia de nuntă. Daniel reuşise până la urmă să găsească un preot care îi căsătorise în hotel, într-o mică încăpere decorată cu o mulţime flori. Martori le fuseseră Dr. Gonzales şi directorul hotelului.

Daniel nu pierduse din vedere nici măcar buchetul de trandafiri al miresei. Acum îşi ţinea buchetul în braţe, împachetat cu grijă. Nu voia să se despartă de el. Doar nu avusese parte de o nuntă ca lumea, la care să poată arunca buchetul printre nuntaşi.

După ceremonie ciocniseră o cupă de şampanie şi Dr. Gonzales ţinuse un mic discurs în cinstea mirelui şi a miresei. În tot acest timp îi aruncase lui Daniel priviri gânditoare şi oarecum mirate.

— Bun, iată că am ajuns. Remarca lui Daniel o trezi pe Hatty la realitate. Tocmai vira pe drumul în pantă care dădea spre casă. Daniel frână şi îi zâmbi.

— Obosită?

— Puţin, recunoscu ea

— Sper ca Maria să aibă apă fierbinte, gândi Hatty. Acum simţea înainte de toate nevoia de o ceaşcă de ceai.

— După cum o cunosc pe Maria ceaiul te aşteaptă deja, îi spuse Daniel zâmbind, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Pare să aibă un al şaselea simt când este vorba de un lucru pe care ţi l-ai dori. Poftim, ia-ţi şi florile. Spune-i Mariei să le pună în apă. Voi da dispoziţie ca bagajele să fie luate mai târziu.

Daniel îi deschise portiera şi o ajută să coboare.

Maria le ură bun venit cu o faţă radioasă. Îi informă că Toby se afla pe plajă. Daniel se scuză şi plecă pentru a-l aduce pe fiul său.

Probabil că îi va spune că acum sunt noua lui mămică, gândi Hatty. Intenţiona să se aranjeze un pic şi să îmbrace ceva mai răcoros.

O rugă pe Maria să-i aducă o vază şi trase, adânc în piept mirosul îmbătător al trandafirilor în timp ce-i aranja. Apoi făcu repede un duş şi îmbrăcă rochia verde cumpărată de

Daniel, pe care o purtase în prima zi de însănătoşire.

Când se pregătea să-şi agaţe halatul de baie observă că uşa din cealaltă parte, care până atunci fusese încuiată, era acum deschisă. Privi curioasă în camera de dincolo. Probabil că anterior fusese folosită tot ca şi cameră de oaspeţi dar acum fuseseră aduse bagajele lui Daniel.

Hatty încă se mai gândea la ceea ce descoperise când Daniel intră şi începu să se dezbrace. Se întrerupse când o văzu în uşă pe Hatty.

— Aşadar ai şi aflat că de acum locuiesc alături, îi spuse el cu un zâmbet ironic. Dar nu ai de ce să te temi. Vom fi obligaţi să ne prefacem că avem o căsnicie normală doar de văzul lumii. Astfel vom fi scutiţi de o mulţime de explicaţii.

Privi iscoditor chipul lui Hatty.

— Şi încă un lucru, iubita mea soţie, adăugă el. Vocea îi avea o rezonanţă zeflemitoare. Va trebui să ne prefacem că suntem fericiţi. Aşa că te rog să-ţi dai osteneala şi prefă-te că mă iubeşti când ne vede cineva. Dacă îţi vei juca rolul cum trebuie şi eu mi-l voi juca pe al meu. Şi numai de dragul lui Toby. În fond, de dragul lui te-am şi luat în căsătorie; încheie el cu asprime.

— Bineînţeles, suflă Hatty abia auzit.

Daniel se strâmbă într-un zâmbet forţat

— Şi acum, dacă vrei să fii scutită de un şoc este mai bine să pleci, o preveni el. Pentru că am de gând să fac un duş. Tu pari a fi rezolvat deja această problemă, trase el concluzia privind la părul ei încă umed Cu aceste cuvinte îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni.

Hatty se întoarse brusc şi alergă prin baie spre camera ei. Însă râsul său batjocoritor tot o ajunse din urmă.

Scârba, gândi Hatty sprijinindu-se cu spatele de uşă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Cu nu prea mult timp în urmă încă se întreba, dacă sentimentul pe care îl nutrea pentru Daniel era oare dragoste. Acum însă era cât se poate de convinsă că îl ura! Hatty împinse încăpăţânată bărbia înainte şi plecă în

căutarea lui Toby.

Îl găsi aşteptând în curtea interioară. Şedea pe un scaun şi-şi bălăbănea picioarele. Hatty îl salută cu un zâmbet drăgăstos.

— Bună, Toby. Ţi-a fost dor de mine?

El confirmă dând atât de vehement din cap încât buclele începură să i se legene. Hatty se îndreptă spre el şi îl luă în braţe. Toby se lipi strâns de ea.

— Credeam deja că ai plecat pentru totdeauna. Vocea lui suna înăbuşită, lângă gâtul ei. Tati mi-a spus că acum eşti mămica mea. Este adevărat?

Dădu capul pe spate şi o privi cu teamă de parcă nici acum nu îndrăznea să creadă într-o asemenea fericire.

— Da, Toby. Nu o să te mai las niciodată singur, dragul meu. Îi promise Hatty în timp ce-i îndepărta cu blândeţe buclele de pe frunte.

Chiar dacă Daniel nu o iubea ştia cel puţin că îşi câştigase dragostea lui Toby.

6

ÎN URMĂTOARELE ZILE Hatty se obişnui tot mai mult cu noua formă de adresare, şi anume Señora Hatty. Se familiariza şi cu sentimentul pe care i-l producea conştiinţa faptului că de cealaltă parte a băii comune se afla camera lui Daniel.

Reuşi să-l întâmpine cu un calm prietenos chiar şi când erau singuri. Dar de câte ori o cuprindea cu braţul de după umeri sau o săruta de formă simţea cum inima îi bătea să-i spargă pieptul. Privirea îi era mereu batjocoritoare atunci când i se adresa cu „iubito” şi urmărea cu interes roşeaţa care îi aprindea obrajii în astfel de împrejurări.

Într-o seară, când se întoarse împreună cu José Gonzales la cină după o după-amiază petrecută pe iahtul cu pânze al acestuia şi Daniel o sărută aşa ca de obicei, dracu’ o împinse să se arunce dintr-o dată de gâtul lui şi să-l sărute furtunos.

— Iubitule, cât de mult mi-ai lipsit! exclamă ea în timp ce îi spunea din priviri că stăpânea acest joc la fel de bine ca şi el. De ce să se amuze numai el? Şi încă pe socoteala ei?

Dar Hatty se sperie imediat de propriul curaj şi încercă să se desprindă din braţele sale. Ţi-ai găsit! Mâinile lui o ţineau strâns ca într-o menghină.

— De-aş fi ştiut că îţi lipsesc atât de mult nu te-aş fi lăsat nicio clipă singură, vrăjitoarea mea cu ochi verzi!, îi şopti el la ureche privind-o provocator,

— Sunt foarte convins că am fi găsit o ocupaţie cât se poate de plăcută.

O învinsese cu propriile ei arme! De atunci Hatty nu se mai încumetă la astfel de încercări.

Acum era întinsă pe plajă sprijinindu-se în coate şi îl privea pe Toby cum construia castele de nisip. Era ocupaţia lui predilectă. Şedea la ţărm şi-şi vorbea singur. Câteodată ridica privirile spre ea şi-i făcea semne cu mâna.

În cele cinci zile care trecuseră de când se măritase cu Daniel, legătura dintre ea şi copil devenise şi mai trainică. Câteodată Toby părea să se simtă de-a dreptul responsabil pentru ea ca şi cum simţea, cu intuiţia infailibilă proprie copiilor, că Hatty era într-un anumit sens foarte vulnerabilă. Hatty fusese aceea care îi tunsese lui Toby părul excesiv de lung pentru că acesta refuza în mod categoric să meargă la frizer, de când acesta îl ciupise de ureche cu foarfeca la ultimul tuns.

Acum Hatty îşi privi ceasul şi-i strigă lui Toby că era timpul să înceapă să-şi strângă jucăriile.

Puse mâna streaşină la ochi pentru a privi spre avionul care îi survolă pentru a se îndrepta spre locul de aterizare amenajat de-a curmezişul terenului de golf din spatele casei.

Putea fi chiar avionul lui Daniel, cu care acesta făcea deseori drumul până la Miami. Dar nu mi-a spus că avea de gând să plece, gândi ea. Ciudat, însă poate că mă înşel numai. În fond multă lume avea avioane particulare la bordul cărora făceau excursii pe continentul american.

Porni spre casă împreuna cu Toby. Se opriră însă frecvent pentru a urmări şopârlele, aşa că le-a trebuit peste o jumătate de oră pentru a ajunge acasă. Hatty îl trimise imediat pe Toby să se spele în camera lui şi se grăbi ea însăşi să se schimbe.

Nu putea spune ce o determinase să îmbrace una din rochiile pe care i le cumpărase Daniel în preziua nunţii. Era de culoare galbenă şi îi scotea în evidentă formele suple şi bronzul. Sandalele cu tocuri înalte o făceau să pară mai înaltă şi-i subliniau picioarele perfect modelate.

Hatty era mulţumită de imaginea reflectată în oglindă. Părul îi crescuse şi îi ajungea acum până la umeri. Îşi puse cerceii de aur pe care i-i dăruise Daniel, îşi dădu cu un pic de ruj pe buze şi porni spre camera de zi.

— Aici sunt, Hatty! îl auzi pe Toby strigând-o din curtea interioară. Vrei să-mi citeşti mai departe din „Robinson”? Te rog.

— Bine, însă numai până soseşte Maria cu ceaiul. Hatty se aşează pe canapea lângă Toby şi deschise cartea. Copilul o asculta entuziasmat Şi Hatty adorase această poveste pe când era copil şi se bucura să redescopere episoadele pe care le cunoştea de multă vreme.

Vocea străină şi uşor stridentă o lovi ca un trăsnet.

— Presupun că sunteţi noua guvernantă a lui Toby… sau poate bona. Tonul lăsa să se înţeleagă că aprecia aceste funcţii ca inferioare. Femeia o privea pe Hatty surprinsă.

— Ceea ce mă miră însă este faptul că Daniel… sau poate ar fi mai bine să-i spun Mister Tate, vă permite să vă îmbrăcaţi în acest mod. Dacă aş avea un cuvânt de spus în această casă aş insista să purtaţi o uniformă, aşa cum prevede postul dumneavoastră.

Străina era zveltă, blondă şi purta un pantalon alb care îi venea de minune şi un blazer roşu. Faţa îi exprima o atitudine puţin prietenoasă.

Ochii lui Hatty aruncau scântei de revoltă şi îi venea foarte greu să se stăpânească. Tocmai avea de gând să o întrebe cu cine avea onoarea, când Toby îi oferi răspunsul la întrebarea nerostită.

— Mătuşă Marion! exclamă el. Ce comic că nu am ştiut că veniţi.

— Nu se spune „comic”, îl corectă ea aruncând o privire încărcată de reproşuri spre Hatty. Guvernanta ta nu te învaţă să vorbeşti ca lumea? A sosit timpul să beneficiezi de o educaţie aşa cum se cuvine, băiatul meu. Oricum, ai deja cinci am. Voi fi nevoită să-i spun unele lucruri tatălui tău în această privinţă.

— Nu sunt băiatul tău şi Hatty nu este guvernanta mea, îi răspunse Toby cu aprindere.

Sprâncenele lui Marion se ridicară.

— Nu?

Hatty îşi recăpătase cumpătul şi tocmai intenţiona să se prezinte singură dar Toby i-o luă înainte.

— O cheamă Hatty şi este noua mea mămică! Aşa să ştii! îi strigă el triumfător.

Indiscutabil, vestea constitui pentru străină un şoc.

— Ea... este... ce? întrebă ea tulburată.

Însă Daniel intră în curtea interioară înainte ca Hatty să apuce să-i explice ceva. Hatty se ridică în picioare iar el se aplecă spre ea şi o sărută.

— Bună, iubito. Îmi pare rău că nu am mai apucat să te informez că mă duc să o aduc pe Marion, pentru că plecaseşi deja cu Toby la plajă şi eu am fost nevoit să mă grăbesc. Arăţi splendid. Şi ce bine miroşi, îi spuse el mirosind-o pe gât.

Apoi îl trase uşor de ureche pe Toby.

— După cum văd ai reuşit să te prezinţi din nou cu o tunsoare ca lumea. E foarte drăguţă.

În ochii lui Marion se citea furia oarbă. Abia se mai stăpânea.

— Te-ar deranja dacă ai fi atât de amabil să mă lămureşti şi pe mine ce se petrece de fapt aici? îl întrebă ea pe Daniel.

— Fireşte că nu, îi răspunse Daniel cu răceală luând-o pe Hatty pe după umeri. Marion, ţi-o prezint pe soţia mea, făcu el prezentările. Hatty, ea este Marion Forbes. O veche prietenă de-a mea.

Marion reuşi, doar cu mare dificultate, să se stăpânească până într-atât încât reuşi să-i felicite pe Hatty şi Daniel.

— Dar nu poate fi de prea multă vreme, iubitule, îi spuse ea lui Danie] cu un zâmbet dulce. Ochii îi aruncau însă sclipiri mânioase.

Hatty înţelese că această femeie îi era duşmancă.

După modul cum se purta şi cum i se adresa lui Daniel probabil că dorise să devină viitoarea doamnă Tate. Hatty o găsea profund antipatică dar nu se putea împiedica să nu o admire pentru modul în care îşi recăpătase cumpătul.

Se scuză şi plecă sub motivul de a verifica cum stătea Maria cu ceaiul.

În drum spre bucătărie gândurile i se învălmăşiră. Forbes? Nu acest nume fusese pronunţat în mod repetat în

cursul săptămânii trecute în discuţia pe care Daniel o avusese cu Maria? Şi imediat după aceea Daniel o invitase să-l însoţească la Santo Domingo şi apoi intervenise căsătoria aceea subită.

La dracu', aşa spusese el atunci.

Din păcate cei doi vorbiseră spaniola cu o asemenea rapiditate încât abia dacă înţelesese câte un cuvânt. Exista oare vreo legătură între sosirea lui Marion şi căsătoria ei atât de pripită? Şi dacă da, care?

Motivele invocate de Daniel când o ceruse în căsătorie îi păruseră plauzibile chiar dacă nu era vorba de dragoste. Prefera să păstreze pentru sine părerea pe care i-o făcea Marion ca mamă pentru Toby.

Auzi, că *sosise timpul să beneficieze de o educaţie ca lumea*! Asta era culmea! Avea să vină el şi timpul acela şi încă prea repede. Şi apoi era încă mult prea mic pentru a fi trimis într-un internat. În mod evident, într-acolo bătuse Marion.

Hatty intră în bucătărie tocmai în clipa când Maria ridica tava plină, aşa că îi ţinu uşa deschisă.

— Camera pentru Señora Forbes este pregătită Maria? întrebă ea. Nu ştiam că urma să vină în vizită.

— Da, Señora Hatty. I-am pregătit camera. Señora Forbes i-a telefonat lui Señor astăzi dimineaţă, să vină să o ia din Miami. Dumneavoastră eraţi la acea oră deja pe plajă.

Maria se uită la Hatty, îmbărbătând-o din priviri.

— Nu vă faceţi griji, Señora. Am să mă ocup eu de tot ce trebuie. O cunosc bine pe Señora Forbes. Este prietena lui Señor deja de multă vreme. Trebuie să aveţi grijă. Cu siguranţă nu îi este pe plac că v-aţi măritat cu Señor. Prin aceasta i-aţi stricat propriile planuri.

Cu aceste vorbe Maria ieşi cu tava şi se îndreptă spre camera de zi, unde între timp Daniel luase loc alături de Marion pe canapeaua din faţa măsuţei.

Marion făcu un gest ca şi cum ar fi avut de gând să servească ceaiul dar se aşeză apoi la loc cu o privire pretins speriată spre Hatty.

— Vă rog să mă scuzaţi, îi spuse ea dulce. Fireşte, este privilegiul dumneavoastră. Nu trebuie să vă lăsaţi deranjată de prezenţa mea, draga mea. Dar am jucat atâţia ani rolul „soţiei” în această casă încât aproape că mi-a devenit o a doua natură.

Vicleană prefăcută ce eşti, gândi Hatty.

— Dar vă rog, îi replică ea cu amabilitate. Vă rog să serviţi dumneavoastră ceaiul dacă vă face atâta plăcere, îi zâmbi ea blondei cât mai fermecător.

Marion nu se aşteptase la această reacţie.

— Dumnezeule, nu! se apără ea. Nici în vis nu aş îndrăzni să-mi atribui rolul ce vi se cuvine dumneavoastră. În timp ce spunea aceste cuvinte îl privea însă pe Daniel şi-şi ţuguia buzele în semn de sărut la distanţă. Acesta se lăsase pe spate degajat şi părea să savureze această mică scenă.

Pe Hatty o înfuria atitudinea sa vanitoasă. Simţea o nevoie imperioasă să-l lecuiască de acest rânjet prostesc.

Trecu o săptămână în care Marion nu lăsă neîncercată nicio posibilitate de a monopoliza atenţia lui Daniel,

Cel mai rău era în timpul cinelor. Mâncau întotdeauna destul de târziu, după ce Toby se culcase deja. Adică erau de obicei în trei. Dacă nu se întâmpla să treacă José în vizită.

Când acesta nu era prezent discuţia era de obicei condusă de către Marion. Cu aceste prilejuri reuşea, aparent involuntar, să evoce mici întâmplări din trecut şi să-i împrospăteze lui Daniel amintiri mai vechi.

— Îţi aminteşti, iubitule?... Mai ţii minte?...

Lui Hatty nu-i scăpară privirile pe care i le arunca Marion în acest timp. Dar, în fond, ştiuse că Daniel nu a luat-o din dragoste, de soţie. Şi el se bucura doar şi de un anumit renume când era vorba de femei.

Ea îi purta inelul şi numele şi cam atâta tot. Era foarte generos, dar ei nu-i trebuia nimic... cel puţin nimic din ceea ce se putea cumpăra cu bani. Şi nu avea niciun drept să pretindă şi altceva.

Însă în adâncul sufletului ei Hatty suferea cumplit. Deseori se simţea singură şi părăsită când devenea conştientă că se îndrăgostise de Daniel. Dar el era la fel de puţin soţul ei pe cât era ea soţia lui. Şi pe deasupra părea că o plăcea destul de mult pe Marion. De ce nu a luat-o atunci pe ea de soţie? Cu cât întorcea mai mult această întrebare pe toate feţele cu atât mai rău îi vuia capul.

Hatty îşi împături şervetul şi îl aşează alături de farfurie. Apoi împinse scaunul înapoi şi se ridică de la masă.

— Vă rog să mă scuzaţi. Am o migrenă destul de puternică. Cred că este mai bine să mă duc să mă întind.

Daniel o întrebă dacă putea face ceva pentru ea privind-o cu îngrijorare. Dar Hatty clătină din cap şi părăsi încăperea după ce murmură o formulă de salut, înainte de a se duce în camera ei intră să vadă ce face Toby. Copilul dormea dus.

Îşi dezbrăcă rochia şi o aruncă pe scaun fără să se mai ostenească să o aşeze pe un umeraş ca de obicei. Căută zadarnic o aspirină în baie, după ce se spălă pe dinţi.

Ce prostie, gândi ea. Dar nu avea chef să se ducă la Maria şi să o roage să-i aducă câteva tablete. Aşa că îşi dezbrăcă lenjeria de corp şi se lăsă să cadă goală pe pat, nefiind în stare să mai îmbrace cămaşa de noapte.

Capul îi vuia. Poate că dacă rămânea liniştită durerea avea să-i treacă de la sine. Hatty zăcea nemişcată încercând să nu se gândească la nimic. Chiar reuşi destul de bine când auzi de-odată nişte bătăi încete în uşa de la baie.

Hatty nu reacţionă în niciun fel. Dacă nu voi spune nimic persoana aceea va pleca, chibzui ea. Indiferent de cine ar fi fost vorba. Nu mai auzi niciun zgomot şi fu cu atât mai surprinsă când simţi cum o mână rece i se aşează pe frunte.

— Ce îţi mai face migrena, Hatty? Ai luat vreun medicament? se interesă Daniel cu compasiune.

— Am vrut., dar nu mai era nicio aspirină,

— Am eu câteva tablete. De ce nu m-ai întrebat.,

prostuţo? o certă el mai în joacă, mai în serios.

— Pur şi simplu nu doream decât să ajung cât mai repede în pat. Îi răspunse Hatty uşor iritată.

Daniel oftă.

— Mă duc să-ti aduc tabletele.

Trecu în camera lui prin baie şi reveni după câtva timp cu două tablete şi un pahar cu apă.

— Poftim. Trebuie să le înghiţi cu multă apă. Nu este aspirină însă o să-ţi ajute.

În timp ce Hatty lua tabletele Daniel dispăru, din nou în baie şi se întoarse cu un prosop umed pe care i-l puse pe frunte.

— Cu asta o să te simţi curând mai bine, micuţa mea, îi spuse el şi o sărută pe gură cu duioşie. Şi acum încearcă să dormi. Mâine te vei simţi ca nou-născută. Apoi ieşi din cameră cu un „noapte bună, iubito!”

Îi spusese „iubito”, şi vocea nu-i avusese de loc inflexiuni batjocoritoare! Hatty era profund tulburată. Cârpa răcoroasă de pe frunte şi medicamentul începură să-şi facă în curând efectul şi nu peste multă vreme dormea dusă.

Dormea profund când Daniel intră în camera ei şi o privi îndelung. Înainte de a pleca îi luă de pe frunte cârpa ce se uscase între timp şi o mângâie uşor pe păr.

Pe Hatty o chinuia un coşmar. Se făcea că era din nou în barcă. Marea din jur era plină de rechini periculoşi care înotau în cercuri tot mai apropiate de minuscula ei barcă pneumatică. Razele soarelui i se înfigeau fără milă în creştet şi era transpirată leoarcă atât din cauza arşiţei cât şi a fricii. Şi apoi simţi dintr-o dată cum este trasă în jos cu barcă cu tot. Vru să ţipe însă apa se închise deasupra capului ei.

Apoi se făcea că se găsea dintr-o dată într-un tunel întunecat. În faţa ei apărură Daniel şi Marion apăsând-o în jos, astfel încât să nu mai poată ajunge la suprafaţă.

— Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă! Glenda! strigă ea trezindu-se cu o smucitură. Cineva o ţinea.

— Linişteşte-te, Hatty. Hai, linişteşte-te, micuţa mea. Nu

a fost decât un vis urât. Îi spuse Daniel în timp ce o legăna ca pe un copil în braţele sale. În tot acest timp o mângâia cu duioşie prin părul vâlvoi, dându-i-l la o parte de pe frunte.

Un fior scutură corpul lui Hatty când îşi reveni la realitate. Acum nu mai simţea decât braţele, calde şi puternice ale lui Daniel. Era încă atât de zăpăcită de somn încât nici măcar nu se simţi jenată că era goală sub cearşaful subţire de in.

Se strânse cât putu de Daniel şi plânsul i se mai potoli în timp ce-i povestea icnind cum nu reuşise să o salveze pe Glenda şi cum era chinuită de atunci de sentimente de vinovăţie.

— Nu. Hatty, o consolă Daniel. Nu trebuie să-ţi faci reproşuri din acest motiv. O apucă de bărbie şi o forţă să-l privească. Şi în tot acest timp ai cărat această povară pe suflet?

Ea confirmă dând din cap.

— Dumnezeule mare! spuse el. Nu-i de mirare că ai coşmaruri. Dar poate că ţi-a făcut bine că ţi-ai descărcat sufletul vorbindu-mi despre această tragică întâmplare.

În tot acest timp îi mângâiase spatele. Simţea această atingere gingaşă ca nişte unduiri excitante care îi cuprinseră în curând întregul trup, transformându-se în valuri de senzualitate nestăpânită.

Daniel îi băgă mâna în păr şi-i răsturnă capul pe spate. Apoi o sărută.

Buzele îi erau provocatoare şi nu gingaşe ca de obicei. Mângâierile sale trezeau în ea senzaţii noi, excitante şi Hatty uită de tot de coşmarul pe care-l avusese.

Uită şi de faptul că Daniel o luase de soţie numai pentru că avea nevoie de o mamă pentru Toby. Uită de absolut orice. Rămăsese doar reacţia trupului ei la gingăşiile lui Daniel. Se strânse tot mai tare în el şi îi simţi dorinţa. Îi auzea inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Însă acest gând o readuse brusc la realitate. Hatty îşi aminti dintr-o dată de Marion şi de faptul că de fapt Daniel

nici n-o iubea. Nu poţi s-o faci, îşi ceru ea disperată. Nu are voie să mă posede de vreme ce nu mă iubeşte. Începu să-i opună rezistenţă.

— Nu, Daniel, nu, gemu ea.

— De ce nu? o întrebă el cu voce răguşită. Doar suntem căsătoriţi, Hatty.

— Dar tu… tu nu mă iubeşti, îi şopti ea. Nu vreau doar simplă sexualitate. Vreau… Vocea i se întrerupse.

Se înfuriase. Cum de-şi închipuia Daniel că putea să încalce atât de simplu înţelegerea pe care o făcuseră şi să se culce cu ea?

Daniel îşi coborî picioarele din pat şi-şi ridică halatul de baie pe care-l aruncase pe jos. Era mânios.

— Avusesem impresia că îţi face plăcere pentru ca apoi, dintr-o dată, să te transformi într-un bloc de gheaţă. Şi ce dracu' are de-a face dragostea cu treaba asta? După părerea mea lumea exagerează din cale-afară semnificaţia acestei noţiuni!

O privi furios. Apoi se întoarse pe călcâie şi plecă. Se mai opri însă o dată în uşa de la baie.

— Scuză-mă că am încălcat înţelegerea noastră. Nu se va mai întâmpla, fii fără grijă!

Apoi dispăru. Inflexiunea dispreţuitoare din vocea sa îi răsună lui Hatty încă multă vreme după aceea în urechi.

Se ruşina că se lăsase purtată atât de departe. Nici măcar nu-i putea reproşa lui Daniel faptul că se înfuriase. În fond consimţise de bună voie şi fusese cât se poate de doritoare să i se ofere până când îşi amintise într-o străfulgerare de numele lui Marion.

Probabil că subconştientul a fost acela care m-a avertizat, gândi ea. Dar a fost cât pe ce să fie prea târziu.

Daniel nu avea motive de îngrijorare. Nu îi va da de-acuma nicio altă ocazie de a o săruta sau de a se apropia indiferent în ce mod de ea, în orice caz nu atunci când erau singuri. Fireşte că în public trebuiau să continue să-şi joace rolul de pereche căsătorită, dar asta numai de dragul lui Toby. Hatty îşi jură în taină să nu încalce niciodată

promisiunea pe care şi-o făcuse.

Când coborî în dimineaţa următoare la micul dejun Hatty îl găsi numai pe Toby. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză lângă ei. Deşi îşi simţea inima grea reuşi totuşi, să zâmbească dezinvolt.

— Bună dimineaţa, scumpul meu, îşi salută ea fiul vitreg. Cum te simţi?

— A-ntâia! Şi tu? se interesă politicos Toby între o gură de suc de portocale şi o muşcătură din felia de pâine prăjită. Nu te simţi bine? o întrebă el, sesizând cu toată vârsta lui fragedă că Hatty era palidă şi trasă la faţă.

— Mă doare puţin capul, se justifică ea.

— Tom voia să mă ia cu el la pescuit. Dar, dacă vrei, pot rămâne cu tine, se oferi Toby.

— Nu, Toby, nu este nevoie. Du-te liniştit la pescuit. Şi-aşa aveam de scris scrisori, zâmbi Hatty. I-ai văzut în această dimineaţă pe tăticul sau pe mătuşa Marion?

Răspunsul îl primi însă din partea Mariei.

— Señor şi Señora Forbes au ieşit să joace golf. Au stabilit acest, lucru ieri seară, după ce v-aţi dus la culcare.

Maria îi puse lui Hatty în faţă o porţie de omletă. Hatty privi mâncarea fără nicio poftă.

— Îmi pare rău, Maria, dar în această dimineaţă nu mă simt în stare să mănânc ceva. Eu… aş dori doar o ceaşcă de cafea, te rog!

Maria clătină nemulţumită din cap, însă aduse cafetiera. Ieri seară migrenă, astăzi dimineaţă palidă şi fără poftă de mâncare. Nu se potrivea de loc cu felul obişnuit de-a fi al Señorei.

În scurta perioadă de timp de când se afla acolo Hatty îşi câştigase simpatia întregului personal, din casa lui Daniel. Cel mai mult o îndrăgise însă Maria.

Deşi se măritase cu Señor, Señora Hatty nu se înfumurase câtuşi de puţin ci rămăsese aceiaşi fata scumpă ca la început. Firește, întrucât avea mult temperament, i se

mai întâmpla uneori să-şi mai şi iasă din fire. Dar în ochii Mariei acest lucru era mai degrabă o virtute.

Îi turnă cafeaua lui Hatty şi luă cu ea omleta refuzată. Hatty ridică capul şi îi zâmbi. Ce binecuvântare că o am pe Maria, gândi ea

— Mulţumesc, Maria. Îmi pare rău că am refuzat, ouăle dar pur şi simplu nu pot.

Două ore mai târziu Hatty terminase cele două scrisori, una adresată d-lui Shawcross şi alta pentru Susan, informându-i că se căsătorise cu bărbatul care o salvase din valurile mării. Îi făcu prietenei sale oferta să se mute definitiv în casă şi o rugă pe Susan să aibă şi în continuare grijă de Lover dacă va putea.

Lui Hatty îi veni deosebit de greu să scrie scrisoarea pentru Susan, Era nevoită să-i dea acesteia o explicaţie pentru faptul că nu dăduse atâta timp niciun semn de viaţă şi să-i povestească ce se întâmplase între timp.

În cele din urmă lipi plicurile cu un oftat de uşurare şi le aşeză pe măsuţa din hol. Prima persoană care va pleca la La Romana avea să le ia şi să le pună la poştă.

Şi acum ce am să mă fac? se întrebă Hatty. Maria era ocupată la bucătărie, iar fata care-i dădea o mână de ajutor făcea curat. Casa era tăcută ca un mormânt.

Putea oare găsi în biblioteca lui Daniel vreo carte care să o intereseze?

Când deschise uşa care dădea spre camera de lucru a lui Daniel avu senzaţia că face un lucru interzis. Aşadar aici scria el. Chiar şi Mariei îi interzisese să se atingă de ceva.. Nu avea voie decât să facă curat pe jos. De ştersul prafului şi aranjatul lucrurilor se ocupa Daniel însuşi. În aceiaşi clipă Hatty îşi dădu seama că până acum nu-i vorbise niciodată despre munca sa.

O cameră tipică de bărbat, gândi ea uitându-se împrejur. Doi din pereţi erau lambrisaţi până în tavan şi de ambele părţi ale ferestrelor înalte se găseau rafturi pline cu cărţi care ajungeau din podea până în tavan.

Spaţiul era dominat de un birou imens pe care se aflau

un telefon şi fotografia lui Toby pe când era bebeluş, precum şi o maşină de scris electrică. Alături zăcea o carte, probabil o agendă cu termene. În afară de scaunul confortabil din faţa biroului şi o canapea aşezată în dreptul ferestrei camera nu mai avea practic alte mobile.

Hatty se apropie de rafturi şi cercetă cărţile înşiruite pe acestea. Descoperi multe titluri cunoscute. O mare parte dintre ele erau romane ale autorului ei preferat. Arnold Vickers. Doar una singură dintre cărţile sale îi era necunoscută, O trase din raft, se aşează pe canapea şi începu să o răsfoiască.

Citi întâi cuprinsul şi apoi coperta interioară, apoi o întoarse şi scoase un strigăt de uimire. Pe coperta din spate era reprezentată fotografia lui Daniel din anii de tinereţe, dar nu era nicio îndoială că el era.

Hatty se ridică şi cercetă în mod sistematic rafturile pentru a doua oară până găsi romanul pe care îl cumpărase atunci la Londra. Îl deschise şi compară cele două fotografii ale autorului. Cu toate că acum purta barbă, ochii aceia irezistibili care în ultima fotografie aveau o expresie mai înţeleaptă şi totodată mai senină erau inconfundabili!

Nici nu era de mirare că se simţise atrasă imediat de Daniel! Hatty rămase cu privirea aţintită asupra fotografiei din carte. Nu-l recunoscuse pentru că între timp îşi răsese barba şi la acest lucru se mai adăuga şi schimbarea numelui.

Atunci, la Londra, când se aşezase la rând pentru a-i prezenta cartea la semnat nu văzuse întâi decât ceafa lui Daniel. Şi apoi, când îi venise rândul o întrebase cum se numeşte fără să ridice privirea după care îi scrisese dedicaţia: Ea îi mulţumise şi abia atunci el ridicase capul pentru câteva secunde şi o privise în faţă.

Hatty îşi mai amintea încă foarte bine ce sentimente o încercaseră şi cum simţise că este străpunsă de acea privire iscoditoare. De tulburată ce era părăsise librăria aproape în fugă.

Privirea acelor ochi cenuşii fusese atât de copleşitoare

încât nu reţinuse decât vag restul trăsăturilor.

Oare Daniel o recunoscuse şi el? Să-şi fi reamintit de acea clipă fugară? se întrebă ea.

Hatty auzi închizându-se o portieră de maşină, apoi o a doua. Aşează cărţile la loc în mare grabă.

Probabil că Daniel se întorcea cu Marion de la golf. Cum să mai iasă acum din cameră fără să fie surprinsă de Daniel? Dacă avea noroc, cei doi aveau să ia loc în curtea interioară pentru a bea ceva.

Acest sentiment de vinovăţie era într-adevăr ridicol dar Hatty nu reuşea să scape de el. Aştepta ţinându-şi răsuflarea să vadă ce se va întâmpla în timp ce-şi muşca buza inferioară cu nervozitate.

Apoi însă auzi paşi care se opriră în faţa camerei de lucru.

— Mă întorc imediat, Marion, îl auzi spunând pe Daniel. Am doar de dat un telefon urgent.

Apoi uşa se deschise. Daniel se opri la jumătatea gestului. Ochii săi cenuşii deveniră reci şi duri când o zări pe Hatty.

— Pot să ştiu ce făceai aici? se interesă el cu o voce neutră. În timp ce vorbea, privirea i se plimba într-un mod aproape jignitor peste corpul ei, făcând-o până la urmă să roşească şi să strângă pumnii.

— Eu... te rog să mă ierţi. Nu ar fi... ştiu că nu am ce căuta aici. Dar voiam să iau ceva de citit, îi explică încurcată Hatty.

Trebuia să lupte din greu pentru a-şi stăpâni lacrimile. Sclipirea umedă conferi ochilor ei o frumuseţe ieşită din comun. Dar ea nu avea de unde să ştie acest lucru.

O umbră trecu peste chipul lui Daniel în timp ce în ochi îi pâlpâia un licăr abia perceptibil. Îi întinse mâna.

— Nu face nimic, Hatty. Iartă-mă! A fost urât din partea mea. Şi ai găsit ceva?

Ea confirmă din cap smiorcăindu-se, disperată de faptul că primele lacrimi începeau să i se rostogolească pe obraji. Daniel îi întinse batista sa.

— Poftim, şterge-ţi nasul, îi spuse aspru cu o nerăbdare abia stăpânită. Nu pot să suport să văd femeile plângând.

Hatty îşi suflă nasul şi-şi şterse lacrimile de pe obraji. Apoi aruncă o privire disperată în jur şi, neştiind ce să facă cu batista, i-o întinse pur şi simplu înapoi lui Daniel. Acesta o băgă în buzunar cu un zâmbet forţat.

— Ce ţi-ai ales? vru el să ştie. Văd că nu ai nicio carte în mână.

— Când... când am auzit maşina am... am pus cărţile la loc. Eu... Hatty se bâlbâia ridicând neputincioasă din umeri.

— Nu trebuie să-ţi faci mustrări de conştiinţă, Hatty, o linişti Daniel Este adevărat că nu îmi place ca alţi oameni să intre aici când vor şi să-mi zăpăcească lucrurile. Dar fireşte că poţi oricând doreşti să-ţi alegi o carte pentru citit.

Îi cercetă chipul cu atenţie, Starea ei de agitaţie avea probabil şi un alt motiv, gândi el.

— Ce altceva mai este, Hatty? Arăţi de parcă ai fi dat cu ochii de o stafie.

Dar Marion intră în încăpere înainte ca ea să apuce să spună un cuvânt.

— Încă tot nu ai terminat de vorbit la telefon, iubitule? se interesă ea bosumflată. Doar era vorba să bem ceva împreună.

Abia acum o descoperi pe Hatty şi simţi pe dată că ceva nu era în ordine.

— O, scuză-mă! Nu ştiam că eşti împreună cu soţia ta. Pronunţase cuvântul „soţie” cu o inflexiune a vocii în acelaşi timp dispreţuitoare şi batjocoritoare. Se retrase, lăsând însă uşa crăpată de o palmă.

Daniel o închise în urma ei.

— Aveai parcă de gând să-mi spui ceva, se adresă el lui Hatty, reluând discuţia de unde fuseseră întrerupţi.

— Da. Tocmai am descoperit cine eşti, mărturisi ea.

— Ce vrea să însemne asta? Doar ştii cine sunt.

— Vreau să spun că acum am aflat că publici sub pseudonimul Arnold Vickers.

Îi povesti cum obţinuse autograful său pe cartea pe care o cumpărase la Londra. După zâmbetul său Hatty îşi dădu seama că îşi amintea, foarte bine acel moment. Până la urmă, Daniel se văzu nevoit să recunoască.

— Te-am recunoscut imediat după ce ţi-ai revenit şi ţi-ai recăpătat înfăţişarea normală, îi spuse el. Ei bine, acum ai aflat. De ce nu iei cu tine cartea pe care încă nu o ştii şi nu te duci să-i ţii de urât lui Marion la un pahar? îi propuse el

— Vin şi eu imediat, îi spuse Hatty recunoscătoare că nu era supărat pe ea şi-i oferise un fel de armistiţiu.

Luă romanul cu pricina din raft şi părăsi încăperea. Daniel ridică receptorul şi începu să formeze un număr. Între timp, Hatty se grăbi spre camera ei pentru a-şi îndepărta urmele de lacrimi de pe obraji. Când se consideră satisfăcută de aspectul ei exterior ieşi pentru a se alătura celorlalţi doi.

Daniel ridică privirea când o auzi venind.

— A, iată-te, iubito! Cu ce să te servesc? Se făcu însă că nu aude rugămintea ei de a bea o limonadă şi îi mixă un pahar destul de mare de gin cu sifon.

— Cred că pentru moment asta o să-ţi prindă mai bine, îşi spuse el părerea întinzându-i paharul.

Hatty nu se opuse

Se aşeză vizavi de Marion care arăta splendid în ţinuta de golf. Rochiţa scurtă îi sublima şi mai mult picioarele prelungi şi perfect bronzate pe care aceasta tocmai şi le admira cu o privire vanitoasă. Apoi aruncă o privire spre paharul lui Hatty.

— Ciudată limonadă, n-am ce zice, remarcă ea cu ostilitate.

Hatty simţi cum i se urcă tot sângele în obraji. Însă Daniel îi sări nesperat în ajutor deviind atenţia de la persoana ei şi propunând să facă după-amiază o vizită la colonia artiştilor din Alto Chevon.

— Pot să vin şi eu? întrebă Toby care se apropiase pe tăcute.

— Zău aşa, Toby! Nu ţi-a spus nimeni până acum că este nepoliticos să te apropii tiptil pentru a trage cu urechea la

ce spun oamenii mari? îl repezi Marion.

Dar în timp ce vorbea o privea semnificativ pe Hatty, dând de înţeles că ea ar fi trebuit să-l înveţe pe copil bunele maniere.

— Nu am vrut decât să vă fac o surpriză, spuse Toby jignit refugiindu-se în braţele lui Hatty. Se sprijini de Hatty şi-şi ridică privirea, spre ea. Nu am vrut să sperii pe nimeni.

— Nu face nimic, dragul meu. Dar data viitoare va fi mai bine să-ţi faci remarcată prezenţa, vrei? Uneori oamenii mari discută despre anumite lucruri care nu sunt făcute pentru urechile copiilor.

— Da, bine, se declară el de acord. Atunci nu o să mai fac nimănui nicio surpriză de acum încolo. Se întoarse spre tatăl său.

— Tati, îmi dai voie să vin şi eu când mergeţi să vizitaţi cono… ăăă… aia a artiştilor?

Daniel râse şi-şi trecu mâna prin părul fiului său într-un gest plin afecţiune.

— Se spune colonie, Toby. Dacă vrei poţi să vii şi tu. Dar nu mi-ai spus cum a fost la pescuit. Ai prins ceva?

— Aproape, îi răspunse necăjii Toby. Dar apoi peştele a scăpat.

— Asta se numeşte ghinion, fiule Se poate întâmpla şi celui mai experimentat pescar. Data viitoare vei avea cu siguranţă mai mult noroc, îl consolă Daniel. Şi acum fugi şi spală-te pe mâini înainte de masă.

Îşi termină paharul dar, auzind sunând telefonul în camera sa de lucru, se ridică şi se duse să răspundă. Când să intre în casă aproape că se ciocni cu Maria care ieşise să le spună că masa era gata. Daniel se scuză şi-i rugă pe ceilalţi să nu-l aştepte

Hatty tocmai îi întindea un platou cu legume lui Marion, aşa că nu văzu privirea rapidă pe care i-o aruncă Daniel în momentul în care se întoarse în sufragerie şi se aşeză la masă. Însă amănuntul nu scăpase atenţiei lui Marion care ar fi dat orice să-i cunoască semnificaţia.

— Trebuie să recunosc că arată foarte apetisant, remarcă

Daniel privind felurile de mâncare de pe masă.

Marion privi posomorâtă la orezul călit în unt cu rotocoale aurii de ceapă prăjită,

— Nu este tocmai ce am nevoie pentru a-mi menţine silueta, se plânse ea,

— Atunci n-ai decât să laşi orezul şi să mănânci numai salata, o sfătui Daniel impasibil înainte de a se întoarce spre Hatty. Ce se întâmplă cu tine? Vrei să te servesc cu orez? Fără să mai aştepte ca ea să-i răspundă se apucă să-i pună în farfurie. Tu nu ai de ce să te îngrijorezi în legătură cu silueta ta. Maria mi-a spus că ai sărit peste micul dejun.

Hatty se mulţumi să zâmbească şi începu să mănânce. În sinea ei era însă supărată pe Maria. Cum îndrăznise să o pârască lui Daniel?

În timpul mesei discuţia dintre Daniel şi Marion se învârti în principal în jurul jocului de golf, analizând greşelile şi loviturile reuşite ale fiecăruia.

După servirea cafelei Marion se ridică.

— Mă duc repede să mă schimb, spuse ea. Într-un sfert de oră sunt înapoi.

Hatty se pregătea să o urmeze pentru a-l îmbrăca pe Toby pentru excursie, însă Daniel o reţinu.

— Aşteaptă o clipă, Hatty. Telefonul pe care tocmai l-am primit era din Santo Domingo.

După modul în care o privea şi tonul vocii sale Hatty înţelese instinctiv că era vorba despre tovarăşii ei de navigaţie. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi abia dacă reuşi să articuleze un cuvânt.

— Da? Simţea cum tremură toată de frică în aşteptarea răspunsului.

— S-ar părea că în afară de tine mai există încă un supravieţuitor al naufragiului, îi răspunse Daniel la întrebarea nerostită. Încă nu-i cunosc numele pentru că nu avea asupra sa niciun fel de acte. Se pare că a fost puternic lovit la cap şi era inconştient în momentul când a fost descoperit de o ambarcaţiune pescărească.

După aceea, când şi-a revenit în simţiri, nu şi-a mai

amintit nimic.

— Ar putea să fie vorba de Barry. El a fost cel lovit de catarg, chiar înainte de naufragiu când unicul lucru la care am mai reuşit să ne gândim a fost cum să ajungem mai repede în bărcile de salvare.

— Da. Ştiu.

Daniel o cerceta pe Hatty cu o privire îngrijorată. Se temea ca subiectul discuţiei să nu reînvie în mintea ei acele imagini de coşmar.

— Ţi l-au descris cumva? Vreau să spun cum este, blond sau brunet? se interesă ea.

— Este brunet şi înalt. Se pare că a pierdut mult din greutate dar s-ar părea că începe să-şi revină încet încet. Cel puţin aşa mi s-a transmis.

— Ar fi mai bine ca Barry să fie supravieţuitorul şi nu Sean. Sean o iubea atât de mult pe Glenda, şopti Hatty.

Un fior îi străbătu întregul trup. Ce norocoasă a fost că fusese salvată.

— Îmi pare rău, Hatty. Dar trebuia să-ţi spun. Voi telefona mâine la Santo Domingo şi le voi transmite ceea ce mi-ai spus acum. Poate că le este de folos celor de acolo.

S-a dovedit că, într-adevăr, cel care supravieţuise era Barry. Daniel află acest lucru când a telefonat din nou.

Între timp lui Barry îi revenise memoria.

7

MARION AVU NEVOIE de o jumătate de oră pentru a se schimba, dar Daniel nici nu se aşteptase la altceva.

— Ce mult îi trebuie mătuşii Marion, se plânse Toby ţopăind din cauza nerăbdării pe care nu reuşea să şi-o ascundă. Mămicuţei mele nu-i trebuie atâta timp pentru a se face frumoasă.

Hatty se roşi toată de plăcere. Era prima oară că Toby îi spunea aşa. Şi Daniel ridică capul uimit.

Toby alergă la Hatty şi se lipi strâns de ea.

— Ce mult mă bucur că te-ai măritat cu tati! îi mărturisi el. Pe tine te iubesc cel mai mult din întreaga lume.

— O iubeşti chiar mai mult decât pe mine? întrebă tatăl său observând-o şi pe Hatty cu colţul ochiului.

Hatty era atât de înduioşată încât ochii i se umplură de lacrimi. Toby alergă spre tatăl său.

— Şi pe tine te iubesc tot atât de mult, tati! îl asigură el sărutându-l cu o mină serioasă.

— Mă bucur mult să aud acest lucru, fiule. Pentru o clipă începusem să mă îngrijorez. Daniel râse şi mângâie buclele băiatului. Ştii ceva? Ce-aţi zice dacă v-aş invita diseară să cinăm la club? Am putea să-i dăm şi Mariei o seară liberă.

— Crezi că aş putea merge şi eu? întrebă Toby făcând ochii mari.

Daniel privi spre Hatty.

— Vom cina mai devreme, pentru ca să nu fie prea târziu pentru Toby. Tu ce zici?

Ca şi cum aş fi mama adevărată a lui Toby, gândi Hatty fericită că este întrebată.

— Cred că este o idee foarte bună, răspunse ea. Iar Toby al nostru o să se poarte manierat şi ascultător.

— Cine? vru să ştie Marion care îşi făcu apariţia tocmai în

momentul acela. Şi de ce?

— O să ieşim diseară să cinăm la club, îi explică Daniel. Îl vom lua şi pe Toby cu noi. Hatty îi explica tocmai cum trebuie să se comporte cu acest prilej.

— După părerea mea este o nebunie să duci un copil de vârsta lui să ia masa la restaurant, replică iritată Marion

— Ei, o singură dată nu are ce să-i strice, i-o întoarse Hatty.

— Vom mânca mai devreme decât de obicei aşa că nu se va face prea târziu, îi ţinu partea şi Daniel.

— Ce vrea să însemne acest „mai devreme”? vru să ştie Marion.

— Mă gândeam să plecăm pe la şapte şi jumătate. Ne va mai rămâne timp şi pentru un pahar înainte de cină, îi răspunse Daniel.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu am mai mâncat la o oră atât de nepotrivită de când eram la grădiniţă, se plânse Marion.

— Nu o să murim din atâta lucru, îi spuse Daniel cu un aer impasibil în timp ce deschidea portiera maşinii. Hai, sus cu voi, dacă mai aveţi de gând să vizitaţi astăzi colonia artiştilor.

Marion reuşi să cucerească scaunul de lângă şofer aşa că Hatty nu avu altă alternativă decât să se aşeze în spate împreună cu Toby. Însă acest lucru nu o deranja câtuşi de puţin.

Drumul pe care-l aveau de făcut străbătea o şosea nou construită. Înainte nu existase decât un drum pietruit, desfundat şi colbuit.

Daniel refuzase să le destăinuie celorlalţi la ce trebuiau să se aştepte. Dorea să afle părerea lor imparţială, aşa le spusese. Peisajul pe care îl străbăteau era mai degrabă sărăcăcios dar Hatty admiră încântată cactuşii uriaşi.

La intrarea în colonia artistică au fost nevoiţi să treacă o barieră cu cumpănă pe care un paznic o ridica la sosirea musafirilor.

Daniel parcă maşina la umbra unui copac înalt, apoi îl luă

de mână pe Toby.

— Să rămâi în apropierea noastră, ai înţeles? În niciun caz nu ai voie să hoinăreşti de unul singur. În anumite zone colonia este în construcţie iar spre râu coboară abrupt, îşi preveni el fiul în timp ce porneau la drum.

Surpriza a fost atât de mare când dădură de primele case încât Hatty rămase fără grai.

— Cum de-a fost posibil ca cineva să construiască o casă la asemenea depărtare de şosea. Daniel? vru să ştie Marion.

Daniel râse şi se pregătea să-i răspundă când Hatty îl întrerupse cu un strigăt de uimire, arătând spre câteva construcţii moderne care se înălţau printre încântătoarele căsuţe vechi ale coloniei.

— Sper că nu au de gând să distrugă aşezarea construind aşa ceva, îi spuse ea lui Daniel care, spre surprinderea ei, începu să râdă în hohote.

Marion şi Hatty se priviră uimite neputându-şi explica reacţia lui Daniel

— Aş putea să ştiu ce găseşti de râs. Mă rog? întrebă Marion iritată.

— Întreaga localitate a fost ridicată abia în ultima jumătate de an, iar aspectul de vechi este voit. Au făcut treabă bună, nu-i aşa?

Le explică faptul că printre altele aici urmau să fie ridicate o serie de hoteluri dotate cu tot confortul modern însă fără „a rupe” cu farmecul vechiului.

Hatty le arătă o construcţie pe jumătate terminată. Tot nu-i venea să creadă, ce îi spusese Daniel.

— Asta să însemne că şi casa de colo va arăta până la urmă la fel cu celelalte?

Era dificil de crezut că zugrăveala jupuită şi crăpăturile din pereţii acestei vechi construcţii în stil spaniol erau realizate artificial şi nu apăruseră ca urmare a eroziunii timpului. Exista până şi un copăcel strâmb şi pipernicit sprijinit de bolta porţii prin care se pătrundea într-o curte interioară pavată cu pietre cioplite rudimentar.

Petrecură mai mult timp admirând casele, după care un supraveghetor amabil le descuie uşa micii biserici, pentru a le permite să viziteze interiorul acesteia.

Pereţii erau foarte groşi şi la distanţe regulate erau înfipte sfeşnice din fier forjat. Acoperişul era înalt şi boltit iar altarul se găsea în spatele unui grilaj rezistent, încuiat cu lanţ şi lacăt.

— Ce frig este aici, tati. Vreau afară, se smiorcăi Toby trăgându-l pe Daniel de mână.

Ieşiră în bătaia razelor calde ale soarelui şi se plimbară până la marginea stâncii pe care era construită aşezarea. Toby se smucea în mâna lui Daniel, dorind cu tot dinadinsul să privească în jos peste parapet, dar Daniel nu-i dădu drumul.

— Ce privelişte minunată, spuse copleşită Hatty.

La picioarele lor şerpuia albia râului Chevon care cobora dinspre munţii abia ghiciţi în zare din cauza pâclei caniculare. Pe malurile lui creşteau palmieri iar desişul cu aspect de junglă se ridica până în apropierea coloniei.

— Ce decor fantastic pentru a turna un film. Constată Marion.

— Cu siguranţă că se va filma până la urmă aici, îşi dădu şi Daniel cu părerea. Sunt ferm convins de acest lucru. Bun, acum aţi văzut destul? Ei, atunci ar cam fi timpul să pornim spre casă. Vino, Toby! Toby? Unde este Toby? Privi neliniştit în jur. Doar adineauri era aici!

— Probabil că a fugit de lângă noi în timp ce admiram priveliştea, spuse Marion.

Hatty îşi făcea reproşuri că nu fusese mai atentă la copil. Îl strigă pe Toby şi privi speriată şi plină de presimţiri sumbre la râpa care se deschidea la picioare.

— Nu putea să cadă. O linişti Daniel. Cu siguranţă că atunci am fi auzit ceva. Cine ştie pe unde s-a vârât drăcuşorul ăla mic.

Schimbarea din tonul cu care vorbea nu putea trece neobservată, chiar dacă se simţea, şi îngrijorarea sa. O urmă pe Hatty în timp ce Marion venea încet după ei.

Dintr-o dată Hatty apăru de mână cu un Toby înlăcrimat.

— De ce fugi de lângă noi fără să ne spui? Ne-ai speriat îngrozitor, ţipă enervat Daniel la fiul său.

— A avut şi el o nevoie, răspunse Hatty în locul copilului care se smiorcăia.

— Şi de ce nu ai spus nimic? insistă tatăl său tot cu nervozitate.

— Păi stăteaţi de vorbă şi mi-ai spus că nu este voie să-i întrerupi pe oamenii mari când vorbesc, izbucni Toby suspinând violent.

— Ca să vezi ce moment potrivit ţi-a găsit să-ţi aminteşti de bunele maniere, şuieră Marion cu ciudă.

— Ei, noroc că nu s-a întâmplat nimic până la urmă, spuse Daniel luându-şi fiul în braţe. Acum putem să mergem.

Îi şterse lui Toby lacrimile şi-l purtă pe braţe până la maşină. Ajuns acolo, deschise întâi uşa de lângă şofer şi se întoarse spre Hatty.

— Urcă, iubito!

Abia după aceea deschise portiera din spate şi aşteptă până când se urcă şi Marion. Daniel îl aşeză pe Toby în braţele lui Hatty şi apoi urcă şi el în maşină. Toby îşi reveni repede şi nu după mult timp era la fel de vesel ca întotdeauna. Făcu semn cu mâna paznicilor de la barieră şi-i distră pe adulţi cu vorbăria sa tot drumul de întoarcere. Însă cu cât părea Daniel să se amuze mai bine cu atât Marion devenea mai încruntată.

Hatty se simţea foarte bine şi şedea mulţumită alături de soţul ei. La un moment dat începu să mediteze la comportarea schimbată a lui Daniel de când o informase despre salvarea tovarăşului ei de navigaţie. Dar apoi se grăbi să se gândească la altceva, de teamă să nu ajungă să revadă imaginile terifiante ale naufragiului şi nenorocirilor care i-au urmat. Nimic nu trebuia să umbrească acea zi începută sub auspicii neprielnice pentru ca apoi să cunoască o schimbare atât de fericită.

Şi celelalte zile s-au scurs în aceeaşi atmosferă de deplină armonie. Marion juca deseori golf împreună cu Daniel şi îl avea astfel numai pentru ea pentru perioade mai îndelungate. Hatty începuse să se întrebe cât avea de gând să mai rămână.

Tocmai îşi spălase părul şi stătea culcată la soare, retrăind în minte întâmplările din seara care urmase vizitei la colonia artiştilor.

După cină, când Toby se dusese deja la culcare, Daniel mai făcuse un drum la Santo Domingo pentru a-şi procura anumite documente care îi erau necesare pentru noua sa carte. Cele două femei rămăseseră singure în curtea interioară.

— Sunt de părere că Daniel este un tată minunat, spusese Hatty.

Marion îi aruncase o privire ciudată.

— Dar nici nu este tatăl lui adevărat. Nu v-a spus acest lucru?

Hatty rămăsese înlemnită aţintindu-şi neîncrezătoare privirea asupra ei.

— Nu. N-am ştiut. Cine sunt atunci părinţii lui Toby?

Marion îi povestise că Toby era de fapt fiul fratelui geamăn al lui Daniel, care pierise în timpul unei expediţii în regiunea Amazonului. Soţia acestuia, deosebit de frumoasă dar tot pe atât de uşuratică, i-l pusese pur şi simplu în braţe lui Daniel pe fiul ei, care nu împlinise nici trei luni, şi se măritase cu un bărbat bogat.

— Dar atunci, înseamnă că Daniel nu a fost căsătorit niciodată...? Hatty era total buimăcită de vestea neaşteptată.

— O, Doamne, nu, îi replicase Marion cu o privire dispreţuitoare. Întotdeauna a declarat că nu se va lega niciodată de vreo femeie. Tocmai de aceea am şi fost atât de surprinsă de faptul că v-a ales tocmai pe dumneavoastră. După felul în care le spusese cuvintele îi sunau ca o jignire. Mă surprinde tare mult că nu v-a povestit încă despre treaba cu Toby.

— Cu siguranţă că o va face, îi replicase Hatty cu calm. Dacă este de părere că-i necesar, mai adăugase ea. Cu tot calmul şi impasibilitatea pe care le afişase, în sinea ei se simţise dezamăgită. Încercase să se convingă de faptul că nu avuseseră decât rareori ocazia unor discuţii clarificatoare cu Daniel. Căsătoria lor avusese loc atât de precipitat iar apoi se treziseră cu Marion la scurt timp după aceea. Şi apoi, putea fi apreciată ca normală o căsnicie ca a ei?

Într-una din după-amieze, pe când Hatty citea la umbra unui palmier, o auzi pe Maria chemând-o la telefon.

Ciudat, gândi intrigată Hatty, Cine să mă sune aici? Doar nu cunosc pe nimeni.

Alergă curioasă în casă.

— Vă rog să faceţi legătura în camera mea, îi ceru ea Mariei.

În drum spre cameră Hatty îşi scoase unul din cercei care o deranja întotdeauna când vorbea la telefon.

— Alo! Aici Harriet Tate, vorbi ea în receptor cu răsuflarea uşor îngreunată din cauza grabei.

— Hatty? Tu eşti? auzi ea vocea lui Barry. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Barry! strigă ea fericită. De unde vorbeşti? Şi cum îţi merge? O, Doamne, chiar tu eşti?

— Da, chiar eu sunt. Râse el. Te sun din Santa Domingo. Am fost audiat de autorităţi. Am rămas uimit când am aflat că te-ai măritat cu salvatorul tău. A fost o treabă făcută repede şi bine

— Nu trage concluzii greşite, Barry. Nu este ceea ce pare. Dar e o poveste mai lungă. Cât timp mai rămâi în Santo Domingo? îl întrebă ea gândindu-se cât de mult s-ar bucura să-l revadă.

— Acum am rezolvat de fapt toate problemele de aici. Voiam să te întreb doar dacă există vreo şansă să te revăd înainte să plec acasă.

Hatty rămase pe gânduri. Daniel nu avea să se întoarcă înainte de o oră.

— Unde stai, Barry?

— La *Hotel Europa.* Îl ştii?

— Da, bineînţeles. Pot să te sun peste o oră? Acum Daniel nu este acasă dar voi încerca să aranjez ceva de îndată ce se întoarce. De acord?

— Perfect. Dacă se va întâmpla să nu fiu în cameră cu siguranţă că îmi omor timpul la bar, râse Barry şi îi comunică numărul de la cameră. Hatty se bucura să-l revadă, chiar dacă împrejurările nu erau dintre cele mai fericite. Cine ştie ce i-ar fi rezervat viitorul dacă nu era furtuna aceea.

Ciudate renghiuri ne mai joacă soarta câteodată, medită ea. Dintr-o dată totul se poate schimba cum nici în cele mai îndrăzneţe vise nu puteai să-ţi imaginezi. Fără furtuna aceea nu l-ar fi revăzut poate niciodată pe Daniel. Şi acum era căsătorită cu el.

O ciudată stare de nervozitate o cuprinse pe Hatty după convorbirea telefonică cu Barry. Nu ştia cum să-şi omoare timpul până la întoarcerea lui Daniel. Toby era în grădină şi încerca să prindă vreun cameleon. Era ocupaţia sa favorită chiar dacă nu se putea lăuda cu cine ştie ce experienţă bogată în materie.

Hatty porni în căutarea lui şi îl găsi stând la pândă, gata să prindă o şopârlă de mici dimensiuni. Toby scosese limba printre dinţi de emoţie. Întinse mâna fulgerător dar greşi ţinta.

— Fir-ar să fie! scrâşni el din dinţi. Afurisitele astea!

— Toby! exclamă îngrozită Hatty. Nu este voie să înjuri astfel.

— Dar şi tati înjură la fel. Îi explică el încercând să se justifice astfel.

— Asta nu înseamnă nicidecum că şi tu ai voie să faci la fel, îi spuse ea cu severitate.

— Da’ de ce, mămicuţo? Ochii lui îi aminteau atât de mult de Daniel încât simţi cum i se strânge inima. Mda, cumpăni ea, şi acum ce să-i mai spun?

— Tati cel puţin nu înjură în prezenţa doamnelor. Este un

lucru nepoliticos, încercă ea cu jumătate de gură

— Dar nu aveam de unde să ştiu că erai de faţă, se apără Toby.

Logica lui infailibilă o făcu pe Hatty să ofteze în sinea ei şi se hotărî să o lase moartă. Îl întrebă pe Toby dacă nu avea chef să înoate cu ea. Entuziasmul cu care îi primi propunerea o făcu să răsufle uşurată. Alergă în casă să-şi ia lucrurile de plajă explicându-i Mariei unde se duceau şi că aveau să se întoarcă cam peste o oră.

Toby şi Hatty abia apucaseră să se întoarcă de la plajă şi beau tocmai câte un pahar de suc când auziră zgomotul unei maşini. Puţin după aceea intrară în curte Daniel şi Marion. El se plecă asupra lui Hatty, sărutând-o, şi apoi îşi trecu degetele prin buclele lui Toby.

— Ce… şi nu primesc de la tine nici măcar un pupic? îşi întrebă el fiul.

— Întâi să termin de băut, îi explică Toby care se grăbi apoi să se caţere pe genunchii lui Daniel şi să-i dea un sărut lipicios pe buze.

— Mm, foarte gustos, declară Daniel trecându-şi limba peste buze.

— E suc de căpşuni, tati, aşa, să ştii.

— Ştiu. L-ai dat şi mămicuţei să bea din el? îşi iscodi el fiul. Spunând aceasta o privi pe furiş pe Hatty. Ştia de când o sărutase că şi pe buzele ei se simţea acelaşi gust de suc.

Ea îi scoase limba. Din fericire Toby tocmai privea în altă direcţie sprijinit de pieptul lui Daniel şi făcea eforturi să-şi ţină ochii deschişi.

— Asta nu-i un mod de comportare, o ameninţă Daniel pe Hatty. Dacă nu vrei să primeşti pedeapsa pe care o meriţi să fii mai puţin obraznică pe viitor.

Pentru câteva momente, între ei se înfiripă o stare de spirit electrizantă, aproape erotică dar care se destrămă de îndată ce Marion îi ceru lui Daniel, în felul ei bosumflat, ceva de băut. Părea să nici nu-i pese că între timp Toby aproape că adormise în braţele lui Daniel.

— Am să vă aduc eu ceva de băut, Marion, se oferi Hatty

ridicându-se. Ca şi cum nu s-ar putea servi şi singură, îşi spuse ea însă în gând. Altă dată cum ştia să se descurce?

Hatty nu se gândi însă nicio clipă la eventualitatea că Marion putea fi geloasă pe atmosfera de idilă domestică pe care o surprinsese.

Daniel se ridică cu Toby în braţe.

— Pentru început am să-l duc Mariei pe acest tânăr domn. Ar fi mai bine să-l culce în pătuţ. La întoarcere am să aduc pentru fiecare ceva de băut.

— Vin şi eu. Aş vrea să te întreb ceva, spuse Hatty urmându-l în casă, după ce se scuză faţă de Marion.

După ce îl lăsă pe Toby în grija Mariei, Daniel se întoarse spre Hatty.

— Despre ce este vorba? O problemă personală… ceva despre care nu vrei să vorbeşti de faţă cu Marion? O luă de braţ şi o conduse spre camera sa de lucru. Hai, dă-i drumul!

— În timp ce erai plecat a sunat Barry. Este la Santo Domingo şi ar vrea să ne vadă. Instinctiv îl inclusese şi pe Daniel, deşi nu prea ar fi putut spune de ce o făcuse. În curând o să se înapoieze în State.

Daniel rămase câtva timp pe gânduri.

— Unde stă? La *Hotel Europa*?

— Da. I-am spus că am să-l sun de îndată ce voi sta de vorbă cu tine.

Daniel îi zâmbi.

— Dacă vrei, poţi să-l inviţi la noi pentru câteva zile. Am putea să-l cazăm în casa de oaspeţi. Ce număr are camera unde locuieşte?

Hatty îi spuse numărul dar nu era prea sigură dacă voia să-l aibă pe Barry alături de ea pentru o perioadă mai lungă. După lunile petrecute împreună pe iaht o cunoştea destul de bine şi probabil că nu avea să dureze prea mult până să bage de seamă că ceva nu era în ordine în căsnicia ei cu Daniel. Dar nu mai avu prilejul să spună ceva pentru că Daniel vorbea deja la telefon.

— O clipă, vă rog. Îi întinse receptorul lui Hatty. Până

vorbeşti eu mă ocup de băuturi, îi şopti el la ureche după care ieşi.

— Alo, Barry? Da, adineauri era Daniel. Dacă vrei eşti binevenit din toată inima la noi... Cum ajungi aici?... A, înţeleg, intenţionezi să închiriezi o maşină. Dacă ai o hartă nu suntem greu de găsit. Ai de făcut un drum de o aproximativ o oră... Da, bine. Te aşteptăm deci mâine, după prânz. Pe curând!

Puse receptorul jos şi trase adânc aer în piept, Apoi ieşi şi se alătură celorlalţi. Avea un sentiment neplăcut pe care însă nu şi-l prea putea explica.

— S-a rezolvat, iubito? o întrebă Daniei când intră în camera de zi.

— Da. Barry va închiria o maşină şi va sosi mâine, în primele ore ale după-amiezii.

Daniel îi explică lui Marion cine era Barry şi în ce împrejurări o cunoscuse pe Hatty. Marion o taxă din priviri.

— Şi arată bine? vru ea să afle.

— Da. Dar nu se poate compara nici pe departe cu Daniel, îi spuse calmă Hatty.

— Drăguţ din partea ta. Mulţumesc, spuse Daniel făcându-i cu ochiul şi înclinându-se uşor.

— Va trebui să stai în gardă, dragul meu, îl avertiză Marion cu voce tărăgănată. Cine ştie. Poate este vorba de vreun amorez mai vechi de-al lui Hatty. Adică o concurenţă care trebuie luată foarte în serios.

Hatty înghiţi momeala.

— Nici vorbă de aşa ceva! se revoltă ea. Am fost doar buni amici şi nimic altceva. Şi asta este valabil pentru toţi cei cu care am fost pe iaht.

Marion se mulţumi să zâmbească. Părea să fi obţinut o informaţie folositoare

Câteva minute păstrară cu toţii tăcerea, apoi Hatty se ridică.

— Mă duc să mă schimb pentru masă. Sunt încă plină de

sare de la înot. Îmi iau paharul cu mine, dacă nu vă deranjează.

Marion se ridică şi ea.

— Şi eu mă simt lipicioasă după golf. Ce zăpuşeală a fost astăzi.

8

HATTY STĂTEA CULCATĂ în cadă în mijlocul unor munţi de spumă, relaxându-se. Multe gânduri îi treceau prin cap. Se bucura să-l revadă pe Barry. Dar se temea că va fi nevoită să-i povestească despre Glenda.

Gândurile îi zburară la acea stranie clipă de tensiune electrizantă dintre ea şi Daniel, cu puţin înainte de a fi fost deranjaţi de Marion. De-a lungul câtorva preţioase secunde fuseseră mai apropiaţi ca niciodată..

De s-ar îndrăgosti şi Daniel de ea cum se îndrăgostise ea de el!

Hatty se ridică în şezut cu un oftat, dând munţii de spumă la o parte.

— Te distrezi, micuţa mea? răsună dintr-odată o voce joasă în spatele ei. Hatty tresări speriată din visare şi-l descoperi pe Daniel în uşa de la baie. Îşi înfăşurase un prosop în jurul taliei şi o privea zâmbind.

O roşeaţă întunecată învăpăie obrajii lui Hatty. Uitase complet că Daniel putea intra în baie în orice clipă, venind din camera sa. Ridică încurcată privirea spre el.

— Nu ştiai că fac baie?

El dădu din cap cu un zâmbet şmecheresc.

— Ba bine că nu.

— Ce tupeu. Nu este tocmai politicos să dai buzna în felul acesta, îi spuse ea cu reproş.

— Mă gândeam că ai vrea, poate, să te spele cineva pe spate. Şi cine ar fi mai indicat să o facă decât soţul tău? Şi nu ai de ce să fii ruşinoasă. Cine crezi că te lua în braţe, scumpa mea, când ţi se schimba lenjeria de pat pe când erai inconştientă? Aveai arsuri atât de puternice încât nu suportai pe tine nimic în afară de un cearşaf subţire. Nu există niciun colţişor ai trupului tău pe care să nu-l fi văzut deja... inclusiv acea aluniţă în formă de inimioară de pe şezutul tău drăgălaş,

— O! reuşi Hatty doar să exclame.

— O! o îngână Daniel batjocoritor iar în clipa următoare se şi afla lângă ea. Luă buretele şi începu să o frece pe spate. Apoi clăti spuma şi se ridică în picioare.

— Tare aş mai avea chef să intru lângă tine în cadă, inimioara mea, îi şopti ei încetişor cu vocea încărcată de dorinţă. Hatty era cât pe-aci să se înece.

— Nu. Te rog! strigă ea aproape intrată în panică. Şi în afară de asta şi-aşa am terminat. Te rog, Daniel, pleacă acum!

Ochii ei verzi erau dilataţi de frică. Îl credea fără doar şi poate capabil pe Daniel să-şi pună ameninţarea în practică. Dar el se mulţumi să ia prosopul, să o ridice din cadă şi să o ajute să se înfăşoare în el. Pielea o ardea ca focul în locurile pe care le atingea. Întregul trup îi era cuprins de o înfiorare nestăvilită şi inima îi bătea sălbatic.

Daniel înclină capul într-o parte şi o privi lung.

— Imposibil să-ţi fie frig, Hatty. Probabil că este vorba de altceva.

Bineînţeles că nu-i scăpase reacţia ce i-o provocase prin atingerile sale, dar o înţelegea greşit. Buzele i se strânseră până când gura nu-i mai era decât o linie subţire în timp ce prinse umerii lui Hatty într-o strânsoare de fier. Când i se adresă, vocea îi avea un timbru rece.

— Înseamnă că din cauza mea tremuri.

Apoi o sărută brutal, fără menajamente. În secunda imediat următoare însă o respinse şi părăsi încăperea fără niciun cuvânt. Hatty rămase abătută în urmă...

Cina a decurs tăcută, fiind marcată de o atmosferă tensionată.

Hatty nu mai avea mult până să izbucnească în lacrimi şi făcea eforturi pentru a înghiţi măcar o singură îmbucătură. Daniel era prost dispus şi nu reacţionă în niciun fel la tentativele lui Marion de a înjgheba o conversaţie.

Marion îşi plimba privirile de la el la Hatty, cu o expresie de profund dispreţ. Imediat după ce Daniel se retrase cu cafeaua în camera sa de lucru se sculă şi Hatty.

— Vă rog să mă scuzaţi. Sunt obosită şi aş vrea să mă duc la culcare.

Marion zâmbi răutăcioasă,

— Problema dumneavoastră, Hatty, este că nu ştiţi cum să vă purtaţi cu bărbaţii, remarcă ea cu ironie. Nu cu un bărbat ca Daniel, în orice caz. De ce nu renunţaţi şi nu vă întoarceţi acolo de unde aţi venit?

Ţi-ar conveni, gândi Hatty furioasă.

— Ceea ce presupun că vrea să însemne că aţi şti mai bine ce trebuie făcut, îi răspunse ea cu răceală. Dar Daniel nu s-a căsătorit cu dumneavoastră, ci cu mine. Şi ceea ce se petrece între noi doi nu vă priveşte absolut de loc pe dumneavoastră, Marion!

În timp ce se dezbrăca şi făcea un duş la puţin timp după acest schimb de cuvinte, Hatty încerca să descifreze semnificaţia comportării contradictorii a lui Daniel. De ce oare se purta câteodată atât de prietenos, aproape gingaş, pentru ca imediat după aceea să o trateze cu răceală, aproape cu duşmănie, ca şi cum ar urî-o?

Poate că Marion avea până la urmă dreptate şi era mai bine dacă se întorcea în Anglia.

Simţea un junghi în inimă gândindu-se ca în acest caz ar fi nevoită să-l părăsească pe Toby pe care-l îndrăgise atât de mult. Şi pe Daniel, pe care îi iubea în pofida relaţiei atât de ciudate dintre ei.

— Cu timpul Hatty se simţi copleşită de oboseală şi adormi pentru a se trezi câteva ore mai târziu ţipând, în urma unui coşmar oribil.

Daniel se afla la căpătâiul ei,

— Este totul în ordine? o întrebă el cu o voce aspră. Ai nevoie de ceva?

Ea clătină din cap şi el ieşi fără alt cuvânt.

Hatty privi în urma lui şi simţi nevoia să-l recheme, să-l păstreze alături de ea. Am nevoie de tine! voia ea să-i strige. Vreau să mă strângi în braţe şi să mă mângâi, vreau să mă iubeşti cum te iubesc şi eu!

În dimineaţa următoare se trezi abătută. Dar Barry nu

trebuia să o vadă aşa. Pentru a scăpa de gândurile triste care o copleşeau Hatty se duse să-i dea Mariei o mână de ajutor la pregătirea casei de oaspeţi.

Au tăiat flori din grădină şi le-au aranjat pe masă. Au umplut micul frigider cu o provizie de băuturi. După ce terminară şi Hatty reuşi să mănânce totuşi ceva, aproape că se făcuse ora la care trebuia să sosească Barry.

Hatty se grăbi să facă un duş, apoi îmbrăcă o rochiţă din bumbac care îi venea deosebit de bine şi pe care i-o alesese Daniel, încălţă o pereche de pantofi uşori din pânză. Se simţea mai sigură pe ea şi mai capabilă să-i facă faţă lui Marion când purta tocuri înalte. Afară era zăpuşeală. Hatty îşi legă părul la spate şi-şi lăsă doar câteva cosiţe să-i atârne în faţă. În fina! îşi puse cerceii de aur şi-şi aranjă machiajul.

Mulţumită de ea însăşi, Hatty întrebuinţă puţin parfum. Privi ceasul şi constată că Barry trebuia să sosească dintr-un minut într-altul. Deşi nu avea niciun chef să se alăture celorlalţi în curtea interioară nu avu încotro şi coborî. Doar gândul de a fi obligată să fie alături de Daniel aproape că o copleşea, cu atât mai mult cu cât ştia că Marion era de faţă şi se-purta ca şi cum Daniel i-ar aparţine de drept.

Marion se întinsese pe canapea şi era deosebit de atrăgătoare. Într-o mână ţinea paharul iar în cealaltă o ţigară. Tocmai râdea gâlgâit de ce îi spusese Daniel. Acesta fuma unul din trabucele sale subţiri şi părea cât se poate de relaxat în pantalonii scurţi de culoare galbenă şi cămaşa asortată descheiată până aproape de talie afişa o eleganţă neglijentă. Îşi ţinea picioarele sprijinite pe marginea canapelei, aşa cum obişnuia deseori să facă. Hatty se apropie de ei.

— Nu te ridica. Îi spuse Hatty în clipa în care văzu că se pregăteşte să se scoale. El se ridică totuşi.

— Ce ai vrea să bei? o întrebă el. Ca de obicei?

— Nu, o votcă, te rog!

— Ia te uită! Facem pe curajoasa, îi aruncă Marion amuzată.

— Vă înşelaţi, draga mea, îi replică Hatty cu calm. Am avut destul de mult de lucru în cursul dimineţii şi pur şi simplu simt nevoia să beau o votcă.

— Da, am băgat şi eu de seamă. Astăzi v-aţi jucat de-a gospodina cea harnică. Nu putea rezolva Maria şi singură lucrurile acestea? În locul dumneavoastră aş fi lăsat-o să-şi vadă de treabă. Şi, în plus, găsesc că aveţi o mină proastă, draga mea.

Următoarea ei remarcă se adresă lui Daniel.

— Chiar că ar trebui să te ocupi mai mult de soţioara ta, iubitule, îl certă ea zâmbind. Nu este permis să o laşi să se extenueze în asemenea hal pe căldura asta.

— Îmi face plăcere să-mi fac din când în când de lucru. Şi de ce să fi lăsat toată treaba Mariei? întrebă Hatty cu încăpăţânare în glas.

Înainte ca cineva să-i poată răspunde, Hatty auzi cu uşurare o maşină urcând dinspre şosea. Imediat după aceea se trânti o portieră.

— Probabil că este Barry! exclamă Hatty ridicându-se. Daniel o urmă.

— Te însoţesc, spuse el luând-o de după umeri. Hatty se dădu involuntar un pas înapoi, însă degetele sale se îngropară în carnea ei.

— Stai cuminte că doar nu muşc, scumpa mea, îi spuse el cu un zâmbet care nu-i cuprinse şi ochii.

Hatty se strădui să adopte o atitudine cât mai firească, în fond, Daniel nu făcea decât să-şi joace rolul de soţ iubitor şi ea trebuia să intre în joc, cu sau fără voie.

— Hatty, iubito! Ce minunat este să te revăd! o întâmpină Barry. O luă de talie şi o învârti cu îndrăzneală în jurul său. Daniel, care îi privea cu ochii mijiţi, avea întipărită pe chip o expresie impenetrabilă.

Hatty luă braţul oferit de Barry, fericită şi cu răsuflarea tăiată.

— Tot la fel de nebun ai rămas! îi spuse ea clătinând din cap. Barry, acesta este soţul meu, îl prezentă ea pe Daniel, Iubitule, acesta este Barry Sommers despre care ti-am

vorbit.

— Bine aţi venit la noi, Mister Sommers, îi întinse Daniel mâna zâmbind Vizita dumneavoastră ne bucură mult, nu-i aşa iubito? Buzele sale atinseră în treacăt părul lui Hatty. Ea roşi uşor.

— Da, foarte mult

Barry se mulţumi să-i privească iscoditor.

— Veniţi! După ce aţi bătut atâta drum un păhărel o să vă prindă numai bine.

Daniel îşi puse braţul după umărul lui Hatty şi o luă înainte. Trecură prin camera de zi şi ieşiră în curtea unde îi aştepta Marion, care nu pierduse ocazia să adopte o poziţie studiată pe canapeaua pe care era întinsă. Îşi încrucişase picioarele pentru a şi le pune mai bine în valoare.

Hatty urmări amuzată felul în care Barry şi Marion se măsurau din priviri. Se părea că rezultatele inspecţiei reciproce au fost pozitive astfel că în următoarea jumătate de oră se înfierbântară într-o conversaţie animată. Apoi hotărâră să meargă să înoate.

— Preferaţi să faceţi baie în mare sau în piscină? îl întrebă Daniel pe Barry.

În acel moment Toby ieşi în fugă din casă, apropiindu-se de grupul adulţilor. Îşi terminase somnul de după-amiază şi părea că încă nu s-a trezit de-a binelea. Se ghemui în poala lui Hatty şi se lipi strâns de pieptul ei. Ea îşi trecu mâna prin buclele copilului.

— Încă eşti cald de somn, iubitule, şi ai părul umed de transpiraţie. Vino să înotăm, aşa ai să te trezeşti imediat, spuse ea sărutându-l.

— Prea răsfăţaţi copilul acesta. Toby nu o să devină niciodată rezonabil dacă veţi continua să-l trataţi ca pe un bebeluş. Cuvintele lui Marion sunau cât se poate de fals.

Răspunsul lui Hatty a fost mai aspru decât intenţionase de fapt.

— Din păcate nu pot să fiu de acord cu dumneavoastră. Toţi copii au nevoie de dragoste şi de un cuvânt bun.

Privirea pe care i-o aruncă lui Marion era rece şi ostilă.

— Iertare, vă rog! Se pare că reaua mătuşică Marion iar a călcat în strâchioare. Marion clătină din cap cu falsă îngrijorare în timp ce le adresa lui Barry şi lui Daniel un zâmbet strălucitor.

— Cu siguranţă că Marion nu avea intenţia să te critice, iubito, spuse Daniel. Dar sunt de acord cu tine. În nici un caz nu poate să-i strice puţină tandreţe, îşi atenuă el reproşul.

Atmosfera încordată nu scăpă atenţiei lui Barry.

— Ei, cum rămâne? întrebă el pentru a o scoate pe Hatty din centrul atenţiei. S-a trezit micuţul îndeajuns pentru ca să mergem să înotăm?

— Da. Nu-i aşa? îşi ridică Toby privirile spre Hatty încuviinţând din cap. Ea râse şi îl strânse mai tare la piept. Apoi i se adresă lui Barry

— Acesta este Toby, fiul… lui Daniel, spuse ea cu o uşoară ezitare, îşi aminti de cele povestite de Marion. Şi Daniel băgă de seama ezitarea dar nu spuse nimic.

— Toby, spune bună ziua domnului Sommers, îi ceru Hatty copilului. Este un prieten de-al meu venit în vizită.

Toby se dădu jos din braţele ei, se îndreptă spre Barry şi-i întinse mâna. În tot acest timp îl cercetă din priviri cu curiozitate pentru a-şi da seama dacă îi plăcea sau nu.

— Dacă eşti prieten cu mămicuţa sunt şi eu prietenul tău, declară el după aceea.

— Mă bucură să aud acest lucru, Toby, îi răspunse Barry cu seriozitate.

— Ei. Acum că au fost schimbate toate politeţurile necesare, putem să hotărâm în sfârşit unde mergem să înotăm? îşi făcu, iritată, remarcată prezenţa Marion. Încep să mă topesc de căldură.

Hotărârea pentru baia în mare a fost luată în unanimitate. Într-un mod oarecare se ajunse ca Hatty să meargă alături de Barry iar Daniel lângă Marion, în timp ce Toby pendula între cele două perechi.

În acest fel au trecut mai multe zile. Daniel şi Marion îşi

vedeau ca şi până acum de jocul lor de golf lăsându-i pe ceilalţi doi pe plajă în compania lui Toby. Hatty se obişnuise cu această situaţie şi nu mai găsea această împărţire atât de ciudată cum i se părea lui Barry.

Patru zile după sosirea lui erau culcaţi alături în nisipul plajei, privindu-l pe Toby care, imperturbabil îşi construia castelele de nisip. Barry o privi pe Hatty şi după modul cum îşi strângea buzele înţelese cât era de încordată. Nu o văzuse astfel înainte niciodată. În lunile pe care le petrecuseră fusese mereu voioasă şi fără griji. Acum voioşia îi dispăruse.

— Ce se petrece de fapt cu tine, Hatty? o întrebă el cu voce înceată. Nu faci impresia unei soţii fericite. Hai, povesteşte totul bunului tău unchi, Barry.

— Nu înţeleg ce vrei să insinuezi, Barry, se apără ea. Nu mi se întâmplă absolut nimic ieşit din comun.

— Nu te mai osteni atât pentru că te cunosc prea bine. Pe mine nu poţi să mă duci. Nu mai eşti fata pe care am abordat-o pe vremuri, în Barbados.

— Multe s-au întâmplat de atunci, Barry. Furtuna şi... şi oribila moarte a Glendei. Cum aş mai putea rămâne aceeaşi în aceste condiţii? îl întrebă ea.

Barry încuviinţă înţelegător din cap. Daniel îi povestise despre Glenda. Îi mângâie uşor braţul.

— Cunosc toate aceste lucruri. Dar eşti căsătorită cu un bărbat care te iubeşte, iar Toby te adoră. Ar trebui de fapt să radiezi de fericire. Este din cauza lui Marion?

— Nu se poate ignora decât cu dificultate faptul că umblă să pună mâna pe Daniel, îi răspunse Hatty cu amărăciune. Nici măcar nu-şi dă osteneala să ascundă acest lucru.

Hatty începu să plângă şi-şi şterse lacrimile furioasă. Nici ea nu ştia de ce simţea în ultima vreme atât de des nevoia de a plânge.

— Îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa? o întrebă Barry cu compasiune,

— Da. Necazul este doar că el nu mă iubeşte, se smiorcăi ea.

— Prostii, puse Barry diagnosticul. L-am urmărit cu atenţie. Însă Hatty clătină din cap.

— Poate pe Marion s-o iubească…

— Dar cu tine s-a însurat şi nu cu ea. De unde ţi-a venit aşa o idee prostească?

Hatty trase adânc aer în piept şi începu să se mai liniştească. Îi povesti lui Barry tot ce se petrecuse de când Daniel o salvase din apele mării.

— Câteodată aproape că şi eu cred că mă iubeşte. Dar apoi am din nou senzaţia că s-a încurcat cu mine numai de dragul lui Toby. Şi… şi… of, Barry, nu ştiu cât am să mai pot suporta. Nici măcar de dragul lui Toby…

Hatty începu să suspine. Barry o luă în braţe şi o legănă, consolând-o ca pe un copil. O lăsă să plângă în voie, să-şi descarce prin lacrimi suferinţa adunată de atâta vreme.

— Ce faci cu mămicuţa mea? se auzi dintr-o dată strigătul lui Toby, care veni în fugă şi începu să lovească cu pumnişorii în Barry. Plânge din cauza ta!

Barry se apără de furia lui încercând să-i explice că nu făcuse decât să încerce să o consoleze.

— Mi-a povestit o poveste tare tristă şi de aceea îi vine acuma să plângă.

— Ce fel de poveste tristă? Vru să ştie Toby sărutând-o cu tandreţe pe Hatty.

Pe faţa ei înflori un zâmbet timid strângându-l pe băiat cu putere la piept.

— Mai bine nu ţi-o povestesc, altfel, cine ştie, poate începi şi tu să plângi, îi spuse ea cu voce încă nesigură.

— Ce dracu’ se întâmplă aici? întrebă Daniel care se apropiase neobservat de grupul lor.

O, Doamne, gândi Hatty, sper să nu fi văzut că Barry m-a luat în braţe. Se ridică şi îl luă pe Toby de mână.

— Vino, iubitule! Cine ajunge primul în apă, câştigă! strigă ea luând-o la fugă urmată de copil. Hatty ştia că se comporta ca o laşă dar timpul explicaţiilor încă nu sosise.

Apa îi făcu bine. Rămase o perioadă cufundată în ea,

jucându-se cu Toby. Privi în urmă doar o singură dată când constată că cei doi bărbaţi purtau o discuţie animată.

De aceea se şi sperie aşa de rău când se simţi prinsă de două braţe vânjoase şi trasă sub apă. Ieşi la suprafaţă scuipând apa care-i intrase în gură când se pregătea să strige şi se trezi faţă în faţă cu Daniel.

— A, ticălosule! se răsti ea la el stropindu-l.

În secunda următoare acesta o strânse din nou, dar de astă dată în braţe, sărutând-o furtunos. Intensitatea trăirilor pe care i le producea apropierea lui o copleşiră şi Hatty capitulă, răspunzându-i cu patimă la sărut. Îi şoptea ca în transă cuvinte de dragoste fără să-şi dea seama ce face.

Când se desprinse din braţele lui Daniel era atât de stingherită încât se scufundă repede pentru a-şi ascunde roşeaţa ce-i invadase obrajii. Înotă spre plajă şi alergă spre locul unde îşi lăsase lucrurile pentru a se usca cu prosopul.

Daniel o urmă. Îi luă prosopul din mână şi începu să-i usuce părul Apoi se dădu un pas înapoi şi o privi cu ochi critic.

— Cred că ar trebui să mergem acasă ca să-ţi aranjezi coafura ca lumea, iubito. Diseară ieşim. Mergem la Hotelul *Casa de Campo.*

Hatty privi spre el, zâmbind.

Aş vrea să fie mereu aşa, gândi ea fericită strângând hainele ei şi pe cele ale lui Toby.

— Dar Marion unde este? întrebă ea.

— La coafor.

Daniel îşi ridică fiul pe umeri în timp ce Barry se ocupă cu strânsul jucăriilor împrăştiate. Toţi patru porniră apoi spre casă.

Hatty era fericită şi lucrul acesta i se citea cu uşurinţă pe chip. Se strădui să arate cât mai bine şi îmbrăcă rochia pe care Daniel i-o cumpărase în ziua în care o ceruse în căsătorie. Tocmai terminase cu aranjatul coafurii când Daniel se apropie ţinând ceva strălucitor în mână.

— Pentru tine, îi spuse el, înmânându-i o splendidă pereche de cercei cu smaralde în montură de diamante.

Hatty era copleşită.

— Dar sunt un adevărat vis, Daniel, spuse ea aproape cu veneraţie, luând bijuteriile cu degete tremurânde. Şi se potrivesc perfect cu inelul.

— Şi nu întâmplător, îi replică el pe un ton sec. Doar i-am cumpărat împreună cu inelul.

— Zău? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Da. Doar că nu am vrut să-mi răsfăţ prea mult soţia dăruindu-i-le toate deodată, o necăji el. Vino, îi spuse el luând-o de braţ.

Chelnerul tocmai servea vinul când Marion o întrebă pe Hatty dacă cerceii erau noi. Îi privea cu o invidie prost disimulată.

Hatty încuviinţa fericită din cap.

— Da. Nu-i aşa că sunt minunaţi? Daniel mi i-a dăruit adineauri.

— Sunteţi o norocoasă. A existat vreun motiv special?

— Dar trebuie să existe de fiecare dată vreun motiv special când soţul îi dăruieşte ceva soţiei? interveni Daniel. Îi aruncă lui Marion o privire de gheaţă şi luă mâna lui Hatty. Vino, iubita mea! Haide să dansăm.

O conduse pe ring şi o cuprinse în braţe. Întâmplător orchestra intona melodia pe care dansaseră pentru prima oară împreună. Melodia se numea „Acest bărbat mi-a dăruit dragostea sa” şi Hatty îşi dorea din tot sufletul ca acest lucru să se adeverească.

Să fie oare adevărat că Daniel începea să o iubească? După cum se purtase cu ea în acea după-amiază pe plajă şi apoi şi după aceea nu mai părea un lucru chiar atât de improbabil. Dar se mai purtase câteodată şi înainte foarte frumos cu ea pentru ca apoi să devină dintr-o dată rece şi distant.

Mai târziu, în cursul serii, în timp ce Hatty dansa cu Barry şi Daniel cu Marion se întâlniră cu câteva cunoştinţe de-ale lui Daniel.

— Bună, îi salută bărbatul pe Daniel şi Marion. Aţi reuşit până la urmă să vă luaţi?

— Fără panică, îi şopti Barry lui Hatty la ureche când simţi cum aceasta se încordează dintr-o dată. Este evident că aceşti oameni nu au auzit încă de tine.

Nu reuşi să înţeleagă ce-şi mai spuneau, dar Marion izbucni într-o cascadă de râs.

Hatty se scuză şi se duse la toaletă să se aranjeze. Se spăla pe mâini când intră femeia al cărei soţ i se adresase lui Daniel pe ringul de dans. Aruncă o privire scurtă spre Hatty şi observă preţioasele ei bijuterii.

— Nu v-am văzut niciodată aici până acum. V-aţi mutat de curând aici la noi sau vă aflaţi numai în concediu?

Hatty îi zâmbi şi aruncă bomba.

— Sunt Harriet Tate. Şi dumneavoastră?

— Aşadar dumneavoastră sunteţi soţia lui Daniel! Auzisem, ce-i drept, că s-ar fi însurat dar am fost mereu convinsă că aleasă inimii lui a fost Marion. Nu pot să-mi imaginez cum aţi reuşit această performanţă. Dar aţi realizat o captură importantă. Iar bătrâna şi buna Marion a rămas cu buzele umflate. Ce vârstă aveţi? o întrebă ea pe nepusă masă.

— Douăzeci şi trei, îi răspunse Hatty în răspăr.

— Hm! Femeia îşi aprinse o ţigară şi o cercetă pe Hatty cu o privire critică. În fond îl înţeleg foarte bine pe Daniel că s-a hotărât pentru dumneavoastră, chiar dacă sunteţi puţin cam tânără pentru el. Din câte ştiu până acum prefera femeile mai în vârstă şi mai experimentate. Iar el şi Marion… păi da, ei doi se cunoşteau de atâta vreme.

Ridică din umeri.

— Cine să-i mai înţeleagă pe bărbaţi. Aş vrea să vă dau un sfat. Nu o subestimaţi pe Marion. Nu renunţă atât de uşor, mai ales când este vorba de Daniel. Mult noroc!

Cu aceste cuvinte femeia îşi luă rămas bun de la Hatty. Părea că totul se întorcea împotriva ei. De câte ori începea să privească viaţa cu mai mult optimism intervenea câte ceva. Cu toate acestea era ferm convinsă că ea şi Daniel s-

ar fi înţeles foarte bine fără Marion. Fie că o iubea sau nu.

Hatty îşi luă poşeta şi se hotărî să iasă mai întâi să ia o gură de aer proaspăt în loc să se întoarcă imediat la masa lor şi să se expună privirilor cercetătoare ale lui Barry. Găsi o bancă sub o tufă de hibisc. Se lăsă pe spate şi privi în înaltul cerului. Deodată auzi paşi care se apropiau şi vocea lui Marion.

— Ce te-a determinat să te căsătoreşti cu această adolescentă, Daniel? Ce, spune-mi?

Hatty nu mai îndrăzni nici măcar să răsufle. Ştia că ar fi trebuit fie să plece tiptil, fie să le dea un semn că se află acolo, dar nu reuşi să o facă. Rămase pur şi simplu aşezată acolo unde se afla, trăgând cu urechea. Totodată simţea cum inima i se strânge de teama a ceea ce ar putea să audă.

— Doar ştii că te iubesc. Daniel!

Câteva secunde domni o tăcere deplină. Probabil că acum se sărută, gândi nefericită Hatty. Nu mai rezistă şi se furişă de acolo fără niciun zgomot, astfel că nu mai auzi răspunsul lui Daniel.

— Te înşeli, draga mea, îi spuse el.. Nici nu ţi-am promis vreodată să te iau de soţie şi nici nu m-am purtat vreodată ca şi cum aş intenţiona acest lucru. Ne-am amuzat împreună şi nimic mai mult. Mie mi-a făcut plăcere la fel ca şi ţie de altfel. Ştiam că intenţionai să divorţezi. Dar îţi schimbi prea des soţii. O femeie ca tine nu este potrivită pentru a fi soţia mea şi mama fiului meu, conchise el cu brutalitate.

— Şi ce, Hatty este mai potrivită? râse Marion cu amărăciune dându-şi seama că pierduse definitiv. Îl iubea într-adevăr pe Daniel şi mizase totul pe el.

— Da. Îi răspunse el. Este o fată scumpă, plină de naturaleţe şi Toby o adoră.

— Şi tu? Tu o iubeşti?

— Dar ce credeai? îi replică el. Fireşte că o iubesc.

Barry se ridică când o văzu pe Hatty îndreptându-se spre

masă.

— Începusem deja să pun la cale trimiterea unei expediţii în căutarea ta, îi spuse el cu un zâmbet. Şi ceilalţi doi au dispărut.

Observă imediat tensiunea care i se citea pe faţă. Şi numai cu câteva minute în urmă părea atât de fericită. Precis era iarăşi ceva în legătură cu Marion.

Această femeie este într-adevăr o nemernică, gândi Barry în timp ce-i potrivea scaunul lui Hatty.

— Ştii ceva? îl întrebă ea Am poftă de şampanie. Te rog, comandă o sticlă,

— Dacă vrei.. Barry făcu semn chelnerului şi după câteva minute sticla se găsea în frapiera lor. Hatty îşi goli paharul dintr-o singură sorbitură şi-l rugă pe Barry să i-l mai umple o dată.

— Uşurel, o avertiză el Asta nu este limonadă... Barry nu ştia ce se petrecea în sufletul lui Hatty dar dacă şampania avea s-o facă fericită, cu atât mai bine.

Hatty goli rapid şi cel de-al doilea pahar. Începea să se simtă deja destul de nesigură pe picioare aşa că întinse mâinile după Barry,

— Vino să dansezi cu mine. Vreau să mă distrez, hâc! Se lovi râzând cu palma peste gură. Scuză-mă... hâc!

Barry îi luă repede braţul pentru că din colţul ochilor îl zărise pe Daniel care se apropia de masa lor. Era încruntat şi nici Marion, care venea în urma lui, nu făcea impresia că este mai fericită.

Barry o luă pe Hatty de talie şi o conduse pe ringul de dans. Acolo încercă să se amestece printre celelalte perechi cu intenţia de a trece cât mai neobservaţi. Însă de această dată Hatty părea să aibă o cu totul altă concepţie despre dans. Îşi încolăci braţele după gâtul lui Barry şi începu să flirteze cu el într-un mod aţâţător în timp ce se învârteau în ritmul muzicii.

După o ultimă piruetă plină de avânt se opriră chiar în dreptul mesei lor, la care între timp se aşezaseră pe lângă Marion şi Daniel şi cunoscuţii acestuia. În văzul tuturor

Hatty îl sărută apăsat pe Barry pe gură.

— Mulţumesc, iubitule. A fost superb. Cu aceste cuvinte se întoarse şi privi drept în faţă pe soţul ei furios. Cu un gest arogant îi trimise lui Daniel o bezea şi-i zâmbi radioasă spre marele amuzament al celor doi invitaţi de la masa lor. Apoi se lăsă să cadă în scaun şi ridică paharul.

— Şampanie, te rog! îi comandă ea lui Barry. După care se întoarse spre soţul ei. Spune, iubitule, nu este minunat? Mă amuz teribil.

— Poate chiar un pic prea teribil, remarcă Daniel. Îi venea greu să-şi ascundă ciuda şi acoperi paharul lui Hatty cu mâna, în clipa în care Barry intenţiona să i-l umple la loc.

— Soţia mea a băut îndeajuns, domnule Sommers. Mulţumesc. Apoi se adresă celorlalţi meseni. Dacă aţi avea amabilitatea să ne scuzaţi. Noi trebuie să ne retragem. Barry o să te aducă acasă, Marion. Vino, iubito!

— Dar încă nu vreau să plec, se bosumflă Hatty. Însă Daniel o trase pur şi simplu în sus.

— Cum să nu, vei merge cu mine, iubito. Şi asta chiar în această clipă! îi ordonă el şi o trase atât de repede după el încât Hatty abia reuşi să ţină pasul şi se împiedică de câteva ori.

Deschise fără un cuvânt portiera maşinii şi o împinse pe scaunul de lângă şofer. Apoi se urcă la volan şi porni în trombă. Chipul îi era încruntat şi conducea cu viteză excesivă.

Deşi era destul de ameţită de vinul şi şampania cu care nu era obişnuită, Hatty observă totuşi că Daniel fierbea de furie. Acesta opri şi o trase afară din maşină, purtând-o pe sus în casă. Ajunşi în camera ei o aşeză pe pat şi-i deschise fermoarul la spate.

— Aşa. Acum dezbracă-te şi culcă-te! îi comandă el fără multă vorbă.

Hatty se lăsă să cadă pe pat, chicotind. Se ridică, îşi trase hainele de pe ea şi se strecură în pat. Cu toate că Daniel nu aprinsese lumina camera era luminată de razele lunii care băteau în geamuri.

Zece minute mai târziu Daniel se afla din nou lângă patul ei şi o privea lung.

Hatty simţi dintr-o dată că nu era singură şi ridică pleoapele.

— Ce… ce vrei? înghiţi ea în sec în clipa în care îl văzu pe Daniel stând gol în faţa ei. Inima îi bătea nebuneşte.

Privirea sa era rece ca gheaţa.

— Astăzi ai reuşit să mă ridiculizezi în faţa prietenilor mei. Să ştii că nu merge aşa, soţioara mea dragă..

— Nu sunt soţia ta, scuipă ea ca o pisică într-un acces de trufie. Decât cu numele.

— Şi exact acest lucru am de gând să-l schimb, îi replică el sec. Iniţial aveam de gând să-ţi las mai mult timp dar împrejurările s-au schimbat. Cu aceste cuvinte trase deoparte cearşaful subţire şi se culcă lângă ea.

— Dar nu aşa ne-am înţeles, se apără Hatty cuprinsă tot mai mult de panică, încercând să-l împingă din pat.

Însă era complet neajutorată în faţa forţei sale. Îi fixă braţele de, pat şi începu să o sărute. Ea abia dacă reuşea să se mişte sub apăsarea corpului său. Orice încercare de scăpare era lipsită de sens. Sărutările lui deveneau tot mai pătimaşe, până când Hatty se văzu nevoită să întredeschidă buzele, lăsându-se în voia lui.

Buzele lui lăsară o dâră de foc de-a lungul trupului ei. Hatty încetă să mai lupte împotriva lui Daniel. Nu se putea opune dorinţei mistuitoare de a-i ceda acestui bărbat. Îl dorea, aşa că i se dărui.

Daniel o luă cu sine pe culmile dulci ale durerii şi extazului plin de frenezie până când amândoi rămaseră epuizaţi de furtuna patimii care îi lega.

9

CÂND SE TREZI ÎN dimineaţa următoare Hatty constată că locul de lângă ea era gol. Doar adâncitura rămasă în pernă îi dovedea că Daniel îşi petrecuse într-adevăr noaptea alături de ea şi că nu fusese un vis.

Hatty se rostogoli pe burtă oftând şi îmbrăţişă perna pe care dormise Daniel şi care îi mai păstra mirosul. Se simţea singură şi părăsită Nici în această noapte nu-i spusese că o iubeşte.

Cu cât gândea mai profund la cele întâmplate, cu atât se convingea mai mult că el o dorea doar trupeşte. Nu spusese el oare că nu crede în dragoste? Ba mai şi râsese pe când spunea acest lucru.

— *Buenos dias,* Señora Hatty, spuse Maria intrând cu cafea şi sandvişurile calde. Am bătut, dar nu aţi răspuns, Señora.

Maria puse tava pe noptieră. Nici lenjeria răspândită pe pardoseală şi nici celelalte semne care dovedeau că Daniel fusese la Hatty nu scăpară atenţiei menajerei. Ruşinată, Hatty îşi trase cearşaful cu care era acoperită până sub bărbie.

Dar Maria părea foarte mulţumită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Scutură perna lui Daniel cu un zâmbet larg, după care o îndesă în spatele lui Hatty.

— *Gracias,* Maria. Cât este ceasul?

— Este nouă, Señora.

— Nouă? Doamne! De ce nu m-aţi sculat mai de mult, Maria!

— Señor a dat dispoziţie să vă las să dormiţi. Dar poate că vă interesează să aflaţi că Señor Sommers s-a interesat de orarul curselor aviatice.

— Mulţumesc, Maria. Vreţi să fiţi atât de bună şi să-mi pregătiţi baia? Aş dori să mă scol fără întârziere.

Nu după multă vreme Hatty îi găsi pe cei doi bărbaţi în camera de zi. Marion nu era cu ei. Atât Barry cât şi Daniel se ridicară când intră ea.

— Arăţi de-a dreptul înfloritoare în această dimineaţă, o întâmpină Barry zâmbind. Însă nu-i scăpă roşeaţa care invada obrajii lui Hatty.

— Bună dimineaţa, iubito, îi spuse Daniel în timp ce o săruta. Mă văd nevoit să-i dau dreptate oaspetelui nostru. Ai dormit bine? se interesă el făcându-i discret cu ochiul.

Hatty îi evită privirile.

— Da, mulţumesc. Îmi pare rău că nu m-am trezit la timp, i se adresă ea lui Barry. Dar apoi schimbă repede subiectul. Am auzit că te-ai interesat de orarul curselor aviatice. Intenţionezi să pleci?

— Am stat destul de mult la voi şi nu vreau să abuzez de ospitalitatea voastră. Şi apoi trebuie să încep să-mi văd şi de afaceri. Croaziera era planificată, nu însă şi ce i-a urmat, însă am fost atât de fericit când am aflat că ai supravieţuit şi tu naufragiului încât am ţinut neapărat să te văd.

Se întoarse spre Daniel.

— Sunteţi un om norocos, Mister Tate. Ce n-aş da să fiu în locul dumneavoastră.

Hatty se roşi toată. Ştia că Barry nu minţea niciodată. Nu avusese nici cea mai vagă idee că sentimentele sale faţă de ea erau atât de profunde.

După mărturisirea lui Barry păstrară cu toţii, oarecum încurcaţi, un moment de tăcere pe care îl întrerupse însă sosirea lui Marion care se oprise în cadrul uşii,

— Dar ce-i cu posomoreala asta generală? întrebă ea în gura mare.

— Greşeşti, dragă Marion, îi răspunse Daniel. Nu suntem posomorâţi dar am aflat că în curând prietenul nostru Barry ne va părăsi.

— Nu este o decizie oarecum precipitată? Spuse Marion cântărindu-l din priviri. Şi când plecaţi?

— Ei, cred că va trebui să mă mai suportaţi totuşi vreo două zile, îi răspunse Barry.

Marion se opri lângă Daniel şi se sprijini de el. Îl sărută pe obraz şi, posesivă, îşi puse mâna pe braţul său.

— Bună dimineaţa, iubitule.

Apoi se întoarse din nou spre Barry.

— Trebuie neapărat să dăm o petrecere de adio în cinstea lui, nu-i aşa, Daniel?

Ochii lui Hatty fulgerau. O enerva nu atât comportarea lui Marion ci mai ales faptul că se erija în stăpâna casei. Iar Daniel nu găsea de loc de cuviinţă să o pună la punct. Ba, dimpotrivă!

— O idee într-adevăr minunată, se declară el de acord. Chiar că a trecut o veşnicie de când nu am mai dat nicio petrecere,

— Aşa este, spuse Marion în timp ce-i arunca o privire triumfătoare lui Hatty. Asta s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă, draga mea.

— Întrucât ideea îi aparţine lui Marion, care dispune după cum se pare de o experienţă bogată în materie, propun ca ea să se ocupe de organizarea petrecerii. Eu am alte treburi de făcut. Cu aceste cuvinte Hatty părăsi încăperea.

Nu avea cum să vadă îngrijorarea cu care Daniel privi în urma ei. Nici Barry nu părea prea încântat. Doar Marion lăsa impresia de profundă satisfacţie.

Hatty se duse la bucătărie unde îi transmise Mariei că Señora Forbes urma să organizeze în seara următoare o petrecere de adio pentru Señor Sommers. Maria nu se arătă prea încântată când află că Hatty nu voia să se implice în pregătirile necesare. Hatty o lămuri că fusese ideea Señorei Forbes şi întrucât părea să ştie mai bine ce era de făcut, ea era cea care avea să se ocupe de toate. Ea însăşi avea să se ocupe doar de florile pentru decorarea camerelor,

Hatty ieşi în căutarea lui Toby, pe care intenţiona să-l ia cu ea într-o excursie până La Romana. Maria privi în urma ei clătinând din cap. Niciodată nu o putuse înghiţi pe Marion, pe care o considera o intrigantă de prima clasă. Era timpul să plece acasă şi să lase tânăra pereche în pace.

Hatty nu-l găsi pe Toby. Juan, care trebăluia prin grădină

îi spuse că băiatul plecase la pescuit împreună cu Toni şi cu domnul din America.

Hatty se hotărî atunci să plece singură spre La Romana. Poate era mai bine dacă nu lua şi copilul cu ea. În minte începuse să i se înfiripeze un anumit gând iar realizarea acestuia avea să-i fie mai uşor dacă Toby nu era de fată.

Conduse micuţa maşină pe care i-o cumpărase Daniel direct până la intrarea în hotel. Cunoştinţele ei insuficiente de spaniolă nu i-ar fi permis să se facă înţeleasă fără ajutorul recepţionerului.

Se hotărâse să-l părăsească pe Daniel. Îl iubea prea mult pentru a rămâne în continuare cu el în aceste condiţii. Iar Marion nu dădea niciun semn că ar intenţiona să plece în curând. Dimpotrivă. Părea că încearcă să o îndepărteze pe ea, Hatty, cu orice preţ şi că eforturile îi erau încununate de unele succese. Cel puţin aşa rezulta din cele întâmplate în acea dimineaţă.

Hatty ar fi vrut să găsească un loc în acelaşi avion cu care avea să plece Barry şi să se ascundă în maşina lui pentru a scăpa neobservată din casa lui Daniel. Abia după aceea avea să-i spună lui Barry ce intenţiona să facă. Şi o dată ajunsă în Statele Unite nu mai era nicio problemă să se întoarcă acasă, în Anglia.

Hatty parcă maşina şi se duse la recepţie, Acolo află că trebuia să aştepte o oră până la confirmarea rezervării. Recepţionerul o sfătui să-şi petreacă timpul respectiv în restaurantul din incinta piscinei hotelului.

În timp ce gusta din cocteilul de crabi pe care îl comandase, Hatty se gândea dacă avea să mai găsească un loc în acelaşi avion cu Barry. Noroc că păstra paşaportul întotdeauna asupra ei şi că, datorită generozităţii lui Daniel, dispunea şi de banii necesari pentru bilet.

Bine că încă nu îi fuseseră transferaţi banii ei. Acum aveau să-i prindă bine în Anglia. Nu ştia unde avea să locuiască după ce îşi închiriase casa lui Susan şi Derek. Totul avea să depindă de faptul dacă va reuşi să găsească un loc de muncă iar prietena ei avea să o găzduiască cu

siguranţă până atunci.

Singura persoană de care îi păsa într-adevăr era Toby. Îi venea greu să-l părăsească dar simţea că nici măcar de dragul lui nu ar mai putea rămâne. Hatty încercă să se sugestioneze că o dată cu trecerea timpului băiatul avea s-o uite. Doar era încă atât de mic. Ei însă avea să-i fie mult mai greu să îi uite, pe el şi pe Daniel.

— Señora? Chelnerul o trezi din visare şi îi spuse că era aşteptată la recepţia hotelului. Hatty se grăbi să ajungă acolo.

Avea noroc! Mai erau locuri.

Hatty nu se simţea încă suficient de puternică pentru a se întoarce la Daniel. Se temea că acesta avea să-i ghicească gândurile, ca în atâtea rânduri şi pentru moment nu se simţea în stare să-l înfrunte.

Era abia patru şi Hatty se hotărî să meargă la coafor. Ar fi avut astfel şi o scuză pentru drumul până La Romana.

Înainte de a se întoarce acasă Hatty mai cumpără un colier din chihlimbar pentru Susan şi o cutie de trabuce pentru Derek. După ce stătu puţin pe gânduri îi cumpără şi domnului Shawcross o pereche de butoni.

Acum Hatty se afla din nou la bordul unui avion de pasageri, dar de data asta cu destinaţia Anglia.

Planul ei era cât pe ce să eşueze în ultima clipă. Barry se hotărâse să plece imediat după petrecere în loc să aştepte zorile. Auzind acest lucru Hatty alergase în camera ei unde înghesuise într-o geantă câteva haine şi o pereche de pantofi de schimb. Apoi ascunsese geanta în portbagajul maşinii lui Barry.

Momentul critic fusese acela în care Barry îşi luase rămas bun de la ea şi Daniel. Daniel o ţinuse de după umeri în timp ce Barry o sărutase pe obraz.

— Să aveţi mare grijă de ea, îi spusese el lui Daniel, pentru că este o fată deosebită.

Străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi, Hatty se desprinsese din îmbrăţişarea lui Daniel sub pretextul că

merge să vadă ce face Toby. Daniel o privise întunecat.

— Aceste lacrimi sunt adresate prietenului tău? Nu am ştiut că ţii atât de mult la el.

Cu aceste cuvinte Daniel îi întorsese spatele şi se dusese la Marion. În mod cu totul excepţional, de această dată nu îi ghicise gândurile.

Hatty îl sărutase pe Toby care dormea dus şi apoi alergase la maşina lui Barry în care se ascunse în spatele scaunelor din faţă. Ieşise din ascunzătoare abia după ce trecuseră de La Romana, când Barry opri la o intersecţie.

— Dumnezeule! Hatty! Ce faci aici? Ea se căţără pe scaunul de lângă el.

— Te rog, Barry, condu mai departe. Plec cu tine. Cel puţin până în State. Apoi îi explicase ce avea de gând.

— Asta vrea să însemne că Daniel nu are habar că l-ai părăsit?

— Nu am mai avut timp să-l înştiinţez. Am să-i scriu de îndată ce voi ajunge în Anglia.

— Nu crezi că te pripeşti, Hatty?

Ea refuză orice discuţie pe acest subiect. Îi ceru lui Barry să-i promită că nu îi va da de ştire lui Daniel şi până la urmă acesta se declară de acord.

Şi acum se afla în avion, epuizată şi golită de sentimente. Hatty privi pe geam la lanurile verzi care se vedeau la sol. Soarele strălucea pe cer. Ce repede trecuse totul! îşi spuse ea tulburată.

Şoferul de taxi care o duse de la gara din Tenterden până acasă o cunoştea de când era mică.

— Ce frumos v-aţi bronzat, Miss Hatty. Se vede că aţi fost mult timp plecată.

Când ajunseră în faţa vechii case a mătuşii Matilda, Hatty se grăbi să plătească şi deschise portiţa de la grădină. Totul era atât de liniştit Se auzea doar ciripitul păsărelelor.

Ce proastă am fost că nu i-am telefonat lui Susan din Londra, gândi Hatty. Apoi îşi aduse aminte că era sâmbătă. Probabil că Susan şi Derek erau la cumpărături sau într-o

vizită. Hatty se hotărî să-i aştepte în grădină.

După ce admiră modul în care era îngrijită grădina, Hatty descoperi un hamac de care se simţi atrasă irezistibil. Abia se culcase în el că şi adormi fără vise.

Simţi dintr-o dată o greutate nedefinită şi caldă pe piept în timp ce urechile îi desluşeau un zgomot monoton. Reuşi să deschidă cu efort pleoapele obosite şi privi în doi ochi gălbui de pisică. Lover, din cale afară de fericit de întoarcerea stăpânei, se culcase pe ea.

— De unde ai apărut aşa dintr-o dată? De când te-ai întors? se auzi întrebată de o voce descumpănită. Susan stătea lângă hamac şi se uita la Hatty ca la o arătare. De ce nu ai scris că vii?

— Îmi pare rău, Susan. Totul s-a întâmplat atât de neaşteptat. Am să-ţi explic totul însă întâi aş vrea o ceaşcă cu ceai. Deşi am dormit foarte bine am impresia că nu m-am trezit de tot.

Susan o privi cu atenţie şi văzu cât de trasă era Hatty la faţă. Ochii îi erau lipsiţi de obişnuita strălucire şi asta nu se datora exclusiv oboselii. Prietena ei părea teribil de nefericită.

— Scuză-mă! Vino, să intrăm! Probabil că Derek a şi pus apa la foc. Geanta de voiaj ţi-a dus-o deja în casă. Ăsta este tot bagajul cu care ai venit?

Hatty se mulţumi să dea din cap.

— Dar avem tot timpul să-mi povesteşti. Cel mai bine este să stai în vechea ta cameră, ce zici?

Mai târziu, după ce Derek se duse la culcare, cele două prietene au stat de vorbă pe îndelete. Hatty îi povesti lui Susan tot ce i se întâmplase în cursul ultimelor luni şi îi explică motivele pentru care se întorsese acasă. Şi-au tot vorbit până la ivirea zorilor.

Lui Susan nu-i venea să creadă prin câte trecuse Hatty de când plecase de acasă. O cuprinse o agitaţie teribilă când află că Daniel era tocmai scriitorul pe care îl întâlnise Hatty la Londra în preziua plecării. Şi acum era soţia lui! Cu toate că nu părea să fie o căsnicie prea fericită.

Chiar dacă nu o cunoştea pe Marion, Susan simţi din prima clipă o puternică repulsie faţă de această femeie. Avea o presimţire că ea era cauza tuturor necazurilor Şi mai ştia că nimic nu l-ar fi împiedicat pe Daniel să se căsătorească cu Marion, dacă ar fi vrut. Dar, întrucât nu o făcuse, însemna că nu o iubea. Însă deocamdată nu-i spuse lui Hatty nimic din aceste gânduri. Aveau tot timpul, după ce se mai liniştea...

Hatty era de două zile acasă şi începea să se simtă mai bine. Susan şi Derek auziseră de naufragiu însă abia acum aflară amănuntele. Se fereau însă să o iscodească asupra acestui subiect.

În seara aceea Hatty coborî în granulă pentru a-i scrie lui Daniel, în timp ce Susan şi Derek se îndeletniceau cu spălatul vaselor. Era o zi minunată de septembrie şi afară încă nu se întunecase de tot. Hatty ţinea scrisoarea în poală şi încerca să găsească cuvintele potrivite. Nu-i era uşor. Cu toate că Daniel era atât de departe îi vedea chipul aievea în faţa ochilor şi asta o durea.

Până la urmă se scuză pentru modul în care îl părăsise şi-l rugă să o înţeleagă. Îi scrise că-l crede îndrăgostit de Marion şi că regreta că o luase atât de precipitat de soţie. Îi mai scrise că avea toată înţelegerea ei dacă dorea să divorţeze şi că nu-i va pune niciun fel de piedici. Îi era recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea şi-l ruga din suflet să-l sărute pe Toby din partea ei şi să încerce să-i explice, cumva, de ce fusese nevoită să plece. Acest lucru conta foarte mult pentru ea.

În încheiere îi ura numai bine şi-şi exprima speranţa că va fi fericit. Apoi semnă.

Hatty era conştientă că dacă nu avea să pună repede scrisoarea la poştă cine ştie dacă nu se va răzgândi.

— Să pun eu scrisoarea la poştă? se oferi Susan.

— Nu. Mulţumesc. Şi-aşa voiam să fac o mică plimbare. La întoarcere am să trec şi pe la familia Bennett.

Dar până la urmă se lăsă totuşi păgubaşă. Nu se simţea

în stare să răspundă nesfârşitelor întrebări ale cunoscuţilor.

În schimb o luă pe o şosea lăturalnică care trecea prin dreptul mai multor căsuţe şi câtorva ferme. În aer se simţea miros de frunze arse. Atmosfera paşnică şi atât de familiară îi făcea bine. Acum că pusese la poştă scrisoarea pentru Daniel se simţea în stare să se gândească şi la viitor.

Ultimele luni, pe care ar face cel mai bine să le uite constituiseră un interludiu în viaţa ei. De mâine mă apuc să caut de lucru, îşi propuse Hatty. Cel mai bine era să se mute în altă localitate. Când va avea o ocupaţie permanentă va avea mai puţin timp pentru a sta pe gânduri.

Era deja octombrie şi se împlineau exact trei săptămâni de când îl părăsise pe Daniel. În ziua aceea a descoperit un anunţ prin care se oferea un post de secretară particulară în localitatea Cheltenham. Se asigura şi locuinţă.

În aceiaşi zi sosi o telegramă de la Daniel.

AM PRIMIT SCRISOAREA TA STOP TOBY ARE VĂRSAT DE VÂNT STOP URMEAZĂ SCRISOARE PE LARG STOP SĂ NU FACI VREUN LUCRU NECUGETAT STOP DANIEL

Hatty era profund afectată de boala lui Toby şi plânse puţin. Ce n-ar fi dat acum să fie alături de el.

Slujba avea s-o preia abia peste o săptămână aşa că folosi timpul rămas pentru a-şi procura îmbrăcăminte pentru sezonul rece ce bătea la uşă.

În ziua stabilită luă taxiul spre gară.

— Hei, ai uitat să-mi laşi noua adresă, îi strigă Susan în clipa în care maşina se punea în mişcare.

— Am să-ţi scriu de îndată ce ajung, îi promise Hatty, scoţând capul pe fereastră. La revedere!

Scrisoarea lui Daniel sosi la o oră după plecarea ei, în timp ce se afla pe drum spre Londra unde trebuia să schimbe trenul.

Scrisul de pe plic era viguros şi clar, constată Susan. Bun,

şi-acum ce avea să facă cu scrisoarea? Cine ştie când avea Hatty să-i comunice unde se află. Cântări scrisoarea în palmă. Era convinsă că era de importanţă deosebită, dar ce folos?

Trecu o lună până când Hatty se hotărî în sfârşit să dea de ştire...

Când ajunsese la noua ei patroană o găsise într-o stare de sănătate destul de precară.

— Îmi pare rău că sunt nevoită să vă primesc în acest mod, domnişoară. Însă tare mă tem că sufăr de un acces de malarie. M-am îmbolnăvit în Malaezia pe când trăiam acolo cu defunctul meu soţ.

Hatty era foarte îngrijorată. Bătrâna doamnă avea pielea gălbejită şi părea foarte bolnavă.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră, doamnă Arden? întrebă ea.

— Ajutaţi-mă să urc scările şi daţi-mi tabletele pe care le găsiţi în baie. Pe urmă am să vă rog să telefonaţi medicului.

Trecură două săptămâni până când doamna Arden începu să se simtă mai bine. Apoi Hatty se îmbolnăvi ea de gripă şi nu putu să se dea jos din pat. Reuşi să se ridice abia după zece zile însă se simţea încă foarte slăbită. Pe deasupra începuse să aibă greţuri dimineaţa, la sculare.

Medicul care venise pentru consult la doamna Arden îi aruncase o privire pătrunzătoare.

— Sunteţi foarte palidă, Nu vă simţiţi bine?

Hatty îi povesti despre greţuri şi de faptul că uneori simţea ca o apăsare dureroasă pe sâni.

— Veniţi până în camera dumneavoastră, tânără doamnă, să vedem despre ce este vorba.

Spre uimirea ei văzu cum faţa medicului se destinse într-un zâmbet larg.

— Suferiţi de o boală destul de răspândită, mai ales în rândul doamnelor tinere, îi spuse el făcându-i cu ochiul. Sunteţi gravidă. Aş zice că sarcina se apropie de sfârşitul lunii a doua.

Hatty era incapabilă să-şi adune gândurile.

— Este... este atât de neaşteptat... reuşi ea să articuleze într-un târziu.

— Nu este nimic neobişnuit, o linişti medicul mângâindu-i uşor braţul, Dar evitaţi efortul şi oboseala şi luaţi aceste vitamine. Nu uitaţi să-mi telefonaţi în cazul că ar apărea vreo problemă.

Îi scrise o reţetă şi plecă. Auzi, nimic neobişnuit! Ăsta da tupeu! Pentru el poate că n-o fi, dar pentru ea... Auzi, un copil!

Hatty se duse la doamna Arden, însă bătrâna doamnă dormea. Apoi îşi aduse aminte că încă nu-i comunicase noua adresă lui Susan şi luă hotărârea să-i dea un telefon. Oricum, trecuseră deja patru săptămâni de când se mutase la Cheltenham.

Susan şedea pe canapea lângă Derek şi asculta ce spunea Daniel, care nu-şi găsea locul şi se plimba fără încetare prin încăpere. Ţârâitul telefonului îi făcu pe toţi să tresară. Susan se ridică şi răspunse.

— Da?... Hatty! Ce figură îmi eşti! Eram aproape morţi de îngrijorare din cauza ta! Doar ai promis să ne scrii adresa imediat cum ajungi!

În timp ce asculta răspunsul lui Hatty îl întrebă pe Danie] prin semne dacă voia să vorbească cu Hatty. El făcu semn că nu.

— Sărăcuţa de tine. Nu-i de mirare că nu ai mai ajuns să scrii. Cei doi bărbaţi îşi zâmbeau amuzaţi de mimica expresivă a lui Susan.

— Da. Chiar în ziua în care ai plecat. Ţi-aş fi trimis-o cu dragă inimă dar nu ştiam unde. Da, aşa este, dar ce era să fac? Susan ascultă câteva minute cu o expresie încordată. Eşti gravidă? Eşti foarte sigură, Hatty? Te-a văzut vreun medic?

Susan îl privi pe Daniel care pălise cu tot bronzul şi îşi aprindea un trabuc cu gesturi nervoase.

— Da. Bine. Şi cum te simţi? Sărmana de tine. Da, ştiu

cum este. Da, închipuie-ţi că şi eu! Susan zâmbea fericită. Păcat că nu poţi vedea ce faţă face Derek. Până acum nu i-am spus niciun cuvânt despre asta. De fapt şi eu tot astăzi am aflat. Alo! Nu închide înainte de a-mi da noua adresă şi numărul de telefon!

Susan scrijeli ceva în carneţelul de notiţe,

— Aşa. Mult succes, draga mea. Pe curând. Bine, îi transmit.

Susan aşează telefonul în furcă şi se lăsă fără vlagă în fotoliu. Apoi izbucni în râs.

— Ei? Veţi fi tată, Daniel! Cum vă simţiţi în noua ipostază?

— Minunat, acum că am trecut de primul şoc. Dar s-ar părea că nu sunt singurul viitor tată aici de faţă.

Derek sărise în picioare. Şi lui îi trebuise un anumit timp până să-şi vină în fire.

— Îmi pare rău că ai aflat în modul acesta, iubitule, îl consolă Susan, Intenţionam de fapt să ţi-o spun mai cu cruţare. Te bucuri?

Derek o cuprinse în braţe şi o sărută.

— Nici nu ştiu cum aş putea fi mai fericit.

— Sper asta pentru tine.

Apoi Susan se întoarse spre Daniel, pe care îl găsea foarte simpatic. Daniel le povestise cât de greu îi fusese să realizeze cât de mult o iubea pe Hatty până în ziua în care apăruse Barry, care-l făcuse gelos. Marion se folosise de acest prilej pentru a o face la rândul ei geloasă pe Hatty. Daniel îşi dăduse seama, abia când era prea târziu, că el o alungase pe Hatty prin comportarea sa.

Când soţia sa dispăruse fără urmă, Daniel intrase dintr-o dată în panică. Iar pe Marion a dat-o pur şi simplu afară, când aceasta avusese neruşinarea să-i spună că ar face mai bine să se bucure că scăpase de Hatty.

Apoi, când se îmbolnăvise Toby, nu îndrăznise să-l lase singur.

— Presupun că vă veţi duce la ea cu primul tren, îl iscodi

Susan.

— Ba bine că nu! Aş vrea să zbor, nu alta! Daniel îşi privi ceasul. Voi închiria o maşină.

O jumătate de oră mai târziu îşi lua rămas bun.

— Nicio grijă. Am s-o aduc întâi aici pe Hatty, înainte de a o lua acasă. Sunteţi o femeie minunată, Susan. Sunt foarte bucuros că soţia mea se poate lăuda cu asemenea prieteni.

Telefonul sună în jurul orei patru în după-amiaza următoare, când Hatty şi doamna Arden luau împreună ceaiul.

Hatty ridică receptorul.

— Alo?

Aşteptă, însă de cealaltă parte a firului nu se auzi decât un clic după care veni tonul.

— Ciudat, îşi spuse ea. Mi-a închis telefonul.

— Cine ştie. Poate o fi greşit numărul, spuse doamna Arden.

După zece minute sună soneria.

— Doamne, dar cât de solicitate suntem astăzi, comentă doamna Arden în timp ce Hatty se ducea să deschidă.

În prag stătea Daniel. Era mai slab decât şi-l amintea şi părea tras la faţă, Hatty simţi cum tot sângele îi fuge din obraji.

— Tu?

— Îmi permiţi să intru, Hatty? o întrebă el trecând pur şi simplu pe lângă ea fără să-i mai aştepte răspunsul.

— Cine a venit, Hatty? întrebă doamna Arden din camera de zi.

Hatty îl conduse pe Daniel la ea. Bătrâna doamnă se bucură când Hatty îi prezentă neaşteptatul musafir. Daniel îi plăcu din prima clipă.

— Aş fi vrut să vorbesc puţin între patru ochi cu soţia mea, o rugă Daniel.

— Desigur, tinere. De ce nu ieşiţi în grădină. Este atât de frumos şi de cald astăzi! Acolo nu o să vă deranjeze nimeni.

Dar nu uitaţi să vă luaţi o haină, Hatty. Să nu cumva să răciţi din nou!

Hatty îl conduse pe Daniel în grădină. Apariţia sa neaşteptată o buimăcise de tot. Alergă înainte spre un păr din celălalt capăt al grădinii.

— Hei! strigă Daniel şi o ajunse râzând din urmă. O prinse de braţ şi o răsuci spre el. Şi acum tot mai încerci să fugi de mine, iubito?

Hatty îşi ridică privirile spre el. Daniel avea un aer serios şi puţin nesigur.

— De ce eşti aici, Daniel? Şi cum m-ai găsit? Vocea îi tremura şi probabil că ar fi căzut dacă Daniel nu ar fi ţinut-o.

— Eram la Susan când ai sunat ieri…

Ochii lui Hatty se măriră de uimire.

— La Susan?

El confirmă din cap.

— Eram în căutarea soţiei mele fugită de acasă şi acolo mă aşteptam să te găsesc de fapt. Dar nici Susan nu ştia unde eşti. Eram aproape nebun de îngrijorare. Dar apoi ai telefonat tu. Venind încoace am oprit şi am sunat de la un restaurant, ca să fiu sigur că te găsesc acasă.

— Deci tu ai sunat adineauri. Şi noi care credeam că…

Daniel o luă în braţe şi o sărută cu atâta înfocare încât Hatty abia mai reuşi să respire.

— Vei putea să mă ierţi vreodată, iubirea mea, pentru că am fost atât de orb şi de nebun? Te iubesc atât de mult că…

— Tu… tu mă iubeşti? îl întrerupse ea privindu-l neîncrezătoare.

— Da, adorata mea vrăjitoare cu ochi verzi. Te iubesc din tot sufletul. Daniel făcea câte o pauză după fiecare cuvânt pentru a o săruta. Ai cucerit fortificaţia. Şi acum ce ai de gând să faci, hm?

Lacrimi sclipeau în genele lui Hatty, îl înlănţui cu braţele şi-şi ascunse capul la pieptul său. Ce minunat era să-i simtă

căldura trupului.

— Şi eu care credeam că nu vă voi mai revedea niciodată, pe tine şi pe Toby, spuse ea suspinând puternic.

— Ne-ai lipsit foarte mult, iubito. Dar întreaga vină îmi aparţine. Să fi văzut ce mi-a făcut Maria după ce ai plecat… Daniel zâmbi. Nu o să-mi iert niciodată că ţi-am făcut atâta râu.

Hatty îi atinse buzele cu degetele,

— A fost la fel de mult şi vina mea, pentru că am fost proastă şi geloasă. Dar între timp să ştii că m-am mai maturizat.

Daniel îi sărută podul palmei.

— Toate acestea au trecut, scumpa mea. Acum nu mai am decât o singură dorinţă: să te iau acasă cu mine, acasă la Toby

— Încă nici nu-mi vine să cred, Daniel. Este aproape ca într-un vis.

Multă vreme au rămas înlănţuiţi în grădină, topiţi de dragostea care îi mistuia.

Până la urmă Hatty a fost cea care a rupt tăcerea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, iubitule, începu ea cu timiditate.

— Şi ce anume? Ştia prea bine ce avea să-i spună dar nu voia să-i strice plăcerea.

— Peste şapte luni Toby va avea un frăţior sau o surioară. Crezi că o să se bucure?

— Va fi la fel de încântat ca şi mine. Doamne, ce figură eşti! Daniel o privea cu nespusă tandreţe. Sper că te-ai pregătit sufleteşte pentru o familie numeroasă, iubirea mea. Din totdeauna mi-am dorit să am mulţi copii…

Hatty râse.

— Şi eu la fel.

SFÂRŞIT